

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 65 / IV legislatura / Quart període

Dimecres, 20 d'octubre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessions plenàries núms. 37 i 38

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 37

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1993 (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1993 (p. 3174).

Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1994 (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova el Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1994 (p. 3180).

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari de 1994 (Punt tercer de l'ordre del dia.)

SUMARI (2)

*El Ple designa diputats interventors per al període pressupostari de 1994 el Sr. Francesc Codina i Casti-
llo (CiU), el Sr. Santiago Riera i Olivé (S) i el Sr. Simon Pujol i Folcrà (P) (p. 3186).*

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt quart de l'ordre del dia.)

*El Ple acorda la compatibilitat de les diputades i els diputats Sr. Julio Ariza i Irigoyen (P), Sra. Montser-
rat Raurell i Jané (CiU) i Sr. Antoni Noguer i Carvellada (S) (p. 3186).*

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

Sessió plenària núm. 38

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.

**Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de creació de l'Institut per
al Desenvolupament i la Promoció de les Comarques de l'Ebre (Reg. 10538)** (Punt primer de l'ordre
del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3187).*

Articles 1 i 1 bis

Article 2

Apartat 1

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC). Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 2 (p. 3188).*

Torn en contra: *Sr. Curto i Forés (CiU) (p. 3190).*

Article 3

Addició d'un apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 1).

*Posició dels grups no esmenants: Sr. Reguant (M) (p. 3191), Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3191), Sr.
Gimeno (IC) (p. 3192), Sra. Vandellós (S) (p. 3194) i Sr. Curto i Forés (CiU) (p. 3195).*

Votació de l'esmena núm. 1: rebutjada per 11 vots a favor, 59 en contra i 23 abstencions (p. 3197).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 0000).

**Presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per rup-
tura matrimonial i d'aliments (Reg. 11672)** (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC) (p. 3197).*

*Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3199), Sr. Reguant (M) (p. 3200), Sr. Rodri (ERC) (p.
3200), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 3201) i Sra. Bruguera (CiU) (p. 3202).*

Votació: rebutjada per 42 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 3204).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la prestació social substitutòria (Reg. 9888) (Punt tercer de
l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3204).*

Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 3206).*

Rèplica: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3207).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3208).*

**InterpeHació al Consell Executiu sobre el funcionament educatiu i administratiu dels centres públics
d'educació d'adults (Reg. 9386)** (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Torrent (S) (p. 3209).*

Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 3211).*

Rèplica: *Sra. Torrent (S) (p. 3112).*

Contrarèplica: *conseller (p. 3213).*

*La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tar-
da i set minuts.*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'habitatge públic (Reg. 10024) (Punt cinquè de l'ordre del
dia.)

Formulació: *Sr. Corbacho (S) (p. 3215).*

SUMARI (3)

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 3217).

Rèplica: *Sr. Corbacho (S)* (p. 3218).

Contrarèplica: *conseller* (p. 3219).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política lingüística en el sistema educatiu (Reg. 12333)
(Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 3220).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 3222).

Rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 3223).

Contrarèplica: *conseller* (p. 3224).

Alteració de l'ordre del dia

El president anuncia que el punt vuitè de l'ordre del dia se substanciarà l'endemà. La proposta s'aprova per assentiment (p. 3225).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la promoció del cooperativisme (Reg. 11921) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 3225).

Resposta: *conseller de Treball* (p. 3227).

Rèplica: *Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 3229).

Contrarèplica: *conseller* (p. 3230).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya (Reg. 12341) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 3231).

Resposta: *conseller de Treball* (p. 3232).

Rèplica: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 3234).

Contrarèplica: *conseller* (p. 3235).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la gestió de la superfície forestal (Reg. 11996) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 3236).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 3238).

Rèplica: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 3239).

Contrarèplica: *conseller* (p. 3240).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la situació de l'atur a Catalunya (Reg. 12991) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 3241).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Reguant (M)* (p. 3243).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 3244), *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 3244), *Sr. Rañé (S)* (p. 3245) i *Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 3246).

Posició del grup presentant: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 3247).

Votació del punt 1: *rebutjat per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 3248).

Votació de l'esmena: *rebutjada per 14 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció* (p. 3248).

Votació del punt 3: *rebutjat per 7 vots a favor, 62 en contra i 23 abstencions* (p. 3248).

La sessió se suspèn a dos quarts de de nou del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 37

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seu el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Ordre del dia

1. Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1993, presentada pels diputats interventors (art. 46.2.3r. del Reglament).

2. Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1994 (article 46.2.2n del Reglament).

3. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari de 1994 (art. 46.3 del Reglament).

4. Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (art. 7 del Reglament).

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1993

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1993, presentada pels diputats interventors, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament ha conegut la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1993, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

»D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, aprova la dita liquidació.»

**LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT CORRESPONENT
AL PRIMER PERÍODE DE SESSIONS DEL 1993**

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE 1993. PRIMER SEMESTRE

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend.Pag.</i>	<i>Pend.Cont.</i>	<i>%Con.</i>
10001.000	Assignacions Diputats	553.150.000	187.852.728	187.852.728		365.297.272	66,03
10001.050	Assignacions diputats	142.900.000	142.900.000	142.900.000			
11001.000	Retr. bàsiques personal eventual	27.300.000	14.611.851	14.611.851		12.688.149	46,47
11002.000	Retr. compl.personal eventual	3.300.000	2.050.016	2.050.016		1.249.984	37,87
12001.000	Retr.bàsiques funcionaris	363.984.000	167.622.514	167.622.514		196.361.486	53,94
12101.000	Retr.compl.funcionaris	80.341.000	32.181.290	32.181.290		48.159.710	59,94
12102.000	Altres remunerac.funcionaris	2.300.000				2.300.000	100,00
12301.000	Diferència normativa retribucions	20.950.000				20.950.000	100,00
13101.000	Retr.bàsiques personal laboral tempo	6.800.000	3.153.823	3.153.823		3.646.177	53,62
13102.000	Retr.compl. personal laboral tempora	2.000.000	533.678	533.678		1.466.322	73,31
15001.000	Productivitat	7.400.000	878.189	878.189		6.521.811	88,13
15001.050	Productivitat	2.802.648				2.802.648	100,00
15101.000	Gratificacions serveis extraordinari	9.000.000	4.416.075	4.416.075		4.583.925	50,93
15101.050	Gratificacions serveis extraordinari	2.500.000	22.484	22.484		2.477.516	99,10

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend.Pag.</i>	<i>Pend.Cont.</i>	<i>%Con.</i>
16001.000	Quotes Seguretat Social personal	90.354.815	46.566.346	46.566.346		43.788.469	48,46
16002.000	MUFACE	2.700.000	2.272.452	979.312	1.293.140	427.548	15,83
16003.000	MUNPAL	2.645.185	2.645.185	2.645.185			
16004.000	Altres règims de previsió social	4.000.000	357.192	269.150	88.042	3.642.808	91,07
16005.000	Quotes Seguretat Social Diputats	105.000.000	52.630.275	43.601.696	9.028.579	52.369.725	49,87
16006.000	Classes passives Diputats	3.000.000	1.163.453	503.177	660.276	1.836.547	61,21
16007.000	Assegurances de Personal i de Diputa	12.500.000	28.315	28.315		12.471.685	99,77
16007.050	Assegurances personal i diputats	30.000.000				30.000.000	100,00
16008.000	Quotes Seguretat Social (dif.normati.)						100,00
16102.000	Prestació complement.jubilació Diput	8.000.000				8.000.000	100,00
16401.000	Ajut familiar	150.000	3.660	3.660		146.340	97,56
1		1.483.077.648	661.889.526	650.819.489	11.070.037	821.188.122	55,37
20001.000	Lloguer de béns mobles	2.000.000	1.036.529	794.210	242.319	963.471	48,17
20002.000	Lloguer fotocopiadores	28.000.000	1.578.219	871.301	706.918	26.421.781	94,36
20002.050	Lloguer fotocopiadores	5.000.000	630.187		630.187	4.369.813	87,39
20101.000	Lloguer de béns immobles	3.300.000	3.247.000	943.000	2.304.000	53.000	1,60
21001.000	Conserv. edifici	12.000.000	11.955.897	5.878.660	6.077.237	44.103	,36
21001.050	Manteniment edifici	12.000.000	3.688.174	380.467	3.307.707	8.311.826	69,26
21002.000	Conserv. sistema informàtic	16.000.000	14.699.635	3.924.443	10.775.192	1.300.365	8,12
21002.050	Manteniment sistema informàtic	3.000.000				3.000.000	100,00
21003.000	Conserv. aire condicionat	2.600.000	2.558.750	2.558.750		41.250	1,58
21004.000	Conserv. parc mòbil	2.500.000	1.673.125	1.539.876	133.249	826.875	33,07
21004.050	Conservació parc mòbil	1.000.000	147.251	756	146.495	852.749	85,27
21005.000	Conserv. sistema alimentació elèctri	962.000	960.094	960.094		1.906	,19
21006.000	Conserv. centraleta electrònica	650.000	640.221	640.221		9.779	1,50
21007.000	Conserv. altra maquinària i equip	3.500.000	1.608.849	1.222.273	386.576	1.891.151	54,03
22001.000	Material ordinari no inventariable	11.000.000	7.063.570	5.355.226	1.708.344	3.936.430	35,78
22002.000	Prensa, revistes i altres publicacio	8.000.000	7.717.114	7.006.054	711.060	282.886	3,53
22003.000	Material informàtic no inventariable	2.600.000	571.465	166.975	404.490	2.028.535	78,02
22004.000	Adquisició paper per a edició	5.400.000	2.062.251	1.675.736	386.515	3.337.749	61,81
22101.000	Aigua, gas, electricitat, calefacció	22.000.000	7.811.393	3.912.228	3.899.165	14.188.607	64,49
22101.050	Aigua, gas, electricitat,	5.000.000	4.068.184	2.108.816	1.959.368	931.816	18,63
22102.000	Carburants	3.000.000	1.455.416	1.155.076	300.340	1.544.584	51,48
22103.000	Vestuari	2.800.000	1.955.706	107.456	1.848.250	844.294	30,15
22106.000	Altres subministraments	6.500.000	1.592.530	1.119.382	473.148	4.907.470	75,49
22107.000	Enregistrament i so	2.500.000	642.036	531.141	110.895	1.857.964	74,31
22201.000	Comunicacions	20.000.000	6.217.211	1.201.894	5.015.317	13.782.789	68,91
22201.050	Comunicacions	5.000.000	5.000.000	3.888.945	1.111.055		
22301.000	Transports	3.600.000	536.207	455.707	80.500	3.063.793	85,10

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend.Pag.</i>	<i>Pend.Cont.</i>	<i>%Con.</i>
22402.000	Assegurances Par Mòbil	1.650.000	447.645	195.880	251.765	1.202.355	72,87
22402.050	Primes assegurances parc mòbil	179.674				179.674	100,00
22403.000	Assegurances edifici, mobiliari i ma	4.550.000	2.534.139	2.534.139		2.015.861	44,30
22501.000	Tributs	300.000	74.000	74.000		226.000	75,33
22601.000	Bar-Restaurant	4.500.000	4.500.000	1.166.666	3.333.334		
22601.050	Bar-Restaurant	2.950.000	2.940.333	747.000	2.193.333	9.667	,32
22602.000	Atencions protocolàries i representa	27.000.000	1.587.442	1.587.442		25.412.558	94,12
22602.050	Atencions protocolàries i representa	10.000.000	607.240	299.392	307.848	9.392.760	93,92
22606.000	Hospital Clínic	1.020.000	1.005.440	239.390	766.050	14.560	1,42
22607.000	Formació i promoció	5.500.000	5.253.394	5.018.394	235.000	246.606	4,48
22607.050	Formació i promoció	2.500.000	1.018.500	1.018.500		1.481.500	59,26
22608.000	Altres despeses diverses	10.000.000	6.618.325	3.486.239	3.132.086	3.381.675	33,81
22609.000	Relacions institucionals exteriors	7.000.000	1.192.076	1.192.076		5.807.924	82,97
22610.000	Publicacions obligatòries	9.500.000	8.532.275	8.316.496	215.779	967.725	10,18
22611.000	Publicacions voluntàries	2.000.000	1.979.616	857.097	1.122.519	20.384	1,01
22612.000	Despeses d'informàtica	38.000.000	38.000.000		38.000.000		
22701.000	Neteja i sanejament	39.100.000	37.965.750	18.905.250	19.060.500	1.134.250	2,90
22707.000	Estudis i treballs tècnics	3.000.000				3.000.000	100,00
22708.000	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	565.901	535.023	30.878	2.434.099	81,13
22709.000	Serveis agències de notícies	2.800.000	2.786.510	471.906	2.314.604	13.490	,48
22709.050	Serveis agències de notícies	300.000	300.000	124.914	175.086		
23001.000	Dietes, locomoció i trasllats	9.000.000	2.440.294	2.260.762	179.532	6.559.706	72,88
23002.000	Conveni RENFE	700.000	294.665	151.945	142.720	405.335	57,90
23101.000	Altres indemnitzacions	500.000				500.000	100,00
23102.000	Indemnització als diputats	262.550.000	108.347.483	108.347.483		154.202.517	58,73
23102.050	Indemnitzacions als diputats	33.650.000	33.650.000	33.650.000			
24001.000	Dotacions per a serveis de nova creació	250.000				250.000	100,00
2		671.411.674	353.758.042	239.578.681	114.179.361	317.653.632	47,31
48101.000	Assignacions Grups parlamentaris	481.300.000	246.063.000	245.363.000	700.000	235.237.000	48,87
48101.050	Assignacions grups parlamentaris	34.200.000	34.200.000	34.200.000			
48301.000	Ajuts estudis i formació fills funcionaris	4.000.000				4.000.000	100,00
48301.050	Ajuts estudis i formació fills funcionaris	47.299				47.299	100,00
4	Transferències corrents	519.547.299	280.263.000	279.563.000	700.000	239.284.299	46,05
61101.000	Obres condicionament de l'edifici	70.000.000	14.279.460	993.309	13.286.151	55.720.540	79,60
61101.050	Obres condicionament edifici	20.000.000	20.000.000		20.000.000		

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. Pag.</i>	<i>Pend. Cont.</i>	<i>% Con.</i>
62101.000	Microfilmació d'arxius	1.840.000	496.185	496.185		1.343.815	73,03
62102.000	Àudiovisuals	1.000				1.000	100,00
62201.000	Sistema de seguretat	17.000.000				17.000.000	100,00
62301.000	Altra maquinària	67.000.000	23.609.606	50.150	23.559.456	43.390.394	64,76
62301.050	Altra maquinària	8.645.858	141.450	141.450		8.504.408	98,36
64101.000	Mobiliari	18.000.000	3.154.992	179.571	2.975.421	14.845.008	82,47
65101.000	Pla informàtic	140.000.000	1.374.606	32.775	1.341.831	138.625.394	99,01
67101.000	Llibres	6.500.000	4.617.107	4.225.647	391.460	1.882.893	28,96
6		348.986.858	67.673.406	6.119.087	61.554.319	281.313.452	80,60
83101.000	Bestretes concedides al personal	5.000.000	3.130.250	3.130.250		1.869.750	37,39
83101.050	Bestretes	55.463				55.463	100,00
83101.080	bestretes	9.916.422	5.515.019	4.965.019	550.000	4.401.403	44,38
8		14.971.885	8.645.269	8.095.269	550.000	6.326.616	42,25
Totals Exercici 1993		3.037.995.364	1.372.229.243	1.184.175.526	188.053.717	1.665.766.121	54,83

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES DEL 1993. PRIMER SEMESTRE

<i>Partida</i>	<i>títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. Pag.</i>	<i>Pend. Cont.</i>	<i>% Con.</i>
10001.002	Retr. bàsiques alts càrrecs	7.814.261	3.000.093	3.000.093		4.814.168	61,60
10001.052	Retribucions bàsiques alts càrrecs	2.368.739	1.354.053	1.354.053		1.014.686	42,83
10002.002	Retr. compl. alts càrrecs	14.731.000	7.735.018	7.735.018		6.995.982	47,49
11001.002	Retr. bàsiques personal eventual	84.680.000	38.641.947	38.641.947		46.038.053	54,36
11002.002	Altres remunerac. personal eventual	13.410.000	6.561.255	6.561.255		6.848.745	51,07
11003.002	Previsió diferències retribució	4.269.000				4.269.000	100,00
15001.002	Productivitat	1.996.000				1.996.000	100,00
15101.002	Gratificacions serveis extraordinari	2.450.000	1.231.670	1.231.670		1.218.330	49,72

<i>Partida</i>	<i>títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. Pag.</i>	<i>Pend. Cont.</i>	<i>% Con.</i>
16001.002	Seguretat social	25.230.000	12.412.950	12.412.950		12.817.050	50,80
16001.052	Seguretat Social			2.000.000	2.000.000	2.000.000	
16002.002	Previsió diferència quotes Seguretat	710.000				710.000	100,00
16003.002	MUNPAL	950.000	833.109	833.109		116.891	12,30
16004.002	Altres règims de previsió social	500.000	166.236	166.236		333.764	66,75
16004.052	Altres règims previsió social	400.000	146.183	50.531	95.652	253.817	63,45
16401.002	Ajut familiar	57.000				57.000	100,00
1		161.566.000	74.082.514	73.986.862	95.652	87.483.486	54,14
20001.002	Lloguer de béns mobles	682.552	419.827		419.827	262.725	38,49
20101.002	Lloguer de béns immobles	4.650.000	4.556.600	2.278.300	2.278.300	93.400	2,00
21001.002	Manteniment immobilitzat material	6.110.000	3.643.693	2.599.636	1.044.057	2.466.307	40,36
22001.002	Material ordinari no inventariable	1.750.000	827.483	622.396	205.087	922.517	52,71
22002.002	Prensa, revistes i altres publicacions	460.000	416.636	335.064	81.572	43.364	9,42
22003.002	Material informàtic no inventariable	230.000	14.444	14.444		215.556	93,72
22101.002	Aigua, gas, electricitat, calefacció	2.790.000	1.587.445	1.367.127	220.318	1.202.555	43,10
22102.002	Carburant	270.000	180.000	140.000	40.000	90.000	33,33
22103.002	Vestuari	180.000	40.729	15.630	25.099	139.271	77,37
22105.002	Productes farmacèutics	5.000				5.000	100,00
22106.002	Altres subministraments	200.000	89.009	89.009		110.991	55,49
22201.002	Comunicacions	2.500.000	1.483.816	1.122.123	361.693	1.016.184	40,64
22301.002	Transports	1.000				1.000	100,00
22401.002	Assegurances	400.000	363.376	74.561	288.815	36.624	9,15
22501.002	Tributs	330.000	285.240	285.240		44.760	13,56
22602.002	Atencions protocol·làries i representa	740.000	740.000	740.000			
22602.052	Atencions protocol·làries	1.541.366	1.260.950	1.026.596	234.354	280.416	18,19
22603.002	Publicitat i propaganda	1.000				1.000	100,00
22605.002	Reunions i conferències	200.000				200.000	100,00
22607.002	Formació i promoció	460.000	56.000	46.000	10.000	404.000	87,82
22608.002	Altres despeses diverses	440.000	356.149	256.149	100.000	83.851	19,05
22609.002	Publicacions	2.530.000	87.185	84.185	3.000	2.442.815	96,55
22701.002	Neteja i sanejament	6.284.000	6.163.587	1.994.688	4.168.899	120.413	1,91
22702.002	Seguretat	1.000				1.000	100,00
22704.002	Postals	1.000				1.000	100,00
22707.002	Estudis i treballs tècnics	3.710.000	1.194.894	1.056.582	138.312	2.515.106	67,79

<i>Partida</i>	<i>títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. Pag.</i>	<i>Pend. Cont.</i>	<i>% Con.</i>
23001.002	Dietes, locomoció i trasllats	800.000	426.836	230.695	196.141	373.164	46,64
23101.002	Altres indemnitzacion	1.000				1.000	100,00
24001.002	Dotacions per a nous serveis	1.000				1.000	100,00
2		37.268.918	24.193.899	14.378.425	9.815.474	13.075.019	35,08
48001.002	Transferències a famílies	511.187				511.187	100,00
48001.052	Transferències a famílies	138.813				138.813	100,00
48201.062	Prestació substitutòria assegurança	10.000.000	10.000.000	10.000.000			
4	Transferències corrents	10.650.000	10.000.000	10.000.000		650.000	6,10
61001.002	Inversions en edificis i altres construc.	100.000				100.000	100,00
62001.002	Inversions en maquinària, instal·lacions	300.000	36.000	16.100	19.900	264.000	88,00
64001.002	Inversions en mobiliari i estris	240.000				240.000	100,00
64001.052	Inversions en mobiliari i estris	494.620	201.029	16.454	184.575	293.591	59,35
65001.002	Inversions en equip de procés de dad	1.400.000	37.752	37.752		1.362.248	97,30
67001.002	Llibres	460.000	348.474	217.456	131.018	111.526	24,24
6		2.994.620	623.255	287.762	335.493	2.371.365	79,18
83001.002	Bestretes	500.000	162.852	162.852		337.148	67,42
83001.082	Bestretes	350.000	300.000	300.000		50.000	14,28
84001.052	Bestretes	309.095				309.095	100,00
8		1.159.095	462.852	462.852		696.243	60,06
Totals Exercici 1993		213.638.633	109.362.520	99.115.901	10.246.619	104.276.113	48,80

ESTAT DE SITUACIÓ DE DESPESES PENDENTS D'ANYS ANTERIORS.
30 DE JUNY DE 1993

01.01. Parlament de Catalunya

	<i>Pendent 31.12.92</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent de pagament</i>
1991:			
Capítol I	14.142.247	14.137.747	4.500
Capítol II	102.786.276	69.099.514	33.686.762
Capítol VI	227.479.099	39.945.960	187.533.139
Capítol VIII	1.761.930	1.761.930	0
	346.169.552	124.945.151	221.224.401
1990:			
Capítol VI	38.018.257	18.748.314	19.269.943
	384.187.809	143.693.465	240.494.344

01.02. Síndic de Greuges

	<i>Pendent 31.12.92</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendent pagament</i>
1991:			
Capítol I	15.041	15.041	0
Capítol II	2.739.570	2.642.115	97.455
	2.754.611	2.657.156	97.455

**Projecte de pressupost del Parlament i
del Síndic de Greuges per al 1994**

El Ple del Parlament, després de debatre el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu al Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1994, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament, d'acord amb el que estableix l'article 46.2. segon del Reglament, aprova el

»PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE CATALUNYA I DEL SÍNDIC DE GREUGES PER AL 1994

»1. S'aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 1994 per un total de 2.673.801.852 pessetes amb el detall que figura en el document annex número 1.

»2. S'aprova el Projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 1994 (servei 02 de la secció 01) per un total de 206.972.120 pessetes amb el detall que figura en el document annex número 2.

»3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 les disposicions addicionals següents:

»Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost del 1993 als mateixos capítols pressupostaris del pressupost del 1994.

»Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest ho demanarà.

»Tercera: La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances.»

ANNEX 1
PARLAMENT DE CATALUNYA - Exercici 1994

		<i>Total concepte</i>	<i>Total article</i>
CAPÍTOL I - REMUNERACIONS DE PERSONAL			
Article 10- ALTS CÀRRECS			680.000.000
100 Retribucions bàsiques i altres remuneracions			
100.01 Retribucions bàsiques		680.000.000	
Article 12. PERSONAL EVENTUAL			33.870.852
110 Personal eventual			
110.01 Retribucions bàsiques		29.000.000	
110.02 Altres remuneracions		4.870.852	
Article 12. FUNCIONARIS			446.000.000
120 Retribucions personals			
120.01 Retribucions bàsiques		362.000.000	
121			
121.01 Retribucions complementàries		81.700.000	
121.02 Altres remuneracions		2.300.000	
123			
123.01 Diferència normativa retributiva		0	
Article 13. PERSONAL LABORAL			8.800.000
131 Personal laboral temporal			
131.01 Retribucions bàsiques		6.800.000	
131.02 Retribucions complementàries		2.000.000	
Article 15. INCENTIVUS AL RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES			17.500.000
150 Incentius al rendiment			
150.01 Productivitat		8.500.000	
151 Activitats extraordinàries			
151.01 Gratificacions serveis extraordinaris		9.000.000	
Article 16. ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS			251.300.000
160 Quotes Socials			
160.01 Seguretat Social		104.000.000	
160.02 MUFACE		4.600.000	
160.03 MUNPAL		0	
160.04 Altres règims de previsió social		2.800.000	
160.05 Quotes Seguretat Social diputats		118.000.000	
160.06 Classes passives diputats		2.500.000	
160.07 Assegurances personal i diputats		12.400.000	
160.08 Quotes Seguretat Social (diferència normativa)		0	
161 Prestacions socials			
161.01 Indemnització diputats		0	
161.02 Prestació complementària jubilació diputats		7.000.000	
164 Ajut familiar			
164.01 Ajut familiar		0	
TOTAL CAPÍTOL I			1.437.470.852

			<i>Total concepte</i>	<i>Total article</i>
CAPÍTOL II - DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS				
Article 20. LLOGUERS				30.420.000
200				
	200.01	Lloguer de béns mobles	2.000.000	
	200.02	Lloguer de fotocopiadores	25.000.000	
201				
	201.01	Lloguers de béns immobles	3.420.000	
Article 21. CONSERVACIÓ I REPARACIÓ				40.760.000
210				
	210.01	Despeses manteniment immobilitzat material	12.000.000	
	210.02	Conservació i manteniment sistema informàtic	16.000.000	
	210.03	Conservació aire condicionat	3.000.000	
	210.04	Conservació parc mòbil	2.500.000	
	210.05	Conservació sist.aliment.elèctr.ininterrompuda	1.010.000	
	210.06	Conservació centraleta electrònica	750.000	
	210.07	Conservació altra maquinària i equip.	5.500.000	
Article 22. MATERIAL, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES				246.000.000
220	Material d'oficina			
	220.01	Material ordinari no inventariable	11.000.000	
	220.02	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	8.400.000	
	220.03	Material informàtic no inventariable	4.000.000	
	220.04	Paper i material per a edició	7.000.000	
221	Subministrament de béns i serveis			
	221.01	Aigua, gas, electricitat, calefacció i cond.aire	22.000.000	
	221.02	Carburants	3.000.000	
	221.03	Vestuari	3.000.000	
	221.06	Altres subministraments	6.500.000	
	221.07	Enregistrament i so	3.000.000	
222				
	222.01	Comunicacions	20.000.000	
223				
	223.01	Transports	3.600.000	
224				
	224.02	Primes d'assegurances de par mòbil	1.700.000	
	224.03	Primes d'assegurances d'edifici, mobles i maq.	4.550.000	
225				
	225.01	Tributs	300.000	
226	Despeses diverses			
	226.01	Cànon: servei de bar-restaurant	7.300.000	
	226.02	Atenciones protocol·làries i representatives	17.000.000	
	226.06	Hospital Clínic	1.050.000	
	226.07	Formació i promoció	8.000.000	
	226.08	Altres despeses diverses	10.000.000	
	226.09	Relacions institucionals exteriors	5.000.000	
	226.10	Publicacions obligatòries	8.000.000	
	226.11	Publicacions voluntàries	1.000.000	
	226.12	Despeses d'informàtica	44.000.000	

		<i>Total concepte</i>	<i>Total article</i>
227	Treballs realitzats per altres empreses		
227.01	Neteja i sanejament	39.100.000	
227.07	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	
227.08	Prestació altres serveis informàtics	1.500.000	
227.09	Serveis agències de notícies	3.000.000	
Article 23. INDEMNITZACIONS PER RAÓ DEL SERVEI			306.200.000
230			
230.01	Dietes, locomoció i trasllats	12.000.000	
230.02	Conveni RENFE	700.000	
231			
231.01	Altres indemnitzacions	500.000	
231.02	Indemnització als diputats	293.000.000	
Article 24. DOTACIONS PER A NOUS SERVEIS			250.000
240			
240.01	Dotacions per a nous serveis	250.000	
TOTAL CAPÍTOL II			623.630.000
CAPÍTOL IV - TRANSFERÈNCIES CORRENTS			
Article 48. A FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITAT DE LUCRE			475.700.000
481			
481.01	Assignacions als grups parlamentaris	471.700.000	
483			
483.01	Ajuts estudis i formació fills funcionaris	4.000.000	
TOTAL CAPÍTOL IV			475.700.000
CAPÍTOL VI - INVERSIONS REALS			
Article 61. INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS			70.000.000
611			
611.01	Obres de condicionament de l'edifici	70.000.000	
Article 62. INVERSIONS EN MAQUINÀRIA, INSTALLACIONS I UTILLATGE			8.001.000
621			
621.01	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	
621.02	Programa d'audiovisuals	1.000	
622			
621.01	Sistema de seguretat	1.000.000	
623			
623.01	Altra maquinària	6.000.000	
Article 63.			5.000.000
631			
631.01	Adquisició vehicle	5.000.000	

		<i>Total concepte</i>	<i>Total article</i>
Article 64. INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS			17.000.000
641			
641.01	Adquisició de mobiliari	17.000.000	
Article 65. INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES			30.000.000
651			
651.01	Pla informàtic	30.000.000	
Article 67. INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL			5.000.000
671			
671.01	Adquisició de llibres	5.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VI			135.001.000
CAPÍTOL VIII - ACTIUS FINANCERS			
Article 83. CONCESSIÓ DE PRÉSTECES I BESTRETES FORA DEL SECTOR PÚBLIC			2.000.000
831			
831.01	Bestretes	2.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000
TOTAL PRESSUPOST			2.673.801.852

ANNEX 2. PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES PER AL 1994

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressup. C</i>	<i>Pressup. A</i>
10	Alts càrrecs		
10.001	Retrib. bàsiques	9.885.234	
10.002	Retrib. complement.	14.619.948	24.505.182
11	Personal eventual		
11.001	Retrib. bàsiques	85.881.858	
11.002	Altres remuneracions	13.663.308	
11.003	Prev. dif. retribucions	2.986.355	102.531.521
15	Inc. rend. act. extra. incentius rendim.		
15.001	Productivitat	2.225.000	
	Activitat extraord.		
15.101	Gratif. serv. extra.	2.700.000	4.925.000

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressup. C</i>	<i>Pressup. A</i>
16	Assg. i prest. social quotes socials		
16.001	Seguretat Social	26.011.297	
16.002	Prev. dif. seg. soc.	443.000	
16.004	Alt. reg. prev. social	400.000	
		26.854.297	
Total capítol I			158.816.000
20	Lloguers		
20.001	Lloguer béns mobles	75.000	
20.101	Lloguer béns immobles	4.789.500	4.864.500
21	Conservació i reparació		
21.001	Mant. immob. material	6.293.300	6.293.300
22	Mat. submin. altres		
22.001	Mat. ord. no invent.	1.545.000	
22.002	Prensa, rev. i publicacions	473.800	
22.003	Mat. inf. no invent.	200.000	
	Subm. béns serveis		
22.101	Aigua, elect. calef.	2.873.700	
22.102	Carburants	278.100	
22.103	Vestuari	180.000	
22.105	Prod. farmacèutics	1.000	
22.106	Altres subministraments	206.000	
22.201	Comunicacions	2.266.000	
22.301	Transports	1.000	
22.401	Primes assegurances	400.000	
22.501	Tributs	330.000	
	Despeses diverses		
22.602	Atencions protocol·làries	762.200	
22.603	Public. i propaganda	1.000	
22.605	Reunions i conferències	1.000.000	
22.607	Formació i promoció	460.000	
22.608	Altres desp. diverses	540.000	
22.609	Publicacions	2.530.000	
	Treball altres empreses		
22.701	Neteja sanejament	6.472.520	
22.702	Seguretat	1.000	
22.704	Postals	1.000	
22.707	Estudis treb. tècnics	7.900.000	28.422.320
23	Indemnitza. servei		
23.001	Dietes, locomoció i trasllats	824.000	
23.101	Altres indemnitzacions	1.000	825.000

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressup. C</i>	<i>Pressup. A</i>
24	Dotac. nous serveis		
24.001	Dot. serv. nova creació	1.000	1.000
Total capítol II			40.406.120
48.001	Transfer. famílies	650.000	650.000
Total capítol IV			650.000
61	Inv. edif. alt. const.	600.000	600.000
62	Inv. maq. inst. utill.	300.000	300.000
64	Inv. mobil. estris	240.000	240.000
65	Inv. eq. proc. dades	5.000.000	5.000.000
67	Inv. immob. material	460.000	460.000
Total capítol VI			6.600.000
83	Concessió préstecs		
840	Bestretes personal	500.000	500.000
Total capítol VIII			500.000
Total pressupost			206.972.120

**Designació dels diputats interventors
per al període pressupostari de 1994**

El Ple del Parlament, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament designa diputats interventors per al període pressupostari de 1994 el Sr. Francesc Codina i Castillo, del G. P. de Convergència i Unió; el Sr. Santiago Riera i Olivé, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, i el Sr. Simon Pujol i Folcrà, del G. P. Popular.»

**Dictamen de la Comissió de l'Estatut
dels Diputats sobre incompatibilitats**

El Ple del Parlament, després d'estudiar els Dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la Resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per les Sres. diputades i pels Srs. diputats d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de les diputades i els diputats

»Sr. Julio Ariza i Irigoyen

»Sra. Montserrat Raurell i Jané

»Sr. Antoni Noguer i Carvellada.»

(La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i tres minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 38.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de les Comarques de l'Ebre (Reg. 10538).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments (Reg. 11672).

3. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prestació social substitutòria (Reg. 9888).

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament educatiu i administratiu dels centres públics d'educació d'adults (Reg. 9386).

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'habitatge públic (Reg. 10024).

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política lingüística en el sistema educatiu (Reg. 12333).

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció del cooperativisme (Reg. 11921).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les institucions d'iniciativa social (Reg. 10234).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya (Reg. 12341).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió de la superfície forestal (Reg. 11996).

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació de l'atur a Catalunya (Reg. 12991).

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la reforma dels serveis primaris de salut (Reg. 13008).

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la reinserció dels presos alliberats condicionals i definitius (Reg. 12994).

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els moviments associatius i les entitats de caràcter cívic i veïnal (Reg. 13009).

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals (Reg. 13070).

16. Control del compliment dels punts 1, 2 i 3 de la Moció 4/IV del Parlament de Catalunya, sobre la pobresa.

17. Preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, em plau molt dirigir una cordial salutació al nou diputat del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Antoni Noguer i Carvalleda, que substitueix el senyor Esteve Tomàs i Torrens, que, com vostès saben, va renunciar al seu càrrec. Li desitjo tota mena d'èxits en la seva tasca parlamentària.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser respostes oralment en el Ple... (*Remor de veus.*) Silenci! (*Pausa.*) I també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega aquesta presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà, dia 21 d'octubre.

**Projecte de llei de creació de l'Institut
per al Desenvolupament i la Promoció de
les Comarques de l'Ebre**

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de les Comarques de l'Ebre, així com de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple. La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa de llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable conseller senyor Cullell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullell): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, tinc l'honor d'adreçar-me a les il·lustres senyores i senyors diputats per presentar-vos altra vegada un nou projecte de llei.

Penso que els dos projectes de llei que he tingut oportunitat i la sort de defensar fins ara, el de carreteres fa unes setmanes i el de creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, tenen dues coses en comú. En primer lloc, demostren la voluntat del Govern de Catalunya de prosseguir amb la tasca de planificació i d'equilibri territorial, i dotar-nos d'elements útils per aconseguir els nostres fins, i, en segon lloc, demostren també la voluntat i la capacitat d'aquesta cambra de saber jugar el seu paper de marc de debat de les forces polítiques de Catalunya, amb resultats òbviament positius.

Els dos projectes han arribat a aquest Parlament ben tractats, treballats, pactats entre tots els grups polítics, i han estat dos projectes de llei de consens, fruit del treball dels respectius ponents, als quals vull agrair la seva dedicació brillant i l'interès innegable que hi han dipositat.

Com vostès saben, aquest és un projecte de llei fruit de dues mocions, presentades pels grups majoritaris d'aquesta cambra, el del Partit dels Socialistes i el de Convergència i Unió, dues mocions que eren idèntiques i que foren el punt de partida d'aquest projecte. El Govern, fent ús d'aquest mandat, trameté a aquest Parlament el Projecte de llei de creació de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de les Comarques de l'Ebre, cobrint així el procés de concertació abans esmentat, que ens ha de permetre, ben segur, crear un instrument de promoció per a les comarques del Baix Ebre, el Montsià, la Ribera d'Ebre i la Terra Alta.

No vull passar per alt, però, els importantíssims esforços que el Govern de Catalunya, des de sempre, ha dedicat a aquestes comarques. L'eix de l'Ebre, la política de polígons industrials, les escoles, hospitals, així com projectes de futur en marxa, la navegabilitat del riu, la lluita contra la regressió del delta, noves actuacions residencials i de millores urbanes demostren que, tot i reconèixer que el marc normatiu que ara es crea és molt i molt important, des del Govern de Catalunya ja fa molts anys que treballem en aquest sentit.

Ara s'ha considerat prioritari continuar aquesta tasca i, per tal d'optimitzar els recursos d'aquestes comarques en la línia d'assolir un creixement territorialment equilibrat i harmònic, en aspectes de tanta transcendència com la protecció i la conservació del medi ambient, el desenvolupament industrial i dels serveis, del turisme, la xarxa viària, l'aprofitament del riu, la formació i l'ocupació, s'ha cregut convenient —com deia— la creació d'aquest organisme autònom de caràcter administratiu.

L'Institut ens facilitarà l'endegament d'actuacions coordinades o concertades, integrant i potenciant els esforços que realitzin, no només el Govern de Catalunya, sinó també els consells comarcals, els ajuntaments i altres administracions i entitats, a partir d'un millor coneixement de les necessitats d'aquestes comarques a curt i a llarg termini. Perquè és obvi que la política d'equilibri territorial s'ha de basar en actuacions diverses i en instruments adaptats al màxim a les necessitats, però en qualsevol cas és necessari tenir cura de la dotació d'infraestructures i d'equipaments i del foment de les activitats econòmiques. Són aquests fronts els que poden donar com a resultat una qualitat de vida i unes oportunitats de treball que faci possible que la població no marxi, sinó que augmenti progressivament.

Per altra banda, l'eficàcia requereix que les actuacions es portin a terme aplicant elements de planificació i de participació, per tal d'ajustar-se el millor possible a les necessitats i possibilitats d'un territori en la línia de dedicar més esforços a evitar els problemes abans que aquests es produeixin.

De fet, ja en el Projecte de Pla territorial general es defineix una àrea funcional, les terres de l'Ebre, que està composta per les quatre comarques que hauran de ser objecte dels treballs de l'Institut. La Terra Alta i la Ribera d'Ebre han tingut una relació més intensa amb les comarques tarragonines que amb el Montsià i el Baix Ebre, però el fet físic de l'Ebre i el paper que ha de jugar a l'eix occidental justifica sobrerament de considerar-les conjuntament, com fem en

crear l'Institut de Desenvolupament. En qualsevol cas, definir una àrea funcional per desenvolupar un Pla territorial parcial no vol dir tancar un territori en si mateix. Diverses alegacions de la Ribera d'Ebre al projecte del Pla territorial han insistit en la doble connexió d'aquesta comarca amb les comarques tarragonines, per una banda, i amb el Montsià i el Baix Ebre, per una altra. Evidentment s'ha de respectar i potenciar aquesta realitat, però també s'ha de potenciar les relacions entre les quatre comarques del sud.

Per últim, em plau constatar que, fruit, com deia al principi, de les esmenes dels grups de l'oposició, hem millorat notòriament temes com el del consell rector i el consell assessor, en els quals s'ha donat cabuda a les organitzacions sindicals i empresarials, així com a d'altres entitats, i també s'ha millorat en la definició dels objectius generals i concretat les funcions del president.

Acabo, doncs. Aquest és sens dubte un moment important per a les terres de l'Ebre. El Baix Ebre, el Montsià, la Ribera d'Ebre i la Terra Alta són unes comarques amb una realitat històrica que ve de molt lluny. Des d'un punt de vista territorial, són una realitat que ve marcada per l'existència d'un riu; un riu dels de veritat, que porta aigua, i l'aigua vol dir, també, vida.

Avui el Parlament de Catalunya posa una peça substancial per a la construcció de les comarques de l'Ebre, en la seva vida, en la vida dels més de cent cinquanta mil ciutadans de la Catalunya del sud.

Gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Si hi hagués un diputat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen ho podria fer ara. *(Pausa.)*

No essent així, passem al debat del projecte de llei. Als articles 1 i 1 bis no hi ha cap esmena. La primera esmena que consta és a l'article segon, apartat primer. És una esmena d'addició de noves lletres, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. En tot cas, i si li sembla bé, faria la defensa de les dues esmenes que queden vives, una de les quals ja li anuncio que la retirarem, i faria el posicionament al Projecte de llei, atesos el consens i la unanimitat que hi ha hagut en el tractament d'aquest text.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BENACH: Ens trobem, doncs, davant d'un projecte de llei ben singular. Es tracta de plantejar el desenvolupament d'un es de comarques concretes i determinades de Catalunya, que tenen uns punts d'unió comuns, sigui per qüestions geogràfiques, culturals, sociològiques, etcètera.

Ens podríem preguntar: i això per què?

Si agafem el projecte original del Govern, el que ens van entregar al començament de tot, en la seva memòria, hi havia una justificació que presentava algunes raons. Deia el text del Govern, entre altres coses, doncs, els diferents reptes i problemàtiques d'ordre econòmic i social que tenen

plantejades aquelles comarques, que era necessari arbitrar un tractament específic i diferenciat dins de la política territorial del Govern de la Generalitat, que era prioritari continuar en la tasca iniciada en els darrers anys, o sigui, en la línia de continuïtat que s'estava plantejant, i que era important disposar d'una organització administrativa àgil.

Fixem-nos, doncs, que el projecte del Govern ens planteja la iniciativa per tres motius diferenciats, diferents reptes i problemàtica d'ordre econòmic, continuïtat en la tasca iniciada i organització administrativa àgil.

Probablement no sigui tan simple la qüestió com ens la planteja el Govern en la seva justificació. És possible, doncs, que calgui una anàlisi més profunda de la realitat de les terres de l'Ebre per esbrinar-ne els motius que han causat la presentació d'aquesta llei i la seva aprovació avui i aquí per unanimitat. I destaco «per unanimitat», perquè em sembla que aquest és el factor més important de tot el que anirem comentant al llarg de la defensa d'aquest projecte.

No oblidem que les realitats moltes vegades són força més complexes que les situacions que podem exposar sobre el paper, i que el coneixement directe de la realitat, per complicada que aquesta sigui, és la millor garantia per poder fer un bon treball.

Les comarques de l'Ebre –Baix Ebre, Montsià, Terra Alta i Ribera d'Ebre– s'han caracteritzat sempre per les seves especificitats socio-econòmica, històrica i cultural, fruit, entre d'altres, de l'especial estructura productiva de la zona i de la seva situació geogràfica. La seva problemàtica rau en un seguit de factors, com són, d'una banda, els productius i, d'una altra, els culturals.

Pel que fa als factors econòmics, aquesta regió té una gran capacitat productiva, com ho demostra el fet que la quarta part –la quarta part– dels recursos agraris de Catalunya es concentren en aquestes comarques, és a dir, el 25% de la producció agrícola catalana es fa a les terres de l'Ebre, però –i atenció que la dada és important– sense una indústria de transformació i comercialització pròpies.

D'altra banda, els seus sectors industrials i de serveis són insuficients per mantenir la població que abandona els sectors primaris a causa de l'impacte de la política feta per la Comunitat Europea en aquests sectors i per evitar-ne el progressiu despoblament.

Tampoc el turisme no té expectatives globals per a solucionar a curt termini aquesta problemàtica, ja que no disposa de les infraestructures mínimes per al seu desenvolupament.

És curiós com la majoria de la població ignora, per exemple, que aquesta zona és una de les principals productores de cítrics, no només del conjunt dels Països Catalans, sinó de l'Estat espanyol. I no només ens referim a la quantitat, sinó també, i especialment, a la qualitat. La taronja, possem per cas, d'Alcanar no té res a envejar a la millor taronja que es pugui fer a València, que, formalment, és la famosa, és la taronja famosa oficialment. El problema addicional, segurament, és que tant a la taronja de València com a la d'Alcanar els ha sortit una forta competència, i aquesta

competència no es troba pas ni en l'àmbit nacional ni tan sols en l'àmbit de l'Estat espanyol, i, és clar, a partir d'aquí, crisi en el sector i, com a conseqüència d'aquestes crisis, es poden produir i de fet es produeixen un seguit de fets encaadenats que ens porten a una situació global altament preocupant. Quan s'ajunten diversos factors d'aquesta mena és quan cal una intervenció per part de l'Administració. Aquesta, des del nostre punt de vista, és una justificació important de cara a haver fet aquest Projecte de llei.

Amb relació al factor cultural, es detecta clarament una manca de possibilitats en ensenyament i formació professional, així com el fet de no poder cursar estudis superiors dins la mateixa zona, la qual cosa implica una manca d'atractius per a professionals, industrials, inversors, etcètera, que podrien establir les seves empreses en aquestes comarques. És per aquest motiu que les comarques de l'Ebre es troben en un estat d'estancament social i de recessió econòmica progressiva, que, consegüentment, l'allunyen del nivell de creixement desitjable. I probablement aquest sigui l'altre motiu indispensable i necessari que justifica plenament haver fet aquest projecte de llei.

La il·lògica divisió territorial de l'Estat, pel que fa a Catalunya, no té en compte aquesta especificitat, atesa la seva inclusió històrica dins la província de Tarragona, que conformen dues zones amb problemàtiques totalment diferenciades.

El fet que la Generalitat de Catalunya no hagi creat encara una administració territorial pròpia ha comportat que aquesta zona s'hagi continuat regint per una administració de caire provincial, sense haver pogut aplicar solucions pròpies a la problemàtica particular d'aquestes comarques. Si bé és cert que l'aparició dels consells comarcals ha comportat avenços, també és cert que la impossibilitat de tenir una divisió regional adequada ha frenat iniciatives i, sobretot, possibilitats de resoldre problemàtiques concretes que afecten aquesta zona. Tanmateix, també, i pel que fa a la qüestió territorial, aquest Institut tindrà competències en les que serien dues regions històricament diferenciades, com són la regió cinquena, amb les comarques del Baix Ebre, Montsià i Terra Alta, i la quarta, amb la Ribera d'Ebre.

Així doncs, el riu Ebre es constitueix en nexa d'unió d'unes comarques que, amb anhels comuns, volen una sortida a les seves aspiracions; projectes comuns i aspiracions ben legítimes, sigui dit de pas.

En el transcurs del temps, la regió de l'Ebre ha estat el nexa natural entre Catalunya i el País Valencià, sense que aquest fet s'hagi explotat ni pels estaments ni per instàncies superiors, quan en realitat es dona la possibilitat que aquesta zona geogràfica jugui un paper fonamental en les relacions socio-econòmiques entre Catalunya i el País Valencià, amb problemàtiques globals, similars, dins l'eix mediterrani, i atenent, també, la seva pertinença a l'àmbit lingüístic i cultural comú, compartit, així mateix, amb els territoris confrontants de la Franja de Ponent. És en aquest sentit que el Grup Parlamentari d'Esquerra va fer una esmena on el que es plantejava era, precisament, potenciar aquest caràcter de cruïlla dels Països Catalans.

I parlar del caràcter de cruïlla dels Països Catalans no és inventar res de nou. Si anem setze anys enrere, en els inicis de la recent estrenada democràcia a Catalunya i a l'Estat espanyol, quan es va celebrar el Congrés de Cultura Catalana a Tortosa, precisament el lema va ser aquest. Aquest concepte, doncs, era i encara el podríem considerar un concepte viu. És bo recordar ara que destacats dirigents d'almenys quatre dels cinc grups presents en aquesta cambra van fer seu aquest concepte de cruïlla dels Països Catalans. I consti que no ho van fer només polítics d'aquelles comarques, sinó líders destacats a nivell nacional. I també cal dir que no només s'hi van manifestar a favor, sinó que fins i tot, i en aquella època, en van fer una certa bandera. Encara ara podríem trobar als arxius i hemeroteques cartells, pamflets i publicacions diverses que abonaven i feien bandera d'aquest concepte.

En aquests moments, en què la unitat de la llengua catalana, ha estat qüestionada per diversos sectors i, especialment, des del poder central, seria bo que les propostes com les que es plantejaven en l'esmena d'impulsar tota mena d'iniciatives relatives a l'àmbit lingüístic i cultural comú fossin tingudes en compte. Per tant, aquesta és l'única esmena que quedarà viva, en definitiva, de les que hem presentat.

Així, doncs, fruit d'aquesta realitat, cal considerar prioritari donar l'impuls adequat per aconseguir l'optimització de tots els recursos d'aquestes comarques per assolir un creixement territorialment equilibrat i harmònic en aspectes de tanta transcendència com el desenvolupament industrial i dels serveis, el turisme, la xarxa viària, la protecció i conservació del medi, la navegabilitat del riu i l'aprofitament integral del delta; l'agroalimentació, la formació i l'ocupació i la superació de la situació de manca de dinamisme en què es troben aquestes comarques.

No hi havia altra solució que la creació d'aquest Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. De feina, n'hi ha molta a fer i el que és ben segur és que, si aquest Institut continua la seva feina i intenta complir els objectius a partir del consens que, en definitiva, ha estat clau per al seu naixement, pot esdevenir una eina importantíssima per al relleu i la potenciació d'una de les zones del país probablement més desconegudes, però al mateix temps amb més possibilitats que cap altra. La seva riquesa natural, la idiosincràcia peculiar de les seves gents no només mereixen l'admiració de la resta del país, sinó que efectivament tots hi posem el coll, és a dir, tots agafem el compromís de posar-hi el coll per potenciar-les. Les platges del delta, la seva riquesa natural, els ports de Beseit, els paisatges irrepetibles de la Terra Alta, la força del riu al pas per les diferents comarques; la visió del riu, per exemple, des del castell de Miravet. I tants i tants exemples que els podria donar, il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, no fan altra cosa que confirmar que avui aquelles comarques són una mica les que tenen el protagonisme de la vida política a Catalunya. Tant de bo que aquest protagonisme continuï durant força temps.

No voldria acabar aquest discurs sense fer referència al consens assolit globalment per aprovar aquest Projecte de Llei i que, a més a més, ho serà per unanimitat. Perquè hi hagi consens hi ha d'haver voluntat per part de tothom i també estar disposat a renunciar a una part del que proposaves; de voluntat n'hi ha hagut i de renúncies també, és evident; segurament que uns han renunciat més que altres i els altres hi han posat més voluntat que els uns; però això en aquests moments no és important; forma part de la història més desconeguda de la vida parlamentària d'aquest país i ja està bé que sigui així.

En tot cas, lamentar que algú no hagi entès el sentit de l'altra de les dues esmenes que quedava viva i que feia referència a la composició del consell rector de l'Institut. En aquest sentit, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i pel que fa referència a l'esmena 24, plantejava una composició diferent; plantejava no altra cosa que una garantia de pluralitat atesa la situació de crisi, atesa la situació, que tots hi poséssim el coll per salvar, per tirar endavant aquelles terres. No ha estat entès això i, per tant, penso que el millor que podem fer és retirar aquesta esmena i lamentar que no s'hagi entès, en definitiva. Però, bé, en tot cas, probablement sigui molt més pràctic retirar-la i, per tant, senyor president, li anuncio que l'esmena número 24 queda retirada.

La retirem, doncs, perquè avui és important que quedi clar per a tot Catalunya que els polítics de les terres de l'Ebre —i permetin-me que també m'hi consideri— i els de tot el país i totes les tendències han estat capaços de posar-se d'acord i que s'han compromès a continuar treballant per tirar aquelles comarques endavant, que bona falta els fa.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Torn en contra: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. CURTO I FORÉS: Gràcies, senyor president. Entenc que la intervenció del senyor Benach ha tingut dues parts, la defensa de l'esmena i el posicionament del Projecte de Llei, i, per tant, jo, com que després tindrè l'oportunitat de posicionar-me en relació amb el Projecte, des de l'escó mateix, amb to de cordialitat, com és el que ha estat en tot el debat parlamentari d'aquesta Llei, anunciar el vot en contra del nostre Grup a l'esmena presentada per Esquerra Republicana. I no perquè no estem d'acord amb la seva filosofia i el seu plantejament; el que passa és que entenem que les funcions, l'objectiu fonamental d'aquest Institut no inclou, d'alguna manera, la introducció d'aquesta esmena. I, per tant, com he dit, tot i que accepto el plantejament de fons, el plantejament filosòfic, creiem que no és l'adient a incorporar a les funcions de l'Institut de Desenvolupament per a les Comarques de l'Ebre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Ha arribat a la presidència la petició d'algun grup parlamentari que es faci el debat en una sola intervenció per a cada grup

perquè servirà, doncs, com a posicionament i a més com a explicació de vot. Si no hi ha cap inconvenient que es faci així, la presidència accediria a aquesta petició. *(Pausa.)*

Passaríem, doncs, a la intervenció dels grups per al posicionament. El senyor Reguant vol intervenir?

El Sr. REGUANT: Sí, senyor president; gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Des de l'escó, senyor president. Només per dir que votaré a favor, naturalment, d'aquesta Proposició de Llei perquè entenc que fixarà la població d'aquestes comarques dotant aquesta població d'una qualitat de vida equiparable a aquelles de les de Catalunya que tenen un PIB més satisfactori. Per altra banda, d'aquesta manera es reconduirà –entenc– un greuge comparatiu històric a base de trencar l'estancament social en què aquestes comarques s'han vist envoltades des dels darrers anys.

Per tant, la cosa que desitja aquest diputat –i per això farà el vot en contra– és que es garanteixi l'aplicació d'aquesta Llei controlant i fent un seguiment del seu funcionament perquè estigui ben cohesionat l'esperit de la Llei i l'aplicació quotidiana d'aquesta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Correspon ara al Grup Parlamentari Popular; té la paraula el diputat senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb molt de gust, honorable senyor conseller de Política Territorial, recollim i alabem lo seu reconeixement a la tasca dels grups parlamentaris i a la dels diputats corresponents en relació amb el grau de consens que hem aconseguit durant lo tràmit parlamentari.

Per això, quan en un projecte de Llei de set articles i dues disposicions finals, objecte de la creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, quan en un projecte així, de set articles, los quatre grups de l'oposició presenten quatre esmenes a la totalitat amb text alternatiu i presenten, a més, vuitanta-tres esmenes parcials al text articulat, la lògica interpretació des de qualsevol punt de vista imparcial no seria altra que la constatació d'una profunda discrepància amb lo capteniment del Consell Executiu respecte dels criteris polítics que pensa aplicar, o que pretenia aplicar, a les comarques de les terres de l'Ebre.

No obstant això, i tal com ja s'ha dit aquí, la realitat estricta dels esdeveniments posteriors ha determinat tot lo contrari en base, precisament, a les aportacions i a la conducta dels grups parlamentaris de l'oposició i amb la mateixa cortesia, que ha significat el conseller, també –per què no dir-ho– al comportament i a la predisposició del Govern a través del Grup majoritari que en una acció que eleva la pròpia solvència institucional ha pres en consideració que la transcendència que suposa la creació d'un organisme d'esta naturalesa havia de tindre com a punt de referència, primerament, la conciliació de criteris de procediment tècnics i jurídics, i en segon terme compondre i ajustar qualsevol desavinença política i parlamentària. Est és un mèrit comptabilitzat a parts iguals que interessa posar de manifest en

benefici, com he dit, de la consciència individual de tots los diputats i, naturalment, de la responsabilitat col·lectiva de tots los grups parlamentaris.

I m'ha semblat oportú proclamar est fet, no sempre habitual en la nostra tasca legislativa, perquè –com recordaran les il·lustres diputades i diputats– fa pocs dies un projecte de Llei que venia a resoldre la situació dels gossos pigall utilitzats per persones amb disminució visual, també va arribar al Ple, va arribar a aquesta cambra absolutament consensuat, sense que estos fets impliquin cap lectura equivocada de qui ha guanyat o de qui ha perdut un debat, sinó que, en tot cas, s'ha d'entendre com a traducció d'actituds parlamentàries que denoten, entre altres coses, prudència, equilibri, sensatesa i honestat.

Precisament, lo mateix president del Parlament, a la passada Junta de Portaveus, comentava com a exemple d'aquella Llei dels gossos pigall que el pacte, lo diàleg i el consens són condicions de bon ofici i de la maduresa dels grups parlamentaris que moltes vegades sabem renunciar al protagonisme que genera la discussió política i renunciar, per consegüent, a lo que inevitablement acapara l'atenció dels mitjans de comunicació.

I si, amb estes consideracions inicials, l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre constitueix i es constitueix amb totes les garanties de suport, d'ajuda i de col·laboració respecte del compliment dels seus objectius i de funcions, amb la mateixa garantia, també lo Govern de Catalunya i el mateix president de la Generalitat hauran d'aplicar decisions generoses en correspondència amb el compromís assumit públicament i en atenció prioritària a la realitat específica d'unes comarques que per història, per tradició i per situació geogràfica disposen d'una especial estructura socio-econòmica poc utilitzada, poc estimulada en termes generals.

I si bé és cert que la posició estratègica i la singularitat històrica de les comarques de l'Ebre han fet necessari arbitrar un tractament diferenciat en la política general territorial del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat, també és veritat que el desenvolupament equilibrat de Catalunya en lo seu conjunt per mediació el Pla territorial general haurà de preveure que la distribució de persones, la distribució d'indústria, de riquesa, de qualitat de vida i de renda per càpita s'executaran amb criteris uniformes, considerant també les nostres comarques, independentment d'est instrument integrador i impulsor que suposa l'organisme autònom a partir de quan los objectius d'est organisme se concretin en un àmbit territorial limitat.

I amb estes paraules vull significar que al marge de l'Institut de Desenvolupament, que nosaltres valorem i agraïm com a habitants de les nostres terres, al marge d'est Institut, encara roman viva la preocupació ciutadana respecte de la bondat del reequilibrament territorial de Catalunya en el que al final hauria de ser el resultat de l'adequació i la coherència entre uns objectius fonamentalment econòmics i la utilització dels recursos naturals, dels nostres recursos naturals, en la protecció del medi ambient.

I, encara que la filosofia general del Govern i també la filosofia de l'Institut en qüestió relaciona el desenvolupament industrial, de serveis, de turisme, la navegabilitat del riu, l'aprofitament integral del delta i la conservació de l'entorn, amb tota seguretat lo més difícil d'adequar a un reequilibrament parcial o general són los aspectes econòmics i industrials perquè des del punt de vista de l'economia clàssica los problemes del territori es deriven fonamentalment dels mecanismes que regulen qualsevol tipus de mercat.

I nosaltres —em refereixo a la gent de les nostres comarques, de les comarques de l'Ebre— ja no volem caure en la temptació fàcil de la demanda ordinària, aquella que consisteix a dir que la Generalitat nos porti indústries. No sigui cosa que nos veiéssim sorpresos en allò que públicament va declarar lo conseller d'Indústria a Tortosa, quan amb tota la raó va respondre a l'alcalde que ell no té un cabàs ple d'indústries que les va repartint per Catalunya.

En tot cas, nosaltres preferim crear lo marc orientador amb l'objecte d'atraure l'activitat econòmica i definir lo desenvolupament equilibrat i sostingut del nostre territori. I si tots som conscients que en lo seu dia lo desenvolupament econòmic va ser sectorial i de concentració, que est desenvolupament s'ha manifestat essencialment en lo sector industrial, que les indústries bases són difícilment assimilables i compatibles amb lo medi ambient i que el fenomen de creixement va ser desordenant en tant que la concentració va ser molt ràpida, si tots som conscients d'això, també tots som una mica responsables, ja sigui per desconeixement, ja sigui per propi impuls, que a Catalunya en no establir, en no disposar de cap tipus d'estratègia correctora, nos han passat dos fets negatius, que un és conseqüència de l'altre.

Primer, que el desenvolupament industrial no va ser acompanyat en lo seu moment per mesures apropiades, si es vol imposades, per a evitar la degradació de la qualitat de vida. I en segon terme, que avui los governs veuen disminuïda la seva capacitat social, econòmica i administrativa per a encertar a integrar cap a nivells de qualitat de vida la celeritat d'aquells processos de creixement industrial necessari.

Per això, tenim l'obligació d'advertir que la possible abundància competencial de l'Institut de Desenvolupament ni nos pot enlluernar, ni nos pot impressionar, i en tot cas interessa orientar-la, esta abundància, a criteris de racionalitat, tenint per present que determinades funcions públiques són tan àmplies que en la pràctica resulta o resultaria materialment impossible assignar-les a un únic centre de decisió, sobretot si estes funcions tenen caràcter imperatiu i vinculant.

L'organisme autònom que anem a crear per a les comarques de l'Ebre pot constituir una consistent via de penetració en lo que ha de ser una previsió conscient de la programació ordenada a partir de la constant transformació d'aspectes fonamentals de la cultura tradicional i a partir de la nova organització de la nostra societat. És a dir, l'aparició de noves formes de vida, de noves formes de producció i de

consum, de noves formes de desplaçament i de lleure, de noves formes d'ús i d'ocupació del territori i, sobretot, del reiterat esforç voluntari del control ambiental.

En certa manera, la història més recent expressa que les comarques de l'Ebre disposen d'una experiència prou notable en relació amb el que és una estructura jurídica de participació, de col·laboració i de desenvolupament d'una part del territori. L'extingit Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre ja va ser a finals dels anys setanta la primera institució creada amb l'objectiu d'assessorar, d'integrar i de promoure propostes que es referien fonamentalment a l'aprofitament dels recursos propis i al nostre planejament territorial. Avui, i amb conceptes més actuals, l'aprovació d'esta Llei significa una alternativa racional i justa per a les comarques del Baix Ebre, Terra Alta, Ribera d'Ebre i Montsià, i configura també una articulació institucional de competències administratives, la concreció d'objectius i funcions de la qual se determinen en un text articulat responsablement consensuat entre tots els grups parlamentaris.

Per consegüent avui lo Parlament de Catalunya ha complert amb la seva missió i amb lo seu compromís. Les comarques de l'Ebre tenen en la seva societat suficiència i aptitud. Ara la força de l'Institut depèn de la voluntat expressa del president de la Generalitat i depèn de la voluntat política del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, hem de manifestar, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i també tots els militants i la gent simpatitzant d'Iniciativa per Catalunya de les terres de l'Ebre, la nostra notable satisfacció pel fet que arribem a la finalització de la discussió d'aquest Projecte de Llei que va néixer amb mals presagis i que, en canvi, ha arribat, com estem veient, amb el consens i la unanimitat de totes les forces polítiques representades en aquest Parlament.

Una satisfacció que hem de dir que ja va ser inicial quan al mes de desembre passat i gràcies a una acció conjunta dels grups del Partit Popular, Esquerra Republicana i Iniciativa vam modificar la moció de què el conseller feia esment inicialment, de creació de l'Institut, perquè en aquells moments es plantejava crear-se per un simple decret, i fruit d'aquesta voluntat unànime de la resta de grups vam aconseguir que es plantegés un projecte de Llei que implica, evidentment, un major reconeixement i transcendència de l'organisme que s'havia de crear.

Satisfacció també perquè, encara que se'ns va presentar un projecte descafeïnat, ambigu i gens engrescador, s'ha pogut transformar, gràcies al sentit de responsabilitat i gràcies a les aportacions de tots els grups, en una llei que permet crear un instrument que pot ser realment vàlid per al redreçament de les comarques més meridionals de Catalunya.

Satisfacció perquè els trens del desenvolupament, de la modernització, de l'evolució i de l'augment del benestar de la societat van passant per les terres de l'Ebre, però s'hi aturen poc. I entenem que l'Institut pot ser un bon motor per promoure un desenvolupament sostenible d'aquestes comarques que, tenint en compte la realitat actual, tenint en compte les necessitats, però també els valors a conservar i potenciar, planifiqui i ajudi a construir un futur desitjable per a la immensa majoria d'uns habitants que, conscientment o no, hem apostat per seguir vivint a la nostra terra.

Satisfacció també perquè tots els habitants del Baix Ebre, del Montsià, de la Terra Alta i de la Ribera d'Ebre no poden permetre's més picabaralles, polèmiques, enveges i confrontacions absurdes entre uns representants polítics que tenim l'obligació de lluitar colze a colze per oferir les suficients dosis d'optimisme i confiança a una població massa escèptica i desil·lusionada. I aquesta vegada hem estat capaços de vèncer aquestes reticències i els afanys de protagonisme per arribar a aquest únic text que ara passarem a votar.

Satisfacció, en definitiva, perquè amb les aportacions d'Iniciativa per Catalunya hem contribuït a millorar i, òbviament, amb la col·laboració dels altres grups i la sensibilitat demostrada pel Grup de la majoria, aspectes que, des d'Iniciativa, entenem com a fonamentals per a incloure a la Llei i que li donen, a aquesta Llei, una validesa molt superior a la que tenia el text inicial.

Vull fer esment d'algunes d'aquestes modificacions perquè crec que són suficientment significatives com per valorar que entre el text inicial i el text final hi han variacions substancials. Per una banda, s'ha aconseguit garantir l'autonomia financera de l'Institut amb la disponibilitat dels recursos suficients per exercir les seves funcions, a través d'una esmena d'addició a l'article primer. S'ha aconseguit també incloure com a objectiu principal de l'Institut, en un article nou que està incorporat ara, el desenvolupament integral de les comarques i totes les funcions encaminades a aconseguir l'impuls i la realització d'iniciatives i de programes d'actuació que contribueixin a aquest desenvolupament.

Hem contribuït també a clarificar les funcions no sols d'elaboració i d'avaluació, sinó d'execució o d'impuls, a plans de promoció i desenvolupament sectorial de les terres de l'Ebre. En definitiva, a transformar aquest Institut no en un organisme d'estudi, sinó en un organisme operatiu, en un organisme amb recursos, en un organisme executor i en un organisme que, també, en les seves funcions clarifica la necessitat de defensa dels ecosistemes naturals de la zona degut a les especials característiques de naturalitat que encara conserven bones parts del seu territori.

Hem aconseguit determinar la composició del consell rector, que en el projecte inicial quedava fruit de la voluntat exclusivament del Govern, i que hem aconseguit una àmplia representació de l'Administració local; hem aconseguit vuit representants de l'Administració local, dos per comarca, i hem aconseguit també, tot i que no es diu explícitament al text, que hi hagi un compromís per part de totes les forces

que en aquests vuit representants hi haurà una representació àmpliament plural de les forces polítiques que tenen incidència a la zona. Pensem que això és important, perquè el que garanteix és això, que tots estiguem allà i que tots puguem anar contribuint colze a colze no sols en la creació de l'instrument sinó també en el seu funcionament.

Hem també plantejat i s'ha acceptat la constitució d'un òrgan consultiu de participació i implicació de la gent d'aquestes terres, en definitiva, la creació d'un consell assessor, que no estava plantejat tampoc al Projecte de Llei, i en què hi han representants sindicals, hi han representants d'organitzacions empresarials i també hi han representants —en aquest cas, dos per comarca— d'institucions i entitats que tinguin com a objectiu la defensa o la consolidació del desenvolupament de les terres de l'Ebre. En aquest apartat concret el que pensem que hem aconseguit és evitar el risc de l'excessiva burocratització i allunyament de les institucions, en aquest cas d'aquest Institut, dels moviments i de la realitat social sobre la qual pretén actuar i que entenem que cal transformar.

Hem, també, determinat el nomenament del director, no sols com una facultat del Govern, sinó que sigui a proposta del president de l'Institut, fruit d'una esmena transaccional. I hem de dir que també —i això també és un altre motiu de satisfacció— hem aconseguit que l'adscripció de l'Institut sigui al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que si bé no està reflectit dintre de la Llei per raons —se'ns diu— operatives, però la mateixa defensa de la Llei pel conseller ens ho garanteix.

En definitiva, creiem que del Projecte inicial al Projecte final hi ha una transformació profunda i que hem establert —tots conjuntament, però, evidentment, no s'ha de desmerèixer les aportacions dels grups de l'oposició, que hem treballat colze a colze conjuntament, fins i tot durant l'estiu, per unir les nostres posicions i per fer un únic text global dels quatre textos, de les quatre esmenes a la totalitat que hi havia presentades—, hem, ho repeteixo, establert aquest marc, que pot servir per constituir un organisme que pugui actuar com a important motor del desenvolupament de les terres de l'Ebre.

Ara bé, cal procedir, amb la màxima agilitat, a començar a bastir aquest instrument i que pugui posar-se en marxa d'una forma efectiva amb la major rapidesa possible. Perquè, a pesar de les afirmacions que des del Govern, des de les institucions, des de les diverses administracions s'ha treballat i s'ha actuat pel reequilibrament territorial en aquelles comarques, el que és cert és que la realitat és més dura que les paraules i que avui la situació de les terres de l'Ebre és especialment difícil, incerta i poc optimista, i per això em limitaré a donar algunes dades, que són dades oficials dels mateixos departaments d'Economia o del Departament de Governació; entre elles que, a part que la població de les terres de l'Ebre representa només un 2,5% de la població de Catalunya i, en canvi, el seu territori és un 10% del total del territori de Catalunya, el nivell de renda que tenen les quatre comarques està entre..., les quatre estan entre les vuit últi-

mes, de les quaranta-una, dins del rànquing; des de la 33, que està la Ribera de l'Ebre, fins a la 41, que està la Terra Alta. Vol dir que estan, les quatre comarques, a la cua del nivell de renda de totes les comarques catalanes.

Després, també hem de dir que el Montsià i la Terra Alta, especialment, han estat de les menys afavorides en inversions públiques des de l'any 83 fins a l'any 90, segons dades resumides pel Departament d'Economia i Finances, i que una comarca com pot ser el Montsià ha rebut una tercera part, durant tots aquests anys, dels recursos que han rebut altres comarques que avui consten entre les primeres en renda per càpita: 86.000 pessetes per habitant en la suma d'aquests anys, quan altres comarques n'han rebut més de 240.000. O també que en el mateix Pla únic d'obres i serveis per al quadrienni 92-95, el Baix Ebre i el Montsià estan, dintre d'un rànquing de pessetes que reben per habitant, en les posicions 30 i 31. 30 i 31 és evident que vol dir que no hi ha prioritat per al desenvolupament en aquestes zones.

Què vol dir això? Vol dir que el tradicional aïllament de les terres del sud del coll de Balaguer no s'ha sobrepassat o no s'ha aconseguit vèncer, encara que s'hagin vençut les dificultats orogràfiques, i que l'escàs poblament d'aquesta àmplia franja que va des de passat Cambrils fins al delta no s'ha acabat del tot amb els avenços tecnològics, i avui l'estancament o la regressió demogràfica i fins i tot la regressió econòmica i social són la tònica més general d'aquestes terres.

I avui entenem que és urgent plantejar la ràpida posada en marxa d'aquest Institut perquè planen moltes amenaces davant del futur de les comarques de l'Ebre. Per una banda, una agricultura que està en enormes dificultats, que té les característiques..., no sols que té les plantacions de cítrics o la producció de planter de cítrics més important de tot Catalunya, sinó que també té dos conreus que són àmpliament majoritaris allà, com és l'arròs o com és l'oli, i cap dels tres té garantit quin és el seu futur. Tenim un sector industrial que no està, en absolut, consolidat, que és incipient, però que no acaba de funcionar, i que cal també plantejar quin model de desenvolupament industrial hem de tenir allà i com s'aconsegueix aquest desenvolupament; tenim serveis deficitaris, poc adaptats a la realitat geogràfica i socio-econòmica de la zona; tenim poca presència d'ensenyaments superiors en aquelles comarques, que, com tots sabem, és un element limitador del desenvolupament; tenim projectes de vies de comunicació que passen per territoris sense garantir massa si a més a més de parar-s'hi s'hi aturen; tenim una presència dissuasòria de les centrals nuclears, de la major concentració de centrals nuclears de tot l'Estat espanyol, dues directament dins d'una comarca —la Ribera d'Ebre— i dues en una zona d'influència del Baix Ebre, però també de la resta de comarques, i tenim el risc de degradació dels ecosistemes naturals, entre els quals destacaria només el dels ports i el del delta —i dic risc de degradació perquè aquí poden actuar tant per imprudències, tant per especulació urbanística o també per contaminació, com n'és un exemple la central tèrmica d'Andorra, o com és també un exemple

preocupant l'augment de la incidència de l'ozó a les capes baixes de l'atmosfera, com a degradació indirecta d'altres zones.

En definitiva, tampoc no se'ns aclareix quin futur hi ha per a aquestes comarques en el Pla territorial, que no clarifica quin és el model de desenvolupament que es planteja, i, a més a més, jo crec que hem de fer referència a un projecte, que és el de regulació i transvasament de l'Ebre, que pot significar, òbviament, l'increment d'inversions a altres zones, la reducció d'inversions en aquesta zona i en un significat directe d'incrementar l'emigració d'aquesta població cap a les zones on vagi l'aigua, perquè la gent sempre va cap on va l'aigua i mai a l'inrevés.

Acabem, per tant, dient que entenem que cal una actuació decidida i valenta, ràpida i eficaç, de constitució i de posada en marxa de l'Institut, que aconsegueixi corregir el desencís actual de la població, que pugui injectar una certa esperança en el futur i que pugui aconseguir realment, no només amb paraules, que el reequilibrament territorial també és una fita a assolir a les terres de l'Ebre.

Hem cregut que calia prioritzar el consens, que calia l'acord, que calia el compromís col·lectiu, i l'hem aconseguit en l'elaboració de la Llei, en la creació de l'Institut, però tenim el risc, damunt del Parlament, damunt dels responsables polítics, que això pugui ser una cortina de fum per deixar contents només determinats sectors, però sense que es posi en marxa efectivament i es quedi en un no-res.

Des d'Iniciativa hem tingut i tenim el repte no només de contribuir a la constitució, sinó de contribuir també al funcionament i a la gestió de l'Institut. Estarem actius, estarem molt atents a la posada en marxa d'aquest Institut; creiem que és fonamental per a aquestes terres, i voldríem que, realment, a partir d'avui les terres de l'Ebre tinguessin un motiu per alegrar-se —s'ha creat aquest instrument— i que poguéssim dir que el 20 d'octubre serà una fita històrica, serà un punt d'inflexió en positiu perquè canviem el curs de l'evolució d'aquelles comarques.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Vandellós.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, seré més breu que els meus antecessors, entre altres coses perquè no voldria entrar a tornar a repetir una sèrie de qüestions i de coses que en el seu dia ja vam exposar, quan vam presentar la interpellació corresponent i que feia referència a aquest tema.

Com a ponent d'aquesta Llei, i en nom del meu Grup, vull manifestar abans que res la nostra satisfacció per l'alt grau de consens obtingut en la seva elaboració i, com espere, avui, en la seva definitiva aprovació.

He de confessar que no es tracta d'una Llei complicada ni difícil, però el cert és que, en veure el contingut del text inicial del projecte presentat pel Govern, vam arribar a la conclusió que una cosa seria aquesta Llei, i era ser pobra, perquè hi havia aspectes concrets que o no estaven contem-

plats o estaven a mitges. Suposo que va ser aquest fet que va provocar que tots els grups parlamentaris presentessin al seu dia no ja només esmenes a l'articulat, sinó també esmenes a la totalitat a través d'un text alternatiu de cada Grup. Textos que han estat la base per arribar a aquest consens mitjançant la transacció d'un nou redactat que, amb aportacions, ha enriquit el projecte inicial. Aportacions, com és lògic, que no han estat acceptades en la seva majoria, però sí que han permès que treballéssim plegats, més quan la voluntat política també anava adreçada per a aquest camí, i el que és més important: el nostre compromís com a polítics vers la gent d'aquestes terres ja ve de molt lluny i ara havia arribat el moment de començar a complir-lo.

En el redactat de la interpellació que vam presentar ara fa un any referent a les terres de l'Ebre feia una clara referència a la participació i al consens en l'elaboració d'un pla integral, a través de les forces polítiques, socials i econòmiques d'aquestes terres. Finalment, aquest Pla integral –i per consens– es va convertir en la demanda d'aquesta Llei, però els desitjos eren els mateixos i ho segueixen sent. Una llei que –cal recordar també– la vam considerar també motor d'arrencada, és a dir, instrument –mai finalitat– per aconseguir que les comarques de l'Ebre despertin d'una vegada a la realitat quotidiana de la majoria de comarques de Catalunya. I crec que –i sense ànim de ser reiterativa– cal tornar a comentar, encara que només sigui, que si el desenvolupament d'aquestes comarques hagués estat normal, no s'hagués aturat, no caldria fer tot el que estem fent ara i tot el que estem dient.

Aquesta Llei, com a instrument, ha de donar sortida a un seguit de temes pendents encarregats de tirar endavant el futur d'aquestes comarques; temes com són, per exemple, el Pla integral del delta de l'Ebre, projecte comentat per tothom, del qual fins i tot hi ha un redactat, a través d'un esborrany inicial, però que fins ara no ha sortit encara a la llum pública; o un pla de desenvolupament integral de les quatre comarques en aspectes tan importants com són la pròpia riquesa de base, com és l'agricultura, o la pesca o el turisme, o el nou repte que representen els cultius marins a través de l'aqüicultura. Tot això sota la preservació del medi ambient i de l'equilibri ecològic, del qual aquestes terres són tan riques.

És per això que creiem en aquest Institut i l'hem volgut dotar dels elements necessaris que facin possible tot aquest treball; elements bàsics en la seva constitució, però, sobretot, en el seu funcionament posterior. És a dir, els dos eixos fonamentals que, des d'un principi, hem cregut que ha de gaudir l'Institut: per una part, la representativitat i la pluralitat; per l'altra, la plena autonomia que ha de tenir no només en l'estudi i elaboració de plans i projectes, sinó sobretot en la soltesa necessària per a l'execució d'alguns d'aquests projectes, és a dir, que tingui veritable capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats, tal com diu textualment l'article primer de la Llei.

A partir d'aquí, de la seva aprovació, de la seva dotació econòmica i de la seva posada en funcionament, vetllarem

en tot moment perquè aquest funcionament sigui efectiu. No volem només la seva creació; volem que funcioni i que generi totes les il·lusions que hem posat en ell. No volem que sigui només un òrgan d'estudi i de planificació; volem el que ja hem dit abans: que sigui un veritable motor que impulsi l'economia, la cultura, la vida social i futura de les terres de l'Ebre, perquè –i recordant les paraules del conseller Molins durant la interpellació– no és només per l'interès d'aquestes terres, sinó també per l'interès global del conjunt de Catalunya, perquè és tot Catalunya que necessita que les comarques de l'Ebre funcionin millor del que estan funcionant; no només per un deure de justícia –que ho és– o un deure de solidaritat –que ho és–, sinó, fonamentalment, també per un deure d'interès per al conjunt de tota la nació.

El repte d'aquest acompliment és responsabilitat de tots plegats, però més del Govern de la Generalitat, que és el que té a les seves mans el poder polític i executiu per a dur-lo a terme, amb el recolzament dels agents socials existents al territori, és a dir, amb la col·laboració popular que tant espera i confia del seu treball.

Els canvis socials que d'una forma tan ràpida es produeixen dia rere dia no ens han de trobar desprevinguts, donant respostes i solucions de forma inesperada i, de vegades, sense els necessaris elements de judici. I com que he cregut sempre, i seguiré creient personalment, en aquest potencial de riquesa que tenen les meves terres, per això el futur ha de ser planificat amb cura des d'allí mateix. Seria imperdonable tornar a perdre el tren del progrés, perquè arribarà un dia que ja no en passarà cap més, i, aquest fet, la història no ens el perdonarà.

Per acabar aquesta intervenció, vull tornar a recordar les paraules que apuntava al començament d'aquesta, és a dir, el consens, l'acord que ha marcat quasi des del començament la redacció i aprovació d'aquesta Llei; un acord que, des d'aquest moment, el meu Grup vol seguir mantenint amb totes les altres formacions polítiques, perquè creiem que és l'element que garantirà el seu funcionament, tant pel que fa a aportacions com també al seguiment puntual de les seves accions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Ara, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Marià Curto.

El Sr. CURTO I FORÉS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria, per trencar el foc i donar una mica més d'alegria a les paraules que ens ha destinat el company Víctor Gimeno –que he interpretat i he captat una mica de pessimisme–, jo voldria començar trencant una mica aquesta llança perquè crec que evidentment hi han problemes, tenim problemes a les nostres comarques, en té Catalunya i en tenim tothom. Per tant, voldria, d'entrada, dir que jo no sóc tan pessimista com el senyor Víctor Gimeno.

Per un altre costat, també dir que aquest Projecte de llei jo crec que va néixer ja condemnat a ser acceptat per tot-

hom. Jo crec que va néixer ja amb voluntat de futur, i ho diré clarament amb dues paraules. Mirin, amb motiu de la campanya electoral a les darreres eleccions autonòmiques, el president de la Generalitat, llavors candidat a la presidència, ja anunciava en una visita a les comarques de l'Ebre la voluntat de la coalició i la voluntat d'ell mateix de crear un organisme —deia un institut— que en l'àmbit de les quatre comarques es dedicués a impulsar i promoure el seu desenvolupament. En aquells moments, els comentaris generals van ser d'expectació, la idea pareixia bona i, per tant, havien de veure què donaria de si, ningú no el va criticar, tothom el va acceptar. Just uns mesos després d'iniciada la legislatura, el Grup Socialista, preocupat —i jo diria que neguitós perquè no apareixia aquest Projecte de Llei—, va presentar una interpellació amb l'objectiu de presentar una moció a la qual es va sumar lògicament el Grup majoritari de la Cambra, Convergència i Unió, perquè sabia també que hi havia la voluntat clara d'anar en la mateixa direcció.

I presentem les dues interpellacions i els grups de l'oposició es posen d'acord —fins i tot els que no havien presentat la interpellació— per millorar la proposta amb la moció subsegüent, de tal forma que ja vam arribar a un acord en aquell moment per tirar endavant aquest projecte per la via d'organisme autònom. I uns mesos després, quan el Govern ens presenta el Projecte de Llei, també hi ha una reacció per part de tots els grups de l'oposició presentant propostes alternatives totes diferents, evidentment, lògicament sense que la suma de totes elles pogués ser assumible si no hi havia una voluntat de consens. Immediatament, els grups de l'oposició es posen a treballar i troben un consens general que els permet discutir amb el Grup majoritari una proposta única i alternativa. I el Grup majoritari entén també aquest procés i amb la mateixa voluntat es disposa a consensuar i a negociar.

Per tant, crec que el procés que hem tingut en aquesta Llei jo crec que indica clarament que des del primer moment hi havia la voluntat per part de tots d'arribar a aquest consens.

I arribat aquest moment, la culminació d'aquest procés, la pregunta que es poden fer les il·lustres diputades i els il·lustres diputats, sobretot que no són o no tenen una vinculació directa amb les nostres comarques, és quina importància pot tenir aquesta llei?

Bé, és evident que, per als ciutadans i ciutadanes de les terres de l'Ebre i els diputats que aquí els representem, aquesta llei és molt i molt important; és evident que estem parlant d'unes comarques, d'un territori, que, tot i configurant un 10% del territori de Catalunya, amb una població de 155.000 habitants —el que representa un 2,5% de la seva població— i amb un nivell de renda que, com s'ha dit abans, ja està per sota de la mitjana de Catalunya, té unes característiques, té una singularitat, tant per la seva situació estratègica, per la seva història, per la seva situació socio-econòmica i que, per tant, necessita un tractament específic i diferenciat dintre de la política territorial del Govern de la Generalitat.

Aquestes quatre comarques que drenen totes elles directament al riu, que tenen una població autòctona amb poques

influències migratòries, amb uns costums molt semblants, amb una estructura econòmica també molt semblant, crec que configuren un territori el qual pot ser, lògicament, punt de referència i punt d'identitat per a aplicar una política territorial diferenciada. Quan parlem de la creació de l'Institut de Desenvolupament per a les comarques de l'Ebre, diem que el seu objectiu principal serà el desenvolupament integral de les quatre comarques. El concepte de desenvolupament és un concepte ampli, és un concepte que a la fi el que significa, el que implica és la voluntat de transformar d'una manera important l'estructura econòmica i social del territori on es desenvolupa. Per tant, l'objectiu d'aquest Institut hauria de tenir com a finalitat això: transformar aquesta estructura econòmica i fins i tot, lògicament, canviant l'organització dominant de la producció, de la distribució i del consum. És evident que el desenvolupament no consisteix solament en una de les parts del desenvolupament, el creixement econòmic, entès com la dinàmica capaç d'augmentar la producció de béns i serveis. Vol dir moltes més coses, evidentment; vol dir mantenir, aconseguir un nivell sanitari, un nivell educatiu, un nivell cultural, uns equipaments, uns serveis públics i, per tant, un equilibri territorial comparable a la resta del país.

Molts han estat els factors que expliquen el procés històric de les comarques de l'Ebre i el procés que l'han portat a una situació com l'actual, jo diria, a una situació d'estancament, però a la vegada a una situació de potencialitat i a una situació d'expectativa positiva. Jo diria i crec —i així ho voldria recordar ara a tots els diputats i diputades— que tres van ser els elements fonamentals que van provocar aquesta situació de les nostres comarques. Per un costat, el fracàs de la navegabilitat fluvial que es va produir ja en el segle passat; la no-incorporació d'aquest territori a les primeres transformacions que van portar la revolució industrial, així com la divisió provincial de 1833. Crec que aquests tres aspectes són prou importants i crucials en la història del desenvolupament econòmic de les nostres comarques.

Dit això, és ben evident també que el model de creixement emprat després de la nostra última Guerra Civil no va afavorir, precisament que aquestes comarques poguessin desenvolupar-se al mateix nivell que altres indrets de Catalunya. El model de creixement industrial basat en concentracions molt concretes i que a Catalunya s'han concretat al voltant del cinturó industrial de Barcelona i en les comarques tarragonines, bàsicament, al cinturó Tarragona-Reus-Valls, no va afectar —com deia— i no va impulsar les zones de l'Ebre. Tampoc el desenvolupament turístic de la dècada dels setanta va tenir una incidència al nostre territori i, per tant, el model basat..., fonamentalment els anys seixanta i setanta, de creixement de l'anterior règim va ser per a les terres de l'Ebre més que un factor per a impulsar el seu creixement, va ser un factor negatiu i de paralització del seu desenvolupament. Arribada la democràcia, el Govern de la Generalitat va posar en marxa, com s'ha dit abans, un instrument que va donar també expectatives i il·lusió a la gent de les comarques de l'Ebre amb la creació del Consell Inter-

comarcal, que es va crear l'any 78 i que va desaparèixer l'any 90. Evidentment, aquest Consell no té res a veure amb el plantejament que avui fem de l'Institut; va servir, si més no, per a conscienciar, per a prioritzar quins eren els temes i les orientacions que hauria de tenir l'actuació de les distintes administracions a les comarques de l'Ebre, i és evident que, després de la seva actuació i les seves propostes, moltes de les actuacions del Govern de la Generalitat han estat basades, justament, en les propostes del programa d'accions prioritàries que va fer el mateix Consell Intercomarcal.

La situació actual a les nostres comarques és d'incertesa. Hem avançat en infraestructura, constatem potencialitats, però necessitem un nou impuls, un nou impuls que permeti acabar de vertebrar el territori i catalitzar les potencialitats en la direcció de remoure –com he dit abans– l'estructura econòmica actual i la prepari de cara al futur. Les terres de l'Ebre, les comarques del Baix Ebre, el Montsià, la Terra Alta i la Ribera d'Ebre han estat, estan i probablement continuaran estant solidàries amb el desenvolupament d'altres zones del país i d'arreu de l'Estat. Creiem que avui Catalunya, el Parlament, el Govern de la Generalitat fa justament una resposta a la solidaritat que aquestes terres han tingut –com he dit– amb la resta de territori i aposten pel seu futur d'una forma clara i decidida.

Dit això, no voldria acabar sense manifestar, com tots els que m'han precedit en l'ús de la paraula, els companys diputats de les comarques de l'Ebre, agrair i valorar molt positivament la labor, la discussió, el debat que hem tingut amb el Projecte de Llei que avui presentem a l'aprovació i que aquest consens que ha sigut i ha donat com a fruit aquest Projecte unitari per part de tots els grups, crec que també és de justícia que el Grup majoritari, que, efectivament, hauria pogut prescindir de les aportacions dels grups de l'oposició tenint assegurada la majoria, ha estat capaç d'acceptar i transaccionar aquells aspectes que consideràvem positius i que al final el que han fet és millorar el Projecte de Llei inicial i, per tant, també vull anunciar i dir també públicament que és voluntat de la gent, dels diputats del Grup majoritari correspondre a aquest consens i aquesta corresponsabilitat en el sentit que allò que ells demanaven, que l'organisme que naix amb voluntat unitària i que haurà de posar damunt la taula projectes comuns pugui també veure assegurada d'alguna manera la presència i la màxima representativitat dels grups polítics que a la zona tenen incidència i, per tant, jo espero que en la constitució del consell rector els consells comarcals de les quatre comarques seran sensibles a aquesta voluntat de tal forma que mantindran o procuraran la màxima representativitat, com he dit, de totes les forces polítiques.

I res més, senyores i senyors diputats, senyor president, crec que avui és un dia d'alegria per a les comarques de l'Ebre. Crec que tots ens en podem felicitar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Hi ha una esmena d'Esquerra Republicana, la número 16, que resta viva, de manera que s'ha de sotmetre a votació. De manera que se sotmet a votació ara.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 59 en contra i 23 abstencions.

Ara, atès el posicionament de tots els grups de la cambra, doncs, se sotmetrà a una sola votació el text de la llei, inclosos l'exposició de motius i el títol, així com les correccions lingüístiques que siguin procedents.

Vots a favor?

El text de la llei ha quedat aprovat per unanimitat.

Presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments

El segon punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula la diputada senyora Oranich.

(Remor de veus.)

Silenci.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, presento en nom d'Iniciativa per Catalunya una Proposició de llei de creació d'un fons de pensions en casos de separació, divorci, nul·litat matrimonial, o aliments. Entenem que la presentació d'aquesta llei és fonamental i és important que s'aprovi, precisament en uns moments de crisi com els que actualment pateix aquesta nostra societat, perquè, en aquests moments de crisi, és justament la gent més necessitada, les famílies amb més problemes, qui més necessitat té d'aquesta ajuda institucional.

El fons que nosaltres presentem de pensions no és quelcom nou ni quelcom que ens haguem inventat; és quelcom que està funcionant en aquests moments a tots, i pràcticament tots, els països del nostre entorn cultural. Està funcionant aquest fons a països de la Comunitat Europea com França, Anglaterra, a molts països d'Europa –pràcticament a tots els països d'Europa més avançats–, a Estats Units i a tants altres països.

Cert és que se'm pot dir que en aquests moments de crisi no es pot crear una nova partida i un nou fons per..., no es pot crear un nou fons com aquest en aquests moments de crisi. Però hem de dir que, si estudieu bé la llei, veurem que no és una partida a fons perdut, sinó que és com funciona en els altres països una partida on només se subroga, és a dir que per part de la Conselleria només se subroga i que, per tant..., només se subroga i que, per tant, és fàcil després recuperar, com s'està fent a tants altres llocs d'Europa. Veiem que en aquests moments de crisi, on moltes de les mesures socials s'estan suprimint a molts dels països..., pràcticament a França s'han suprimit, en aquests moments –el Govern Balladur–, mesures socials importants no han tocat aquesta

mesura social; és a dir que a França seguirà existint aquest fons de pensions.

Cert és..., i em consta que aquest tema ha estat estudiat i preocupa tots els grups d'aquesta cambra; temes com la creació d'un fons de pensions per ajudar les famílies en aquesta situació estan a tots i cada un dels programes dels grups presents en aquesta cambra; és a dir que, desacord quant a la creació d'aquest fons, no hi és. És, per tant, un problema de prioritats política i de voluntat política de crear o no crear aquest fons de pensions. Tots sabem quina és la problemàtica que es crea per a les famílies que no cobren les pensions que els jutges donen en casos de separació i divorci. El tema de la..., dir-nos que el problema de la crisi agreuja l'impagament de les pensions, això no és tan cert perquè hem de pensar que quan un jutge ha dictat una pensió, aquesta pensió ha sigut acordada després d'un llarg procés, en general més llarg del que caldria ser, i que, per tant, han sigut estudiades totes les possibilitats i necessitats d'aquella família.

Entenem, per tant, que per als poders públics, i seguint l'article 39 de la nostra Constitució, de protecció a la família, és important la creació d'aquest fons. Perquè entenem, a més, que quan es diu que hi ha un fort impagament de pensions actualment aquest impagament no és tan gran; cert és que moltes d'aquestes pensions posteriorment ja es cobren, però cert és que, atès el mal funcionament de la justícia, doncs, sovint moltes de les famílies triguen molt temps a cobrar unes pensions que en general són mínimes, perquè els jutges, després d'un llarg procés, fixen unes pensions que en absolut són excessives, sinó que més aviat qualificaríem de mínimes. Aleshores, les famílies que es troben amb aquesta problemàtica pateixen una situació social molt greu.

Hem de dir que, bàsicament, no la totalitat, però sí que pràcticament l'àmplia majoria són dones en aquesta situació. En primer lloc, perquè són les dones les que tenen a la seva cura els fills, perquè són les dones les que no han entrat al mercat del treball i que, si hi han entrat, tenen..., cobren uns salaris molt més minsos que el que cobren els homes. La situació, terrible —i estic segura que tots i cada un dels diputats i diputades d'aquesta cambra coneixen algú en aquesta situació—, és greu perquè, tenint un dret reconegut a la llei, no tenen possibilitat de cobrar aquesta pensió ni se'ls ajuda per part dels poders públics.

Se'm dirà també que en aquests moments no hi han pressupostos o que hi han problemes de competències. Home, del tema de pressupostos, hem de dir, en el tema que no es pot fer nova despesa, hem de dir un tema: que la major part d'aquestes famílies —i estudiant les xifres, si les veieu de prop, de la Conselleria de Benestar Social, i aquí tenim precisament el conseller—..., s'ajuda molt sovint les dones en aquesta situació mitjançant les pensions mínimes d'inserció, mitjançant el que coneixem com el PIRMI, i, per tant, d'alguna manera també surten dels fons públics les ajudes a aquestes famílies. Què passa, però? Que no hi ha possibilitat de repercutir novament contra el deutor, perquè naturalment no es tracta en aquests casos —ni en volem parlar— de gent

que no pugui pagar aquestes pensions, sinó que estem parlant d'homes, marits, pares —en el seu cas, alguna dona podria haver-hi, i seria l'excepció que confirmaria la regla, però podria haver-n'hi— que es neguen a pagar unes pensions que el jutge ha considerat que les pot pagar.

Sovint, jo diria que, pràcticament, quasi totes aquestes pensions es podrien recuperar, excepte casos que podríem dir més recalcitrants. Potser es tardaria un temps a recuperar-ho. És a dir que entenem que la partida, el primer any, hauria de ser una partida, que s'han fet estudis, per altra banda..., no és l'única comunitat autònoma on s'estan fent estudis de quina partida seria la que faria falta. Però després s'hauria de repercutir novament. Per tant, les partides dels anys propers no haurien de ser tan altes, ni tampoc hauria de ser tan alta la partida que es fixés per a aquest any. Perquè —ho repeteixo— l'impagament no és tan gran com es diu; ateses les noves lleis, fins i tot, de sanció penal de l'impagament de pensions, l'impagament és més lleu, però sí que afecta, precisament, els casos que més ho necessiten.

Crec que justament en aquests moments de crisi fóra una mesura de solidaritat, per part de la societat catalana, que sempre havia sigut capdavantera en aquest tema, important. S'està estudiant també a Euskadi la possibilitat de crear aquest fons i també s'està estudiant a altres comunitats autònomes. Ens consta que a Castella - la Manxa funciona, per aprovació ja del Parlament autònom, un tipus de fons similar a aquest; és a dir, funciona un avenç d'unes pensions a les dones en aquesta situació, per una resolució, una proposició no de llei acordada al Parlament autònom, i que mitjançant la Conselleria s'avança en aquests temes.

El fet que això no estigui en aquests moments aprovat a cap comunitat autònoma no ens ha de fer enrere, en absolut, perquè a Catalunya podria ser —i més en aquests moments en què reclamem més competències i més responsabilitat fiscal—..., entenem que seria el moment de començar a funcionar en aquests temes, com..., i apropant-nos cada vegada més a Europa, en aquesta situació d'ajudar les persones que tenen més necessitats.

Tant preocupava el tema al Govern de la Generalitat que també ens consta que aquest era un dels punts fonamentals del Pla d'igualtat de la dona dels anys 1989-1992. Aquest punt únicament s'ha complert des del..., que la senadora, en aquell llavors, senyora Joaquina Alemany va demanar al Senat espanyol que s'apliqués, que es creés aquest fons, i va ser contestada per la ministra, en aquell moment, senyora Matilde Fernández, que hi havien altres prioritats o que no hi havien diners per a aquest tema.

Entenem que això és un tema, com jo ja he dit abans, de prioritats polítiques, que en aquests moments és fonamental, que la quantitat no seria tampoc tan gran ni distorsionaria en absolut els pressupostos de la Generalitat, que seria una mostra important, i, per altra banda, tornar a repetir que s'està ajudant aquesta gent d'una manera que no és, en tot cas, la correcta —que està bé que es faci, però que no seria la correcta legalment—, mitjançant les pensions del PIRMI i tantes altres. Entenem també que a Catalunya tenim compe-

tències plenes en aquest tema de l'assistència social. Per tant, no hem de delegar en el poder central el fet de pagar aquestes pensions. Entenem que això serien competències nostres, que a més des d'aquest Parlament hem de prendre totes aquelles competències que creiem que té la nostra nació. Per tant, aquesta seria una d'aquelles; delegar-ho en el poder central entenem que en aquests moments no correspon perquè, a més, aquest tipus d'assistències socials a la població, com més a prop del ciutadà estigui, més..., i, sobretot, el que hem d'exercir són les competències que ens dóna l'Estatut, que ja segurament en voldríem més, però que en tot cas les que ens dóna l'Estatut les hem d'exercir, tenim possibilitats d'exercir-les, i entenem que seria un avenç per part dels pressupostos de la Generalitat que per a l'any que ve ja es contemplés haver-hi una partida i que en aquest sentit poguéssim arribar, potser, al nivell d'altres països d'Europa, que sí que tenen en compte aquestes partides per ajudar la gent més desvalguda.

Heu de tenir en compte que el col·lectiu afectat per l'impagament d'aquestes pensions, que —ho repeteixo— en general són dones amb els seus fills, és un dels col·lectius més desprotegits de la nostra societat; és un col·lectiu, també, dels més aïllats de la societat, perquè tenen unes necessitats molt greus de tirar endavant, unes necessitats greus de cuidar els seus propis fills, no tenen ni temps d'organitzar-se, i, realment, és un col·lectiu que mereix per part dels poders públics aquesta protecció que la mateixa Constitució dóna a la família. El fet d'obviar aquest tema és passar per alt un dels col·lectius més importants, que més necessitat té de protecció.

Per tant, és un tema insolidari, entenem que és un tema insolidari, i que, per altra banda, es deixa, es deixa aquestes criatures i la dona, en el seu cas, en una situació greu. Teniu en compte que molt sovint aquestes pensions —ja ho he dites poden recuperar amb el temps, però que passen molts mesos, i l'angoixa que pateixen aquestes mares que no poden alimentar els seus fills és una angoixa gran i important. I ens ho podria dir el conseller de Benestar Social, que recorren a la Conselleria a demanar ajuda en general, i que, en canvi, el camí hauria d'anar per un altre costat, la justícia hauria de funcionar i s'haurien de pagar aquestes pensions. Però sovint jo dic, quan parlem d'aquests criatures, quan se'ns diu, atès el mal funcionament de la justícia o el retard que té la nostra Administració de justícia, que al cap d'uns mesos ja ho cobren..., hauríem de veure que les criatures en aquest cas no són remugants, és a dir, que no poden esperar sis, set mesos a cobrar, no poden esperar a cobrar uns mesos sí i altres mesos no; que, per tant, el que entenem que s'hauria d'estudiar bé és com funcionen tots aquests fons.

Nosaltres hem aportat aquí un projecte de llei senzill, clar i no molt llarg, perquè entenem que amb el Reglament es podria, segurament, aportar i explicar de manera més clara com hauria de funcionar aquest fons. També volem dir que si fos acceptada a tràmit la discussió d'aquest projecte de llei nosaltres estariem oberts a qualsevol tipus d'esmena, perquè el que creiem —això sí— és que avui dia la nostra so-

cietat té una necessitat important de creació d'aquest fons de pensió per, realment, acollir els col·lectius més desfavorits de la societat, que segurament —ja ho he dit també— no es poden organitzar i que més necessitats d'ajuda estan en aquests moments.

Crec que si des d'aquest Parlament es votés aquesta Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya, que és una proposició innovadora en el nostre país, però no innovadora a Europa, sinó que ja s'està practicant, faríem un favor a la societat i faríem també un favor a la nostra nació, que una vegada va ser, i desitjaríem que ho tornés a ser, capdavantera en tot el que suposa els drets dels col·lectius més desfavorits i —per què no dir-ho, també— els drets de les dones, que d'alguna manera, pràcticament, massivament, són els més afectats per aquests impagaments i per aquesta problemàtica que avui tractem aquí.

El fet de defugir aquest tema, el fet de portar aquesta problemàtica en els programes de tots els grups, i quan és el moment i quan es té la competència exclusiva per legislar en aquest tema i no es fa, entenem una vegada més que és defugir la problemàtica, actuar insolidàriament i deixar al seu propi risc col·lectius de la societat que mereixen una ajuda social. Per tant, us demanaríem la presa en consideració d'aquest Projecte de llei, i repetim que estem absolutament oberts a la discussió a les esmenes que se'ns volguessin plantejar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) En no sol·licitar-se torn en contra, es pot passar directament a la fixació de posició dels grups, d'ordre de menor a major, com sempre. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació d'aquest fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments, ja que, tot i la fita important que ha suposat, amb la reforma del Codi penal, donar caràcter de delictes d'abandonament de família l'impagament de pensions a l'article 487 bis, que castiga els qui deixen de pagar qualsevol tipus de prestació econòmica a favor dels fills o del cònjuge que els té al seu càrrec, en els supòsits de separació, divorci, o declaració de nul·litat de matrimoni, s'ha demostrat que la reforma com a única mesura no resol les necessitats dels cònjuges amb menors al seu càrrec que pateixen l'impagament i no tenen cap altre mitjà de subsistència.

El nostre partit va incorporar al programa electoral de les darreres eleccions legislatives la creació d'un fons de garantia per a pensions a cònjuges separats, divorciats o anul·lats, en els supòsits d'impagaments de pensions. I el Grup Popular al Congrés dels Diputats ha presentat ja, en aquesta legislatura, una iniciativa per tal que es creï el fons de garantia de pensions alimentícies, amb la finalitat de cobrir les necessitats més peremptòries de les famílies amb me-

nors, en el següents supòsits: famílies de pares separats, divorciats o anul·lats, sense recursos econòmics, que no rebin la prestació econòmica a la qual tenen dret en ser víctimes d'impagament de pensions; famílies sense recursos econòmics i sense possibilitats que la reclamació legal de les pensions alimentícies sigui atesa, i menors de famílies monoparentals o que són víctimes de l'abandonament dels seus pares i estiguin acollits per altres familiars.

Per una altra banda, cal dir que el Pla d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya per a la igualtat d'oportunitats per a les dones 1989-1992 incorporava com a actuació número 12 la creació del fons de garantia de pensions i proposava que això es fes a través d'una proposició de llei adreçada al Congrés dels Diputats, en la qual s'instés el Govern de l'Estat a crear aquest fons per atendre les necessitats dels cònjuges separats que estiguin tramitant la reclamació per impagament de les pensions decretades pels jutges, que tinguin al seu càrrec fills menors i es trobin sense recursos ni mitjans econòmics, i també que es fes càrrec el fons de la satisfacció d'aquestes pensions en els casos de percepció extrema impossible.

Cal dir que en una compareixença de l'aleshores directora executiva de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona per informar sobre el Pla d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya per a la igualtat d'oportunitats per a la dona, el dia 28 de novembre de 1989, la senyora Joaquina Alemany ens va dir que l'únic lloc d'Europa on no està establert aquest fons de garantia de pensions és a Espanya, dient també que aquest era un tema de caire innovador i que, per tant, el moment de començar a portar endavant aquestes polítiques era el moment d'aprovar els pressupostos, bé sigui al Parlament de Madrid, i que ha sigut voluntat política de fer aquests fons de garantia de pensions d'assistència familiar. «Jo penso» —ens deia la senyora Alemany— «que serà fàcil posar-nos d'acord, perquè el que cal és refer algunes partides i modificar alguns números.»

Ha passat gairebé un quinquenni des que els màxims responsables en aquesta matèria de la Generalitat ens diguessin que era necessària la creació del fons, per tal que es puguin rebre les pensions i acabar amb els problemes familiars i drames que es produeixen. I han passat també quatre exercicis pressupostaris sense que es contemplés la seva creació. Val a dir, també, que el Govern Socialista de l'Estat ha demostrat la mateixa sensibilitat —o la mateixa poca sensibilitat— vers aquest punyent tema que el grup de Convergència i Unió a aquesta cambra.

No vull acabar la meua intervenció sense fer esment que m'he referit al Pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats per a les dones, 1989-1992, perquè no n'existeix d'altre ni se sap ben bé quan estarà elaborat.

Tal com va posar de manifest el nostre Grup Parlamentari en la Proposició no de llei que va ser rebutjada per la majoria de Convergència i Unió a la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local, en sessió tinguda el dia 15 de desembre de 1992, la burocratització

del Govern de la Generalitat en els temes d'igualtat representa un autèntic fre i dificulta el compliment dels objectius de la Llei 11/1989, de promoció d'igualtat dels drets, no-discriminació entre homes i dones i participació educativa de la dona a la vida social, cultural, econòmica i política.

Tenim l'Institut Català de la Dona, tenim el Consell Nacional de Dones de Catalunya, la Comissió Interdepartamental de la Dona, el Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental; tenim molta burocràcia. El que no tenim, però, és el Pla d'igualtat d'oportunitats per als propers anys ni fons de garantia de pensions.

Tal com deia a l'inici de la meua intervenció, el nostre Grup Parlamentari donarà el suport a aquesta presa en consideració, que esperem que compti amb el recolzament de la cambra, tot i que en el tràmit corresponent de presentació d'esmenes tenim previst introduir modificacions substancials a la proposta avui a debat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El senyor Reguant m'ha demanat la paraula. La té.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me i anunciar el vot favorable a aquesta presa de consideració, perquè entenem que ens dóna la possibilitat, desenvolupant la llei després, de fer un acte de sobirania política i de solidaritat social, en el sentit que aquest fons garanteix i protegeix la llibertat en la convivència, que moltes vegades es veu condicionada per aquest sentiment d'indefensió que té una de les parts quan hi ha conflicte. A voltes la dona aguanta i aguanta per por, per por a què passarà, per caure en indefensió social. Em penso que aquest fons de garantia protegiria... És amb aquest esperit, també, que es fa, que protegiria aquest propòsit.

Certament, els més afectats dels problemes de conflicte amb ruptura i la renúncia obligada volitivament o bé per incapacitat, per mancança financera d'una de les parts, afecta fonamentalment dones, infants i adolescents, com és ben sabut. Però àdhuc això engendra una conflictivitat que va més enllà de la supervivència i cau en la patologia de l'individu.

Per tant, per protegir aquest vast ventall que va des de la supervivència en la convivència, en la igualtat i la qualitat de vida, fins a la protecció, a la patologia per conflicte, jo, em fa l'efecte que aquest esperit és el que llança aquesta presa en consideració d'aquesta Llei, que jo hi dono el meu vist-i-plau perquè es pugui considerar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, des de l'escó mateix. És costum, gairebé principi parlamentari per a nosaltres, votar sempre favorablement les proposicions que es fan, però per al cas concret d'aquesta Llei nosaltres ho fem més enllà del protocol·lari, o més enllà del que tenim com a principi de debat i per donar joc, diguem-ne, a la confrontació ideològica en aquesta cambra.

Ens devem al nostre poble i el nostre poble, avui, té un problema greu, com ha explicat bé –jo diria– la il·lustre diputada Magda Oranich, i no és pas que sigui una casuística. Hem passat una casuística que, algunes vegades, resol algun departament de la Generalitat, és cert; però la casuística ja s'ha estès i esdevé un problema social avui a Catalunya.

Nosaltres entenem que el no-compliment aquest, d'uns judicis que no entrarem a judicar aquí en aquest moment la justesa o la no tanta justesa en moments determinats, però el fet és que s'ha sentenciat, hi ha justícia, i el no-compliment –dic– comença a ser ja una pràctica massa habitual. I això va en detriment d'uns col·lectius, unes famílies que són les que colpeja més una situació com aquesta.

Nosaltres entenem que aquesta indefensió ha de ser corregida. No parlem d'aquells homes –majoritàriament– que no paguen perquè no puguin. Parlem –i em penso que la Llei apunta fort i bé, la proposició– per aquella gent, per aquells homes –majoritàriament– que, podent –podent–, no volen fer-ho, i que jo diria –fins i tot, van més lluny– que arran d'aquest «no fer-ho» estan fent un *pressing* diari sobre la convivència i sobre els fills i sobre aquella família de la qual, momentàniament o definitivament, s'han separat.

Per tant, nosaltres hi votarem favorablement, amb el benentès, també s'ha de dir, que si cada vegada que hi ha un grup o un col·lectiu indefens en la nostra societat s'hagués de crear un fons de compensació, potser no acabaríem. Però no és aquest el cas. El cas és que afecta un col·lectiu molt desprotegit i en una situació molt delicada del seu moment. Penso que l'excusa econòmica no ha de ser tal excusa, perquè ho ha apuntat bé la companya diputada: si s'aproves, el Govern, purament, hauria d'avançar uns diners dels que s'hauria de rescabalar més tard a través del *pressing* –a través de la justícia, s'ha de fer– per recuperar aquests diners, per tornar a parar en el mateix fons de compensació.

I, finalment, senyora diputada, voldria dir-li que no solament diem: «Votem favorablement la Proposició de Llei», sinó que gairebé podríem anunciar, si això passés –que no serà el cas–, que votaríem favorablement aquesta Llei perquè la gent consultada del nostre partit –o del nostre Grup Parlamentari, millor dit– que ens han assessorat en aquesta qüestió han donat un vot molt favorable, no solament a la proposta sinó al mateix contingut de la Llei, tal com vostès l'han presentat.

Per tant, malgrat que sé que això no passarà, almenys anunciem des d'aquí el doble vot favorable del nostre Grup a la compareixença i, si pogués, ser a la mateixa Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me en nom del Grup Socialista respecte a la Proposició de Llei de creació d'un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial i d'aliments, que ens ha presentat la senyora dipu-

ta Magda Oranich en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

La primera consideració que vol fer el Grup Socialista és que aquesta iniciativa és una iniciativa molt positiva, per un fet important, des del nostre punt de vista, perquè intenta donar una solució realista a la situació actual d'incompliment de les obligacions establertes judicialment.

És evident que en aquests moments ens trobem en una situació on l'impagament de pensions, en alguns casos, produeix situacions de molt difícil solució. Situacions que afecten substancialment infants, menors d'edat, i també prioritàriament les dones. Jo crec que, des d'aquest punt de vista, per un fet important: perquè més del noranta per cent de les resolucions judicials donen la cura i custòdia dels menors a les dones. Per tant, des d'aquest punt de vista, hi ha una responsabilitat molt important per a les dones. I sens dubte, en la societat que en aquests moments encara es desenvolupa amb nosaltres, ens trobem en una situació on les dones tot sovint no tenen feina. Abans he esmentat que en una situació de crisi econòmica, aquesta situació encara és més urgent i, per tant, més greu, i, des del nostre punt de vista, hem de buscar una solució a aquest problema real.

És cert que no fa gaire temps es va modificar el Codi penal per tal de tipificar conductes que comportaven l'impagament de pensions. Jo crec que en aquests moments podem fer ja un balanç del que ha significat la criminalització d'aquestes conductes i, des del punt de vista del Grup Socialista, l'opinió no és totalment positiva. No hi ha dubte que aquest fet ha ajudat que s'accelerés en alguns casos l'impagament d'aquestes pensions, però per l'altre costat el que no sempre succeeix és que la criminalització de conductes porti a la resolució de problemes concrets.

Tot sovint hi ha un costum, jo diria molt estès, de creure que perquè certes conductes constin com a delictes en el Codi penal, això ajudarà a resoldre algun tipus de problemes. Creiem que aquest no és el cas i, per tant, nosaltres, la proposta que se'ns fa d'un fons de garantia ajudaria almenys a resoldre una part important d'aquests problemes.

Nosaltres hi estem d'acord, tal com s'ha plantejat en la Proposició de Llei d'aquest fons de garantia, fonamentalment per quatre raons. És evident que aquí hi ha hagut i hi ha un debat –i segurament continuarà– en l'àmbit que ha de tenir aquest fons de garantia, si ha de ser un àmbit estatal o ha de ser un àmbit autonòmic. Nosaltres creiem que, precisament per resoldre aquestes situacions d'injustícia, l'àmbit correcte i que permetria resoldre aquestes situacions és l'autonòmic.

Jo crec que des del punt de vista autonòmic, des de les diferents comunitats autònomes, permetria que les partides que hi hagués als diferents pressupostos de les comunitats autònomes –en aquest cas en el de la Generalitat– fossin partides raonables. Jo crec que també permetria resoldre situacions molt més concretes que en un àmbit estatal i, per tant, on convergrien molts problemes diferents, crearíem un fons que seria segurament molt burocratitzat i que no

metria resoldre amb la promptitud que és necessària aquestes situacions, que en molts casos són quasi d'indigència.

I en tercer lloc, per una qüestió fonamental: perquè nosaltres som partidaris, des del punt de vista competencial, que exercim les nostres potestats que ens dóna l'Estatut, i també les nostres facultats d'autogovern. Jo crec que estem en un moment on és evident que crear aquest fons de garantia no seria un fet innovador, perquè es dóna en molts països a nivell d'Europa, però sí des del punt de vista de l'exercici de les nostres facultats d'autogovern.

I finalment, perquè permetria resoldre situacions d'una tremenda injustícia. No hi ha dubte que, des d'aquest punt de vista, es pot fer millor sens dubte des de l'autonomia que des d'un fons que tingui un àmbit molt més ample, en aquest cas estatal.

En segon lloc, nosaltres creiem que en aquests moments sobre aquesta qüestió hi ha un ampli consens entre diferents forces socials, entre tots els grups polítics amb representació parlamentària i, per tant, no hi ha diferències fonamentals. Segurament, fa uns anys n'hi hauria hagut més; en aquests moments, en tots els programes dels partits polítics que es van presentar a les darreres eleccions, que van ser generals, amb matisacions de com havia de ser aquest fons de garantia, hi havia acord en el fons.

I finalment perquè també des de Catalunya, i sobretot des de l'organisme que té competències sobre les qüestions que afecten substancialment la situació de la dona, en concret a l'Institut Català de la Dona, hi ha hagut estudis i posicions preses públicament sobre aquesta qüestió defensant el fons de garantia i la necessitat que es creï aquest.

Per tant nosaltres, des d'aquest punt de vista, creiem que és necessari, estem en una fase de presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei; per tant, sens dubte, nosaltres ja anunciem que, si aquesta presa en consideració s'aprova, amb alguns d'aquests articles hi discrepem i, per tant, en la següent fase nosaltres presentaríem esmenes, però creiem que en aquests moments amb l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei donaríem un pas endavant en una qüestió que hem discutit en altres ocasions en aquest Parlament.

Per tant, senyores i senyors diputats, anunciar que el Grup Socialista donarà el seu vot afirmatiu a la Proposició de Llei presentada pel Grup d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, és també preocupació del nostre Govern i del Grup Parlamentari que li dóna suport donar resposta des dels poders públics a la problemàtica de les pensions impagades després d'una ruptura matrimonial. En nom, doncs, del Grup de Convergència i Unió, li he de dir que estem, senyora Oranich, totalment d'acord amb la necessitat i fins i tot l'oportunitat de plantejar aquest tema.

La necessitat de plantejar la creació d'un fons, la veiem tots els grups parlamentaris i, a més, ve avalada per la recomanació 869 de 1979 de l'Assemblea Parlamentària del

Consell d'Europa. Aquesta recomanació fa referència a la bestreta per part de l'Estat dels imports deguts referents a l'obligació alimentària a favor dels fills. La recomanació invita els governs dels estats membres a incorporar a les seves legislacions el principi que sigui l'Estat el que assumeixi i garanteixi el pagament de la pensió alimentària als fills menors, essent, doncs, el mateix Estat l'encarregat de recuperar la quantitat avançada de qui en té l'obligació. Tot seguint aquesta recomanació del Consell d'Europa, tant el Govern de la Generalitat com el Govern de l'Estat li han donat forma, i li ha donat forma per part de la Generalitat –tal com ha dit el senyor Simó Pujol– a través de l'actuació número 12 del Pla d'actuació per la igualtat d'oportunitats per a les dones en què demana que es creï justament aquest fons de garantia de pensions.

Val la pena, doncs, que un cop dit això fem una miqueta de repassada del que s'ha fet des d'aquell moment. El 21 de juny del 1989 es va incorporar a la Llei d'actualització del Codi penal l'article 487 bis, i es va incorporar a proposta, precisament, d'una esmena de Minoria Catalana. Mitjançant aquest article es castiga el cònjuge –com han dit ja el senyor Simó Pujol i el senyor Abelló– que durant tres mesos consecutius o sis mesos alterns deixi de pagar qualsevol tipus de prestació econòmica en favor del seu cònjuge o dels seus fills; en els supòsits, com és lògic, només de separació legal, divorci o declaració de nul·litat de matrimoni. Aquesta modificació del Codi penal, també com s'ha dit aquí, no soluciona el problema. El problema és clar i el que cal dir és que des de l'inici dels tràmits per a la recuperació de les pensions fins al moment en què no s'hi dóna solució passen molts mesos i això vol dir que ens donaria una mica d'idea de la duresa que han d'afrontar les persones, sobretot les dones, que tenen criatures al seu càrrec que estan en aquesta situació de dependència de la pensió.

És per això, doncs, que el 21 de novembre del 89 es va presentar una proposició no de llei al Congrés de Diputats per a la creació d'aquests fons de garantia de pensions. Aquesta proposta cal dir que va ser aprovada per unanimitat. Al cap d'un any, però, la senyora Joaquina Alemany es va veure en l'obligació de presentar al Senat una interpellació en aquest sentit, ja que no s'havia fet res. I el 20 del VI del 91 una moció que també va rebre la votació favorable de tots els grups de la cambra alta. Malgrat tot això, malgrat els compromisos, les promeses, no s'ha fet res i de nou, el 23 de febrer d'enguany, es va presentar per part de la mateixa senadora una interpellació en la qual la senyora Matilde Fernández, Ministra de Asuntos Sociales, després de dir que havia estat impossible d'incorporar als pressupostos de l'any 1992 la quantitat adequada per a crear aquest fons de pensions, va dir textualment: «Por tanto, el fondo y el anteproyecto han sufrido una demora. Por qué? Señoría, porque en este momento de recesión económica en que vivimos y que afecta tanto a nuestro país como a los de nuestro entorno los responsables políticos tenemos que hacer un análisis exhaustivo de las políticas que consideramos prioritarias optando entre las mismas. Si los medios y el presu-

puesto con que contamos son limitados, hemos de posponer en el tiempo, aunque no nos guste, la adopción de determinadas medidas que impliquen incremento de gasto». Amb aquesta resposta quedava, doncs, clar que el fons restava hivernat, si més no pel que feia a aquella legislatura. La confirmació ens va venir un mes després quan el Grup Mixt va presentar una moció i, com era d'esperar per la resposta de la Ministra, aquesta ja no va prosperar.

Aquesta és una mica la història del que s'ha fet fins aquest moment i jo diria que les circumstàncies en determinats sentits podem dir que no han canviat substancialment. Cal dir, com vostès també han dit, que a tots els països comunitaris existeix no un fons per a pensions, perquè això només existeix en quatre o cinc països de la Comunitat, però sí un subsidi social que assumeix els casos de necessitat econòmica extrema, entre els quals pot englobar-se el d'aquelles persones soles amb fills o bé mancades de qualsevol altre tipus de recursos.

Com vostès ja saben, el fons de què parlem només fa referència al pagament de les pensions per a aquells casos que són conseqüència de ruptura matrimonial i que, lògicament, es dona que la persona que ha de complir aquesta obligació no la compleix. Però, no se'ns escapa i no se'ls escapa a vostès que deixem al marge tots aquells casos d'abandonament de la llar conjugal, el que se'n diu el divorci dels pobres, i que en no estar legalment constituït aquest és molt difícil de detectar. Al nostre país com a molts països europeus, aquests casos extrems queden coberts, ja sigui per la pensió mínima d'inserció, tal com ha dit la senyora Oranich, o bé per altres diferents mesures de serveis socials.

Hi ha un altre fet a destacar i és que el 48% de les pensions impagades correspon a pensions inferiors a les trenta mil pessetes; el 21% correspon a pensions entre trenta i cinquanta mil, i el 31% restant, a més de cinquanta mil. És a dir, el 69% –i això són números que no són del dia, però no han canviat substancialment– són de pensions inferiors a les cinquanta mil pessetes. Si tenim, doncs, en compte que la justícia és cara i que això tampoc ajuda a qui està en una situació de precarietat ens trobarem que la reclamació via judicial es fa difícil per als cònjuges que la pateixen i que estan en aquesta franja més baixa –diguem-ne– de l'escala.

Per tant, la reclamació judicial és una condició *sine qua non*, tots sabem que és una condició *sine qua non* per accedir, pel que demanem ara, a aquest fons. Vull dir amb això que som conscients de l'amplitud de la problemàtica i que malgrat que s'hi ha aportat algunes dades, ningú es compromet en aquests moments a la fiabilitat d'aquestes, i aquest és un problema afegit en no poder –diguem-ne– definir exactament de quins imports estem parlant.

Per tant, les circumstàncies –tal com deia la senadora Alemany en la seva darrera interpellació– potser ens obligaran a buscar solucions alternatives i, sincerament, jo crec que qualsevol solució seria bona si aportés una solució que fos al més justa possible.

Per acabar, deixi'm doncs, que enumeri diferents punts a tenir en compte i que incideixen en la creació del fons que

se'ns demana. Primer, sembla que hi ha la voluntat per part de l'Estat de tirar endavant la creació del fons de garantia de pensions, i si és així crec que val la pena deixar un marge de temps prudencial perquè es pugui fer. Segon, no es pot dir que el nostre finançament es permeti grans alegries, això ho sabem tots. És lògic, doncs, que aquell qui té la capacitat recaptadora tingui també, compleixi també la responsabilitat de fer el primer pas. En tot cas, hem d'intentar –i ho intentarem– que ens traspassin..., tal com ha dit el senyor Abelló, nosaltres creiem també que és a nivell de Catalunya que podem donar una solució més acurada, millor a aquesta problemàtica. Però nosaltres creiem també que ens han de traspassar les quantitats adequades per fer-hi front. Perquè nosaltres no podem renunciar a la part que ens correspon i tampoc volem que els ciutadans de Catalunya hagin de pagar el doble per un mateix servei. Tercer, com he dit molt sovint, els incompliments porten les dones i els fills a un estat de pobresa i difícilment troben el suport adequat en els tribunals de justícia, atès, per una banda, el seu funcionament i també pel nombre d'assumptes que els nostres jutjats han de tramitar.

D'altra banda, també ens trobem massa sovint que la persona que està obligada a aquest pagament a través de diferents estratagemes defuig la justícia, s'escapoleix de qualsevol control. I això passa des del cas de la impossibilitat de demostrar legalment els ingressos reals fins a la creació de falses insolvències. Això fa que ens hàgim de plantejar, doncs, la necessitat d'aprofundir l'ordenament jurídic, la problemàtica connexa de la insuficiència de la via judicial, amb la modificació, si cal, de la llei, ja que, com vostès saben per aquestes modificacions, la Constitució, en el seu article 149.1 punts 6 i 8, reserva a l'Estat la legislació penal, civil i processal. I ja m'agradaria a mi que fos d'una altra manera, però ara per ara és tal com els ho dic.

Vostès han posat molt d'èmfasi en la recuperació de les quantitats per aquest fons de pensions; vostès saben, precisament, que un fons de garantia de pensions requereix, per la seva mateixa naturalesa, assegurar el percentatge més alt de recuperacions. Per tant, cal trobar una solució diferenciada per a aquells casos de percepció extrema impossible, i sabem que aquests vénen a ser gairebé del 50%. Si no ho féssim així desnaturalitzaríem, per una banda, els principis que haurien de regir el fons i, segon, perquè en aquest sentit crec que seria molt més adient algun tipus d'assegurança civil davant el risc de manca d'abonament de les obligacions econòmiques.

Finalment, vostès saben també que el Govern basc tenia acabat i en vies d'aprovació un projecte de llei sobre la creació d'un fons de garantia i l'ha aturat per dificultats de diferents ordres i que al seu parer requereixen estudis més aprofundits. Seria bo, doncs, conèixer les conclusions d'aquests estudis.

Per tot això, fa que no puguem votar favorablement aquesta Proposició de llei. Vostès saben que també això costa de dir i costa de dir quan s'ha treballat i quan s'ha fet tots els possibles per aconseguir que es portés a terme. Jo li

he de dir que en nom del Govern, en nom del nostre Grup, nosaltres seguirem el desenvolupament i treballarem per fer possible la materialització d'aquest fons. I si no fos possible això miraríem de trobar una sortida alternativa en aquesta línia de justícia social.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera.

Procedim ara a la votació de la presa en consideració.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració d'aquesta Proposició de llei ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la prestació social substitutòria

Passem al tercer punt de l'ordre del dia que és: interpellació sobre la prestació social substitutòria, presentada pel diputat senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor honorable conseller, el motiu d'aquesta interpellació respon a dos criteris generals. En primer lloc, portar al Parlament de Catalunya un tema que no és estrictament competència seva, però que té una gran transcendència perquè afecta molts joves de Catalunya i perquè té la capacitat per ordenar i fiscalitzar la prestació social substitutòria.

En aquest Parlament ja es va parlar d'aquest afer quan, més tard, es va fer la Resolució 177/III del Parlament de Catalunya sobre la reforma de la Llei d'objecció de consciència, llei que es va establir a les Corts espanyoles l'any 1984, concretament la Llei 48, per tal de regular la prestació civil substitutòria i, en aquest cas, per regular un dret inalienable que és el dret a l'objecció de consciència.

En primer lloc, deixar clar i constància aquí i demanar quin és el criteri del Govern..., perquè, malgrat no tenir competència, creiem que el Govern s'ha de definir sobre afers que en aquest cas competeixen i afecten molts joves del nostre país..., és quin futur li veu a allò que afecta el servei militar obligatori i l'objecció de consciència en general; objecció de consciència en les dues fórmules conegudes, normalment –i deixi'm fer una mica de pedagogia– conformem sempre objecció de consciència amb prestació social substitutòria, i no és exactament una relació literal i directa, sinó que en aquest cas hem d'entendre per objecció de consciència, en el que es refereix al servei militar obligatori, els dos models, tant la prestació social, en aquest cas substitutòria del servei militar, com la insubmissió, que és un altre model d'objecció de consciència que cal reconèixer i és un fet que avui dia empren molts joves de Catalunya. Per tant,

voldríem saber quins criteris té sobre el servei militar obligatori i sobre l'objecció de consciència en els dos fets com ocorreix.

En segon lloc, és deixar molt clar que en aquesta cambra, quan es va discutir la 177/III, es va discutir el fet i la possibilitat –i es va portar a les Corts, a Madrid– de reformar la Llei d'objecció de consciència, amb el vot a favor de tres grups d'aquesta cambra i l'abstenció del nostre, una abstenció, en aquest cas, preventiva –després més tard ja hi entrarem. Ja es va dir en el seu preàmbul i es va deixar molt clar que aquest Parlament –i en aquest cas els grups que donaven majoria a aquesta proposta de reforma o de modificació– teníem molt clar que s'havia d'anar a la fi del servei militar obligatori. I així ho deia també, no aquest Estatut, sinó que ho deia també l'Estatut de Núria, de l'any 32: el poble de Catalunya volia que els joves fossin alliberats de l'esclavatge del servei militar. En el preàmbul de la darrera modificació que varem presentar es desprenia aquest esperit: el servei militar obligatori és, en definitiva, un obstacle a salvar per a molts joves del nostre país; un problema que afecta i estronca estudis de tot tipus, des d'universitaris fins a formació professional, i que complica també la sempre difícil inserció en el món laboral; sempre difícil i cada cop, potser haurem de dir, més impossible, la inserció dels joves en el món laboral.

Els nou mesos de servei militar obligatori, de constricció contínua, incrementen o fins i tot podríem afirmar que institucionalitzen l'abisme existent entre els estudis i l'ocupació. Diferents enquestes fetes des de l'Institut Català de la Dona, conjuntament amb el Servei d'Informació de l'Objecció de Consciència, destacaven que al Principat de Catalunya hi havia el 96,7% dels joves que estaven contra el servei militar obligatori; enquestes fetes també per l'Institut de la Joventut, a nivell estatal, destacaven també que Catalunya, Euskadi i Madrid eren les avantatjades, també, dels joves en contra del servei militar obligatori, i també les diferents enquestes que ha fet el Centro de Investigaciones Sociológicas també demostren el mateix.

No és que la societat s'hagi tornat antimilitarista, que de fet també s'hi ha tornat, sinó senzillament que la socialització de l'accés a la cultura i un major accés també a la tolerància i als valors democràtics han fet que molts joves avui dia es plantegin seriosament el fet de no anar al servei militar obligatori; s'ho plantegin, bàsicament, per un aspecte de pragmatisme, però, en segon lloc, també, perquè, en definitiva, sobretot els joves catalans, també hem tingut el servei militar obligatori, és a dir, l'exèrcit espanyol, com una cosa absolutament aliena a les nostres tasques.

Per tant, el que sembla bastant clar és que segons informen els diferents moviments antimilitaristes i per l'objecció de consciència, Associació d'Objectors de Consciència i Moviment d'Objecció de Consciència, a hores d'ara realment hi ha uns valors entre la joventut absolutament en contra del servei militar.

En segon lloc, el motiu central d'aquesta interpellació que ens ocupa avui és interpellar el Govern sobre la seva

capacitat d'inspecció sobre el compliment de la prestació social substitutòria a Catalunya. Efectivament, a partir del conveni subscrit entre el Ministeri de Justícia i la Generalitat, aquest té la potestat per inspeccionar el compliment de la PSS i sobretot de les condicions dels prestacionistes.

No és que ens queixem de la inspecció, si es fa bé o es fa malament, és que creiem que aquí –i ho portem aquí– hi ha diferents casos que la Generalitat hi hauria d'haver intervingut. En alguns cops dels que citaré avui, potser sí que ja hi ha hagut negociacions i s'ha pogut arranjar l'afer, però hi ha casos en què s'han donat abusos als prestacionistes; casos com el dels bombers de Granollers, on hi ha hagut excessos d'horaris i serveis que han anat molt més enllà de les trenta-sis hores contínues. Aquest és un tema que ja veurem quan arribi la Llei de bombers, ja en parlarem al seu moment, però moltes vegades hem vist com l'ocupació que s'estava donant a bombers professionals era trasbalsada per voluntariat i, en molts casos, també per prestacionistes.

En el Consorci Hospitalari de Catalunya també es donaven problemes d'horari. Al Departament d'Ensenyament hi havia objectors –i hi ha testimonis de les mateixes organitzacions d'objectors de consciència i antimilitaristes– que han posat segells i s'han dedicat a omplir llibres d'escolaritat; al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca la situació és que els prestacionistes que compleixen tasques de seguiment i guarda forestal s'han queixat –i no ve d'ara– de llargs horaris i que moltes vegades gairebé ultrapassaven les trenta-sis hores, i de feines perilloses. Tenim constància –tot s'ha de dir– que en el cas del Departament darrerament s'ha anat arranjant, però encara hi ha algun desnivell en aquest aspecte.

Quant a ajuntaments, que no és competència directa del Govern, però sí que també s'ha de citar, hi ha hagut casos que hauríem també de denunciar. A l'Ajuntament de l'Hospitalet han assenyalat la sorpresa de molts educadors que en demanar excedències per a formació o per a formació contínua, en aquest cas, eren substituïts per prestacionistes, els quals ocupaven la seva plaça, cosa que ha estat criticada reiteradament per assistents socials i educadors, que els prestacionistes no tenen ni la formació acurada ni el desenvolupament a l'hora de portar aquesta tasca que requereix el càrrec.

En segon lloc, també, a l'Ajuntament de Sant Cugat hi ha hagut un fet que no està ni en vies de solució, però que també ens va sobtar bastant. El contracte laboral del responsable del Servei d'Informació Juvenil, quan se li va acabar el contracte, ja no se li va renovar més i s'hi va posar un prestacionista, a la seva plaça.

A l'Ajuntament de Barcelona també es van donar casos així i activitats que no eren previstes en el conveni i es portaven a terme, tant a Administració com en altres àrees de l'Ajuntament, com Parcs i Jardins.

Aquesta és una situació que en els ajuntaments s'està repetint contínuament. Som conscients de les dificultats financeres en el sistema de finançament global que tenen en aquests moments els ajuntaments de Catalunya, som cons-

cients que és una de les assignatures pendents del nostre sistema polític, tant català com, per extensió administrativa, l'espanyol, però el que queda clar és que avui dia s'està donant un abús continu en molts ajuntaments i que s'estan emprant –ho repeteixo– places que haurien de ser remunerades a partir de les conquestes socials que té aquest país i que tenim seguint les normes de l'OIT, que avui dia estan sent substituïdes per prestacionistes.

Però el cas potser més alarmant és el de la Creu Roja. En aquest cas hem de deixar molt clar, el nostre Grup, una cosa: no és –ni ho ha estat fins ara– un atac a cap institució, ni a la mateixa institució de la Creu Roja, a la qual caldria fer alguna consideració d'algun altre tipus, però que no responen al cas que ens ocupa avui; no és –ho repetim– un atac a la institució de la Creu Roja, però hi ha hagut casos de vulneració dels drets dels prestacionistes. D'entrada dir que fins ara tota ambulància del servei de la Creu Roja –i, suposo, com tots els altres tipus de serveis d'aquest tipus, tant privats, concertats com públics– tenia, per obligació, dos conductors al capdavant d'aquestes ambulàncies. Avui dia hi ha molts casos, reiteradament, en què se situa un conductor amb els permisos especials i un prestacionista, que en alguns casos, aquest prestacionista, no tenia ni carnet de conduir.

Aquest és un tema que s'ha anat vulnerant. O també hi ha altres tipus de casos en què es donen irregularitats a la Creu Roja, com el fet de prestacionistes que estan treballant cent seixanta hores contínues; evidentment després se'ls dona una setmana de festa, però estem parlant d'una setmana contínua de vint-i-quatre hores. Evidentment, normalment les queixes són difícils de canalitzar, perquè, evidentment, és una situació, la que es dona, en què la gent o, en aquest cas, el prestacionista no ho vol denunciar perquè sap que poden haver-hi o represàlies o se li pot complicar l'afer.

Suposant que aquests casos són excepcionals –i així ho esperem, esperem que el conseller ens confirmi que sí que són excepcionals–, creiem que en aquest cas a Catalunya caldria que hi hagués una inspecció sobre les condicions dels prestacionistes, sobretot en l'esperit cada cop més clar que aquest és un afer, podríem dir, provisional, la prestació social –ja ho he dit–, i em sembla que les persones que coneixin una mica més bé el tema que jo podran confirmar-me que el tema del servei militar obligatori és un tema que toca cada cop més a la fi.

Però el que seria bo i interessant és saber quina difusió i informació s'està donant als més joves sobre el dret a l'objecció de consciència; tant a l'ensenyament, és a dir, tant al que competeix al Departament d'Ensenyament com al Secretariat General de la Joventut, i quin seguiment hi ha per part de la Comissió Interdepartamental que es va crear per al seguiment de la prestació social. I després, probablement, també és el mateix, és a dir, una altra pregunta és: el Departament de Benestar Social i, concretament, la Direcció General d'Acció Cívica és conscient que amb els recursos que té en aquests moments pot fer un seguiment acurat de la prestació? Perquè molt ens temem que no hi ha ni partides

ni recursos per fer un seguiment acurat d'inspecció de com s'està portant a terme la prestació social substitutòria.

Aquests són, doncs, una mica, els motius que ens han portat, sintetitzant, a deixar molt clar, en primer lloc, l'esperit que recollim d'aquella introducció que es va fer en la modificació de Llei, que el nostre Grup ja vàrem dir que preventivament ens vàrem abstenir, perquè creiem que la Llei d'objecció de consciència no responia a les necessitats dels joves de Catalunya, però, en segon lloc, pensem que la Generalitat –i, en aquest cas, Benestar Social, i en aquest cas, la Direcció General d'Acció Cívica– hauria de tenir-ne cura i hauria d'estar al servei de tots aquests prestacionistes, que, en un moment donat, poden estar afectats per irregularitats d'horari o per irregularitats laborals, perquè, en definitiva, estan ocupant llocs de treball.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest camp, com en qualsevol altre, ha de marcar-se dins de la normativa vigent; una cosa són els programes que nosaltres podem tenir amb les nostres coalicions i altra cosa és l'actuació del Govern com a tal, que s'ha de circumscriure al que és el dret positiu en la matèria que es tracta. Per tant, vostè ha parlat de la insubmissió, jo, realment, només puc tractar, només puc donar comptes en nom del Govern del que és l'àmbit jurídic, l'àmbit de la normativa sota la qual nosaltres ens hem de moure. I, com vostè ha dit bé, nosaltres no en tenim, de competències, en aquest camp; tenim actuacions concretes, però no competències. Nosaltres ens hem de basar en el que regula l'article 30.2 de la Constitució, la Llei 48/94, reguladora de l'objecció de consciència, la Llei 26/85, de serveis socials de la Generalitat, i a partir d'aquests textos legals l'actuació de la Generalitat està encarrilada a facilitar el compliment d'un decret constitucional donant informació sobre l'objecció de consciència i la prestació social substitutòria i posant els mitjans necessaris de places per fer-la efectiva, i de formació per cercar la qualitat de la seva acció.

El que es pretén des de la Generalitat és que els ciutadans rebin informació objectiva, real i suficient del tema, i que hi hagi qualitat, quantitat i un repartiment geogràfic coherent dels programes, i tot per normalitzar el tema de l'objecció i prestació social i, en última instància, afavorir el teixit associatiu del país i reforçar el voluntariat.

Per desplegar aquesta actuació, es va crear la Comissió Interdepartamental a què vostè ha fet referència, senyor diputat, d'avaluació i seguiment de la prestació social substitutòria, i el seu consell assessor, organismes que presideix el director general d'Acció Cívica, que és la Direcció General, com vostè també ha esmentat, que actua en aquest camp, i es va signar un conveni de col·laboració amb el Ministeri de Justícia, al qual ha fet referència.

Per tant, sistematitzant millor el que assenyalo, les tasques o actuacions –ho reitero–, que no competències, que la Generalitat fa en relació amb la prestació social substitutòria, en virtut d'aquest conveni que tenim amb el Ministeri de Justícia de l'Estat, del Govern de l'Estat, és, primer, informar i orientar persones i col·lectius interessats i entitats públiques i privades que són o volen ser col·laboradors. Segon, valorar els programes i els projectes de col·laboració de les diferents entitats que volen tenir objectors abans de transmetre-les al Ministeri de Justícia per a la seva aprovació. Tercer, proposar al Ministeri de Justícia els camps prioritaris en què es pot exercir la prestació social substitutòria, i, quart, preparar cursos de formació per a objectors i entitats. Aquests són els camps d'actuació que tenim establerts en el conveni.

Les actuacions de la Generalitat estan especialment orientades a incardinar al màxim possible la prestació social substitutòria en el teixit associatiu, amb la intenció de reforçar les entitats i el món del voluntariat, actuant en una línia de coordinació, per exemple, l'Institut Català del Voluntariat, i amb el mateix Departament de Benestar Social, en què està inserida la Direcció General d'Acció Cívica.

Un altre nivell d'actuació de la Generalitat és d'entitat col·laboradora, ja que ha signat convenis amb el Ministeri de Justícia en aquest sentit. El nombre de places concertades per la mateixa Generalitat, pels diversos departaments de la Generalitat són de 814 places. Ara, tot això de la prestació social substitutòria no funciona bé, vostè ho ha dit i vostè ho coneix, i això no funciona bé. El ministre de Justícia recentment ha dit que això s'havia de revisar, i, realment, s'ha de revisar de dalt a baix, perquè –els dono unes dades– el 30 de juny del 93 hi havia reconeguts 142.808 objectors en tot l'Estat, dels quals 28.562 corresponen a Catalunya; d'aquests 28.562 que corresponen a Catalunya, 11.425 han restat lliures de fer la prestació, només fan la prestació 1.714, i, per tant, n'hi ha 15.423 –entre els quals hi ha moltes situacions diverses: pròrrogues, recursos, pendents d'exclusió, gent que espera que se'ls cridi, etcètera–, que estan pendents d'incorporar. Quan hi ha aquesta desproporció, realment, ja es veu que això no funciona de cap de les maneres –de cap de les maneres. Nosaltres tenim concertades places; teníem, en aquesta data, 6.794 places a tot Catalunya, de les quals, com ja he dit, només 1.714 eren ocupades en data 30 de juny.

Vostè ha fet esment a aspectes que incidien negativament en el mercat de treball. He de dir que, en el cas que això succeeixi, en els casos que succeeixi, és quelcom que s'ha de corregir, perquè la Llei 48/84, de 26 de desembre, que regula l'objecció de consciència, en el seu article 6.3 diu clarament que als objectors de consciència se'ls assignaran treball i funcions de tal manera que no incideixi negativament en el mercat de treball. En aquest sentit es proclamen també els articles 33.3, 33.4, 39.g, 41.1 i 44.h del Reial decret 20/88, de 15 de gener, d'aprovació del Reglament de la prestació social dels objectors de consciència. I en l'àmbit que ens pertoca, que és el d'informar dels programes pre-

sentats per les entitats catalanes, prèviament a la seva aprovació i signatura pel Ministeri de Justícia, els components del Consell Assessor són molt curosos en aquest sentit. Altra cosa és si després succeeix, com m'ha semblat que vostè esmentava, que s'altera l'objecte del programa en concret, però jo personalment en tinc la convicció i, realment, així se'm diu del mateix Ministeri de Justícia quan he demanat que això es revisés, perquè no funcionava –com abans he dit– que el Consell Assessor, aquí, a Catalunya, és molt curós en aquest sentit.

Ha dit el de la inspecció. Nosaltres no tenim competències d'inspecció; el que passa és que intentem saber com va, però, de competències, no en tenim. Realment, en algun cas que ens ha semblat que les coses no anaven com havien d'anar, nosaltres ho hem posat en coneixement del Ministeri de Justícia perquè això es corregís, que em sembla que és el que nosaltres hem de fer. I en tot cas, en el que ens sembla que hem de procurar enfortir la nostra actuació tot el que puguem és a fer cursos de formació. Recentment, se n'han fet, els dies 1, 2 i 3 d'octubre s'han fet uns cursos de formació adreçada a entitats que han subscrit conveni amb el Ministeri de Justícia; realment, perquè tots aquests casos que vostè ha assenyalat com a possibles, i en algun cas han estat reals –que ja dic que nosaltres ho hem posat en comunicació al Ministeri de Justícia–, doncs, realment la gent sàpiga què pot fer i què no pot fer i, realment, això no succeeixi, no? Ni ocupar llocs de treball que no s'han d'ocupar, que la Llei, la normativa ho prohibeix, ni tampoc variar el contingut dels programes que han estat aprovats inicialment.

Aquesta és la nostra actuació. Jo tinc l'esperança, després dels contactes que he tingut amb el Ministre de Justícia i el seu equip, que la preocupació és real i que això canviarà. Ha de canviar: això no funciona. Ja els he donat unes xifres, a nivell de Catalunya –també les tinc a nivell de la resta de l'Estat, que realment segueixen més o menys la mateixa tònica. Quan hi ha aquesta desproporció entre places concertades i places ocupades, ja es veu que això no funciona. I sense entrar –perquè em sembla que com a conseller no hi hauria d'entrar– en aspectes que no estan recollits en la normativa vigent, tot i deixant de banda l'opinió que, com a grup –que això està al nostre programa electoral–, com a coalició, nosaltres puguem tenir al respecte.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, en aquests moments, quan ja portem uns anys de desenvolupament de la Llei d'objecció de consciència, la situació –i qualificar-la com vostè mateix l'ha qualificat, que no funciona–, la situació, la podríem qualificar de greu. Greu perquè, ja ho he dit abans, ens trobem amb molt joves i ja no tan joves que, avui dia, es troben en una situació que, en haver de complir el servei militar obligatori o la seva substitució –perquè, en definitiva, la prestació és una substitució, que penalitza, evidentment,

com penalitza també el servei militar obligatori–, es troben que estronquen –ja ho hem dit abans– estudis o estronquen possibilitats laborals, o estronquen relacions personals.

I avui dia ens trobem que, una vegada declarats prestacionistes, moltes d'aquestes persones estan més de tres anys sense saber quin serà el seu destí, estan més de tres anys sense saber si podran fer la prestació d'una vegada, si aniran a parar a aquella mena de bossa immensa –com vostè s'hi ha referit–, que hi ha molta gent sense poder-se col·locar, i que avui dia el Ministeri de Justícia es troba absolutament col·lapsat i no els pot col·locar, i estan en tres, quatre anys absolutament d'indefinió, en una situació absolutament complicada, perquè no poden entrar en uns llocs de treball on se'ls demana haver complert el servei militar o, en aquest cas, la substitució; es troben en una situació que no poden anar a ofertes laborals concretes, perquè no saben que la mobilitat territorial –en aquest cas, la mobilitat laboral– els pot afectar la prestació, i es troben, en definitiva, en una situació d'inseguretat, inseguretat que, en aquest cas, jo m'atreiria a dir que, fins i tot, jurídica, que em penso que ni és bona ni és legal, en aquest cas.

Amb aquest motiu hi ha un recurs presentat al Tribunal Suprem per aquest tema, perquè en definitiva hi ha un buit en el reglament de la Llei –si hagués sigut directament la Llei, anava al Constitucional; en aquest cas és el reglament, i va al Suprem–, hi ha un buit en el reglament de la Llei, que no defineix quin és el termini màxim per col·locar aquesta gent, aquests prestacionistes.

I paral·lelament a això, també ens trobem amb una situació complicada: és a dir, en aquests darrers plens ha estat destacat, hi ha hagut interpellacions i hi ha hagut discussions sobre el tema de l'atur; el nostre Grup ja ha presentat una interpellació sobre atur juvenil... És a dir, és una situació, avui dia, cada cop més dramàtica: si l'atur, en general, al nostre país és una situació dramàtica, l'atur juvenil encara ho és molt més, perquè s'hi afegeixen fets com el de la manca d'experiència, el fet de la inserció directa que significa, i, sobretot, un altre handicap que s'hi ajunta, com és aquest, el fet d'haver de complir el servei militar o la prestació.

I en aquesta situació d'atur generalitzat, ens trobem amb la paradoxa que moltes entitats públiques, o que en podríem dir de règim públic, o entitats no governamentals, estan substituint places que en un moment donat eren remunerades per prestacionistes. Vostè ha dit –i m'ho crec– que això, en la mesura que es pugui, es va evitant, però aquesta és una sensació que està ultrapassant aquesta línia que defineix el que és remunerat del que no és remunerat; una línia no ben descrita, perquè de vegades és molt difícil saber si en un ajuntament petit, amb un pressupost mínim –un ajuntament de mil habitants, de menys de mil habitants, o de dos mil, o de tres mil, o fins i tot de sis mil–, si un ajuntament d'aquests es pot permetre remunerar un educador de carrer o un animador sòcio-cultural o d'un altre tipus, això és un tema a discutir.

Aleshores, ja no neguem que ajuntaments amb poc pressupost, amb poca capacitat, puguin assumir prestacionistes

per fer aquestes tasques –ja ho podem entendre–, però és que moltes vegades aquesta línia, que és ambigua de per si –és ambigua de per si–, aquesta línia està ultrapassada per ajuntaments amb capacitat pressupostària important i que estan substituint llocs de treball –ho repeteixo– per persones que estan fent la prestació. I no només ajuntaments: el cas del Departament d'Ensenyament, que he citat abans, em fa l'efecte que és greu. Esperem que aquesta anomalia, si no s'ha arreglat, s'arregli. Però és absolutament greu que hi hagi, avui dia, prestacionistes al Departament d'Ensenyament omplint llibres d'escolaritat.

Ah, després, potser algú d'un altre grup polític que no és el seu i que en aquests moments governa a Madrid, potser ens podria dir: «Home, doncs, si aquest és el plantejament, què fan els prestacionistes?» És clar, aquesta no és una pregunta que haguem de resoldre nosaltres. Nosaltres hem deixat molt clar que els prestacionistes són una substitució del servei militar obligatori, que nosaltres creiem que s'ha d'acabar –com es va desprendre de l'esperit que es va dir en aquesta cambra– amb aquest servei militar obligatori, i que, per tant, no és un problema que ens competeixi a nosaltres.

De fet, pensem que hi ha un tema que potser sí que aquí caldria parlar-ne –no és el tema d'avui–, que és el tema del voluntariat. Nosaltres som conscients que s'ha d'estimular el voluntariat, que un país ric, com s'ha dit moltes vegades, un país que té una convivència, que té una cohabitació i que vol estructurar una societat civil forta necessita tirar del voluntariat, i és una necessitat, però no cal confondre, moltes vegades, el voluntariat –espero i sé que Benestar Social, en aquest cas, no hi ha caigut– amb els prestacionistes, que, de voluntaris, en tenen més aviat poc. És –ho repeteixo– la mateixa situació que el servei militar obligatori.

I finalment, penso que aquí caldria ser el moment que demanéssim competències o traspassos en aquest afer, per controlar i fer el seguiment de la prestació. Perquè sí que és veritat que al Principat no s'està donant –al Principat de Catalunya– la situació que s'està donant allà a ponent –a l'Estat espanyol–, que s'estan donant situacions d'irregularitat absoluta amb els temes de l'Insero o en altres aspectes que aquí no s'han donat amb els prestacionistes; però penso que hauríem de demanar definitivament el traspàs d'aquesta competència, per poder-la inspeccionar, fer-ne el seguiment i, evidentment, competència –i ho deixo molt clar– dels recursos que calguin.

I, finalment, deixi'm parlar... I vostè ha dit que no els empara el marc de la Llei, però em fa l'efecte que, en aquest cas, mereixen un reconeixement. Són els insubmisos; són aquells altres objectors de consciència que, arriscant una part de la seva vida, han estat persones que han fet de punta de llança de tot aquest moviment. I dic «arriscant» perquè molts han acabat empresonats; en aquests moments ja som conscients que, a les presons catalanes, no n'hi ha cap, no hi han insubmisos tancats, i que hi ha intents de vies de solució.

Els insubmisos són aquells que actituds absolutament retrògrades i reaccionàries, heretades del més pur franquisme

cultural, han acusat d'insolidaris o de reduir el seu acte a un acte penal. Aquests que han arriscat anys de la seva llibertat en benefici de tots nosaltres mereixen una atenció especial. És ben sabut que totes les sentències que els jutges han fet, han donat fins ara, han vorejat la legalitat per tal de deixar sense efecte la condemna fiscal; els jutges demòcrates i progressistes han optat per l'indult, com en el cas del Marc Díaz, de Torroella de Montgrí, a l'Alt Empordà, a la sentència feta al Jutjat número 1 del penal, de Girona.

El poder judicial, en consonància amb la societat, ha fet d'aquesta opció una opció tolerada. El Govern de la Generalitat, concretament el seu Departament i, més concretament, la Direcció General d'Acció Cívica, té en aquests moments vuit insubmisos. Des del Grup d'Esquerra Republicana som conscients que, si Acció Cívica no vol perdre el conveni amb el Ministeri de Justícia –d'això, ja en som conscients–, no té més remei que denunciar; si no, es perdria el conveni, i em fa l'efecte que el mal seria major.

Actualment, com hem dit abans, no hi ha cap insubmís català empresonat, però ens agradaria sentir quina valoració en fa; si més no, com a conseller, ja ens ha dit que el marc legal, però sí que ens agradaria saber quina és la consonància que se'n fa des del Govern, d'aquesta situació atípica, anòmala, la dels insubmisos, que som conscients que vulnera la legalitat, però moltes coses que es vulneren en un temps, al cap d'un temps, aquella vulneració queda més que assumida per la societat, perquè, en definitiva, les persones que lluiten de forma democràtica i no violenta contra un fet com el servei militar mereixen tot el respecte i mereixen tota l'atenció de les institucions. Ja som conscients que en aquests moments no n'hi han, d'empresonats, i ens en congratulem.

Esperem que si algun dia hi hagués un procés d'involució, com s'ha donat en aquest país –amb democràcia o sense democràcia, sempre hi ha hagut processos involutius i, moltes vegades, no vénen precisament de casa nostra–, si es produís un procés d'involució, en aquest cas esperem que les condicions i la vetlla per part del Govern d'aquesta gent que podria ingressar, en un moment donat, a presó, com hi han estat casos i hi ha hagut diferents referents, fos de pura extensió especial, perquè –ho repeteixo– no es tracta, ni molt menys, de gent que podria ser qualificada de penal; es tracta de l'avançada d'un sector de població important que rebutja sistemàticament el servei militar obligatori i que rebutja tots els exèrcits i que fa una aposta decidida i clara per la pau.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè té tota la raó del món en els perjudicis que s'ocasiona als joves en retardar la seva incorporació. Té tota la raó, i això s'ha de corregir. Per tant, jo no puc dir més al respecte.

Nosaltres hem demanat competències, pel dret i per l'inrevés. Les vaig demanar el mateix dia que vàrem signar

amb el ministre de Justícia, Múgica, personalment li vaig demanar que..., aquelles actuacions estava bé que les signés aquell dia, però que no corresponien ni a les aspiracions ni a la necessitat ni a la voluntat nostra. Les hem reclamat oficialment en algunes ocasions, i jo, particularment, en tots els casos que he pogut, amb el ministre competent o amb altres ministres del Govern de l'Estat, de passada, repassant altres aspectes que són competència del meu Departament. Ho seguirem fent, perquè fins ara se'ns ha negat sempre. Era d'esperar que, així com aquesta setmana hi ha hagut la bona notícia que quelcom que el Departament ha perseguit, a través del Grup parlamentari català a Madrid, insistentment, que va ser la darrera interpellació que jo vaig sustentar amb aquest daixò..., que fossin declarades les associacions de veïns entitats d'interès públic, de la mateixa manera que això s'havia votat sempre contràriament i ara s'ha votat positivament, esperem que, en aquest assumpte, també se'ns donin aquestes competències, que ens sembla que les hauríem de tenir.

Realment, nosaltres, ja li ho dic, el de la inspecció, no tenim aquestes competències. No s'ha de fer substitució als llocs de treball; quan ho sabem, doncs, protestem i ho posem en comunicació de qui ho hem de posar en aquests moments, tal com estan les circumstàncies. Tots hem de ser curosos, vull dir. La limitació és clara, en aquest sentit; a vegades es pot dir que potser en algun terreny és confusa... Bé, potser alguna aplicació pot ser un pèl confusa, però en aquest camp la normativa és clara. Tothom sap què és un voluntari i què és un lloc de treball, això és una qüestió que és absolutament clara, i tothom sap què diu la Llei respecte al que ha de ser el camp de la prestació social substitutòria i el que no ho ha de ser.

Aleshores el que hem de procurar tots, les administracions públiques en primer lloc, per donar exemple allà on no es compleixi, mirant si en alguns casos —els que vostè ha esmentat no els conec i, per tant, no m'hi puc referir—, però en alguns altres casos que m'han informat on realment nosaltres, com dic, ho hem denunciat.

I quant a la insubmissió, jo particularment tinc la meua opinió i el Grup té un programa electoral, però aquíestic com a conseller, no puc moure'm del que és el context legal. Aquesta és una actuació que ens passa en molts moments. Jo a vegades he fet esment que determinada llei no em satisfia prou, però jo he de complir aquesta llei; quina mena de Govern seríem si no complíssim la normativa legal? Per tant, jo no puc deixar de dir que, en tot cas, el que nosaltres farem en el camp que puguem és que amb aquest nou plantejament, de dalt a baix, que s'ha fet de la prestació social substitutòria, realment es contemplin tots els casos que s'han de contemplar i que realment gran part de les incoherències que vostè ha assenyalat en un camp o en un altre, aleshores això es contempli des d'un camp més d'estricta justícia i sobretot de més racionalitat, que faci que les lleis es compleixin, perquè hi ha pitjor que una llei dolenta, hi ha quelcom pitjor que una llei dolenta i és que és una llei que no es compleixi. Això encara és pitjor que el fet

de tenir una llei dolenta. I, en aquest cas, estem en aquest sentit, i espero —el ministre m'ha donat garantia que això ho vol plantejar i canviar—, i esperem que realment puguem en una altra ocasió contemplar que en aquesta situació, com a mínim, tenim un altre marge d'actuació, tant a nivell general de l'Estat com també a nivell autonòmic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el funcionament educatiu i administratiu dels centres públics d'educació d'adults

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el funcionament educatiu i administratiu dels centres públics d'educació d'adults, presentada per la diputada senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista. Té la paraula per exposar la interpellació.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en començar aquesta interpellació voldria constatar en primer lloc el desencís que es produeix entre els professionals que imparteixen classes en els centres públics d'educació d'adults. I cal començar així perquè és bo que se sàpiga, perquè aquest fet és el reflex de la incertesa que projecta el seu Departament en aquelles persones que teòricament han de desplegar gran part de la política educativa envers els adults.

Miri, senyor conseller, a hores d'ara no trobo cap explicació de per què no s'ha publicat el decret de centres. El decret de centres podia tenir la virtualitat d'assentar les bases del que ha de ser un centre públic d'educació d'adults. Em consta que el projecte, malgrat les mancances, es presentava com un avenç i així ho van entendre els professionals de l'educació d'adults pública; ho van entendre com a un punt de partida, perquè també així es va presentar, per tal d'anar donant cos a la dispersió d'aules d'educació d'adults i planificar una política que definís què ha de ser un centre d'educació d'adults per al futur més immediat, però ja era quelcom.

Doncs, bé, què ha passat? Què se n'ha fet? En quin calaix està? Perquè jo li puc dir que ja fa un any que estava a punt de sortir. Li puc dir que el Consell Escolar de Catalunya va dictaminar el 14 de juliol. Ara bé, i el decret no surt. Però vostès en unes instruccions als centres exigeixen un determinat tant per cent de matrícula, una *ratio*, uns horaris, etcètera, o sigui, desenvolupen el suposat decret sense que el decret surti; quina explicació té això? Ni les eleccions legislatives, ni els canvis en el Departament, res d'això explica aquesta incoherència.

Potser, senyor Comas, el seus arguments aportin una mica de claredat a aquestes ombres. Perquè vull dir que el decret és bàsic per al funcionament educatiu i administratiu dels suposats centres que avui funcionen; i dic «suposats» perquè legalment no queda clar què és un centre i què no és un centre.

I seguint amb aquests greuges, amb els greuges, els vull dir que vostès donen tota la impressió que no valoren la xarxa pública d'educació d'adults. Vostès sembla que la suportin, més que la valorin; sembla que vostès actuen des de la visió dels qui han heretat una casa a la qual no estan disposats a fer cap reforma encara que calgui, perquè no tenen il·lusió, perquè no hi posen il·lusió, voluntat en la xarxa pública d'educació d'adults. Això sí!, vostès fan congressos sobre educació d'adults, presenten un projecte –en aquest Parlament– de llei que esdevé llei; parlen arreu del model català de l'educació d'adults, com gairebé el millor del món, però la realitat és una altra.

Fan un programa interdepartamental que és la suma de programes que ja fan diferents departaments sense una visió global del conjunt, sense saber si ja s'està fent o si es farà. És veritablement la suma de programes. Vostès despleguen un programa d'alfabetització que no compta amb les escoles d'adults; parlen de voluntaris, d'entitats sense ànim de lucre; estan disposats a anar porta a porta a buscar els analfabets o analfabetes. Tot és molt maco, és potser un xic de disseny, que està de moda dir aquesta paraula, per tant, crec que molt disseny.

Entenc, senyor conseller, que estem en moments de crisi econòmica i que 35.200 analfabets a Catalunya són molts i que cal un esforç de la societat, no només de les institucions; cal, sobretot, la solidaritat de la societat. D'acord, però quin control hi ha sobre aquests voluntaris? Quin control hi ha sobre aquests cent milions que cada any es pensen destinar a aquest programa d'alfabetització amb voluntaris? Com es garanteix el control pedagògic d'aquesta acció? Com es connecta amb l'acció pedagògica de les escoles? El fet del voluntariat encobreix un altre greuge: l'increment de plantilles als centres d'educació d'adults, que no es produeix. On són les promeses de l'annex que acompanyava el Projecte de llei d'educació d'adults?

Crec, senyor conseller, que en el tema de l'educació d'adults està passant el mateix que li ha passat al Departament d'Ensenyament i dic –ho repeteixo– al Departament d'Ensenyament; primer, perd l'educació d'adults; després, la política universitària; i és possible que pugui perdre l'educació infantil; almenys durant la darrera campanya electoral això semblava. I deia que hi ha un cert paral·lelisme perquè la xarxa pública d'educació d'adults, els suposats centres, com deia abans, no tenen res a veure amb l'educació a distància, malgrat que sempre s'ha demanat que el control es faci des d'un centre educatiu amb professionals.

Ara, l'alfabetització es farà per voluntaris –professionals retirats, o no–, sense cap tipus de garantia, ni de control pedagògic. Què hi ha al darrere? Bé, vostè em pot contestar o em pot teoritzar sobre el tema del voluntariat. D'acord, jo estic d'acord amb una societat solidària on el voluntariat jugui un paper important, però no estic d'acord que això signifiqui menyspreu per als centres, que és del que jo manifesto els meus dubtes.

I també voldria dir un altre tema: no som un país del Tercer Món; hi ha un oblit de la tasca alfabetitzadora que

des de fa vint anys –des de fa vint anys– està fent la xarxa pública d'escoles d'adults, oblit total. Jo crec que s'ha de fer el possible perquè les persones analfabetes assisteixin a un centre; han de tenir els mateixos drets que tothom. D'acord que amb les campanyes que calgui, promocionem el que calgui, però no anem a casa seva a alfabetitzar; fem que vagin als centres, malgrat que considero que, evidentment, hi hauran casos que s'haurà de tenir present que potser sí que s'ha d'anar a casa. Però fem l'esforç polític que la gent vagi als centres, que té unes connotacions diferents, que no anar a buscar-los porta a porta.

Per la premsa diuen que els voluntaris procedeixen de Caritas i associacions sindicals. Jo els he de dir que els sindicats no en saben res, almenys els sindicats majoritaris d'ençà que jo hi he parlat.

Vostès varen presentar el «Graduï's, ara pot» com la panacea per a qui no pot assistir a una aula i quan fan balanç parlen del tant per cent d'aprovat i, en canvi, no ens diuen res de la relació d'aquest tant per cent d'aprovat amb els que s'inscriuen realment per fer el «Graduï's, ara pot». En canvi, a les escoles sí, als centres sí que els exigeixen una matrícula i valoren els aprovats en funció d'això.

Ara, vostès diuen que com que algunes escoles tenen més matriculats que possibilitats –bé, d'això me n'he assabentat ben bé– tenen d'atendre'ls educativament. O sigui –m'he explicat malament–, hi han escoles que la matrícula és superior a les possibilitats que el centre té d'atendre aquestes persones i vostès els diuen que facin llistes d'espera; miri, llistes d'espera en els centres educatius; molt bé; on passa això? És que als nanos que no poden entrar en una escola no els donem una sortida? Doncs, bé, això està passant a l'educació d'adults. Les persones que no poden ser ateses perquè hi han pocs professors, perquè la *ratio* –ja els ho puc dir– està amb relació a quaranta, quaranta-cinc, als centres de la xarxa pública d'escoles d'adults, a aquestes persones els diuen que hi han llistes d'espera.

Jo crec, senyor Comas, que es pretén deixar la xarxa pública d'escoles d'adults com a centres residuals tendents a desaparèixer, o si no, no té cap explicació tot això que jo li estic explicant. I no em dirà, senyor conseller, que no estic parlant sobre el títol anunciat de la interpellació, que era sobre el funcionament educatiu i administratiu dels centres.

I, per acabar, voldria que el senyor conseller em pogués dir alguna cosa respecte a la notícia que va sortir la setmana passada a la premsa gironina, i que jo els llegiré: «Els representants dels sindicats d'ensenyament gironins van manifestar ahir que els mestres, sobretot les persones destacades en el moviment de l'educació d'adults, han rebut pressions personals i individuals perquè no facin declaracions a la premsa. Darrere d'aquestes pressions s'hi troba la coordinadora territorial de formació d'adults, Rosa Maria Falgàs, que intenta que no transcendeixin els problemes que tenim i que nosaltres hi busquem una sortida individual.»

Ho deixo aquí, senyor conseller, i espero que vostè em pugui donar resposta a tots els temes que he plantejat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, m'ha decebut molt la seva interpellació perquè realment aquesta és una interpellació important. La formació d'adults és quelcom que és notícia avui i que ho serà, cada dia que passi, més.

Jo, el dia que vàrem presentar el Pla interdepartamental de formació d'adults, deia –vaig fer un repàs dels diaris–: «i de tot això que avui és primera plana als diaris, dintre de quinze dies ningú se'n recordarà, d'això». En canvi, el que presentem aquí –no dintre de quinze dies, sinó dintre d'uns quants anys– serà realment més important.

Hem dit en altres ocasions que no hi ha nivell de país sense nivell de persones, i des d'aquest punt de vista la formació d'adults compleix un paper molt important. Però és que, a més –ja ho hem dit altres vegades, per tant, no hi insisteixo–, amb la crisi actual que estem patint ja hi ha un informe de la Comunitat Europea que diu que amb la crisi del 82 hi ha molta gent jove que va entrar a l'atur i que no n'ha pogut sortir, a pesar que després es va recuperar l'economia. I que ara ens succeirà això mateix corregit i augmentat, perquè la persona no qualificada trobarà cada vegada més dificultats per trobar un lloc de treball.

Si això és així –i ho és–, aleshores la formació d'adults té una importància cabdal en les polítiques del Govern, en les polítiques de l'Administració. La Generalitat així ho ha fet, ha creat la Direcció General de Formació d'Adults, i realment té aquest Pla interdepartamental de formació d'adults, que vostè ha qualificat com «una suma...» Bé, és quelcom integrat. Com es pot qualificar això com una suma de coses que s'anaven fent? Algunes coses s'anaven fent, altres no s'anaven fent, i això s'ha integrat en un sol pla, en una sola directriu del Pla. Això no és un pla? Doncs, què és un pla? No es poden fer afirmacions d'aquesta manera, tan poc rigoroses.

Això és un perfecte pla, com ho ha..., tothom hi ha estat d'acord, persones molt importants. Que aquest és un tema molt important en els moments actuals, això ho diuen les autoritats més destacades; jo en mencionaré dos casos, perquè el temps tampoc és excessiu. Tinc aquí una carta del ministre de Ciència de la República Federal dirigida al vicepresident de la Comissió Europea de Formació d'Adults, amb el qual hi estem en contacte, que li diu que –llegiré només unes petites frases de la carta, perquè és molt llarga–..., diu: «comparteixo la seva concepció que la formació d'adults, general i política, juga un paper molt important en el desenvolupament de la consciència europea de la població, i per això s'hauria de considerar la configuració i aplicació d'un programa adient de la Comunitat Europea en formació d'adults». I més endavant diu que «preparant la presidència alemanya a la Comunitat Europea, en la segona meitat de l'any vinent» –diu–, «jo proposaré a la Comissió tenir per objecte, en jornades conjuntes, el paper de la for-

mació d'adults per a la integració europea que ens permeti un intercanvi d'experiències a nivell de la Comunitat Europea, amb l'aportació de la formació d'adults en el treball, la vida i l'aprenentatge a Europa. Per a la preparació d'aquestes jornades, em basaré jo substancialment en els resultats del grup Formació d'Adults i Europa».

I una altra persona, que tampoc és subjecta a partidismes, una persona institucional, el senyor Paul Bélanger, director de l'Institut de l'Educació de la UNESCO, va fer una dissertació –per cert, molt ben feta– el dia de la presentació del Pla interdepartamental de formació de la Generalitat –això que vostè diu que és una suma, del qual ell en va fer elogis. Diu que ens trobem en un moment d'un creixement molt fort de la petició, de la demanda d'educació d'adults en els països industrialitzats. En un segon punt va desenvolupar les relacions difícils que hi ha, en un costat, entre aquesta demanda en explosió i, en l'altre, la difícil reorganització, el difícil desenvolupament de les respostes a donar a les demandes socials en educació d'adults. I, finalment, hi havia un tercer apartat en la seva dissertació –dissertació que publicarem perquè ens sembla que és molt important– que feia referència..., es plantejava el desenvolupament de les polítiques d'educació dels adults i els països postindustrials –després m'hi referiré, en un altre apartat, però ja ho deixo– «i els països punters, com és Catalunya», va dir ell; ho diu ell, no ho diu el conseller que els parla. Catalunya és país punter en educació d'adults, segons el senyor Paul Bélanger, director de l'Institut de l'Educació per la UNESCO.

Aleshores, ell feia referència que a Canadà, per exemple, han passat del 7% de la població adulta que feia cursos d'adults fa vint anys, ha passat al 33% l'any 91. I a Suècia una de cada dues persones, en aquests moments, està inscrita en activitats de formació d'adults, quan..., havent incrementat en els darrers anys, en els darrers quinze anys, més d'un dos-cents per cent. I aquí, a Catalunya, ell analitzava la situació i deia que aquí també ens trobem amb aquest increment de demanda.

És el senyor Paul Bélanger: «I, aleshores, els ministres d'Educació» –deia ell– «de l'OCDE es van reunir l'any 90, i han publicat ara el resultat d'aquesta reunió, i» –diu– «declaraven que l'educació dels adults haurà de ser, per al conjunt dels països de l'OCDE, la gran prioritat en la darrera dècada del segle», etcètera. Per tant, estem davant d'una matèria molt important i que Catalunya hi té un paper destacat.

Li llegiré el que deia, ja més específicament respecte a Catalunya, el senyor Paul Bélanger. Deia: «Estic satisfet de dir-vos avui que el Govern de la Generalitat de Catalunya està considerant amb nosaltres la participació en un cert nombre d'estudis per, precisament, veure millor, conèixer millor, millor comprendre aquests nous moviments. Hi ha una cosa de gran importància per a la vostra regió, i per nosaltres des del punt de vista internacional, una regió protegible, i per diverses raons. Primer, perquè Catalunya és a nivell de creixement dels més ràpids d'Europa, i estudiar el que passa aquí ens pot donar informacions importants del

que passarà en el futur. I, segon, perquè Catalunya, des de molts punts de vista, és avançada per sobre de moltes altres regions europees en matèria de política d'educació d'adults, sigui de legislació, de forma de concertació interministerial, de recerca a les universitats, i en particular la Universitat de Barcelona que sigui de concertació europea, per la presència aquí, a Barcelona, de l'Oficina Europea de Formació d'Adults. En fi, hi ha aquí tota una realitat que ens permet en aquest món de la regió catalana d'aprofundir en el futur que s'està fent. Jo vull, senyor conseller, agrair la comprensió, tal, tal...»

Molt bé. Per tant, que aquí estem fent la feina ben feta, això ho diu aquesta autoritat, i no ho diu només el conseller que els parla.

Vostè diu: «Bé, però com lliga això realment amb el no-increment de plantilles?» Miri, estem passant un moment de crisi i ens hem d'ajustar –i ens hem d'ajustar. I vostè diu: «Hi ha un menyspreu dels centres» D'on treu que hi ha un menyspreu dels centres públics?, d'on ho treu vostè? Això no és cert. I, per tant, els centres públics tenen tota la consideració que es mereixen i realment la tindran en tot el camp; el que passa és que hi ha molts centres públics que ens passa que després no tenim, d'algun ajuntament, la col·laboració necessària. Però això ho anirem superant; espero que ho anirem superant.

Decret de centres? Té vostè tota la raó en aquest punt: s'ha endarrerit. Això va quedar aprovat després de tenir-ho un temps –potser excessivament llarg– al Consell Escolar de Catalunya, el mes de juliol, i en aquests moments està en procés de dictamen. Jo espero que en la propera reunió de Govern, en tot cas dintre del mes de novembre, quedi això resolt.

I ha fet una sèrie d'afirmacions respecte al programa d'alfabetització, que no es compta amb les escoles d'adults. Tampoc no sé d'on ho ha tret, perquè en tot moment hem dit que partíem de les escoles d'adults com a primer ens per ajudar i per fer possible aquesta campanya. I jo no he fet cap declaració que no digués: «a les escoles d'adults avui s'hi ha matriculat tanta gent a alfabetització». Altra cosa, com vostè també ha dit –ho ha reconegut–, és que hi hagi situacions de persones concretes que aleshores no hi volen anar, a les escoles d'adults, no els és possible d'anar-hi i haguem de cercar, si volem ser-los útils, haguem de cercar altres recursos, i això és quelcom que és absolutament normal. Jo no he sentit cap crítica; he sentit alguna crítica corporativista –aquesta sí–, però crítiques no n'hi ha en aquest sentit.

Quin control hi haurà? Com pot vostè criticar el control si això no ha començat? Hi haurà tot el control que la Direcció General de Formació d'Adults implanta en les seves actuacions, és clar. I ha començat el control per exigir un nivell als voluntaris. No qualsevol persona pot ser voluntari de formació d'adults. Nosaltres exigim un nivell que la directora general, que jo mateix hem esmerçat i que realment estem analitzant les ofertes que tenim en aquest sentit.

Per tant, hi haurà control, hi haurà garantia, però realment, si nosaltres volem encarar suprimir en tres anys, en

persones de menys de cinquanta anys, l'analfabetisme que hi ha a Catalunya –aquestes 35.000 persones que vostè ha dit–, una molt bona part serà amb les escoles de formació d'adults –molt bona part serà amb les escoles de formació d'adults– i altres hauran de ser amb altres mecanismes. I això és perfectament lògic, perfectament clar, i això és així.

Ha dit vostè: increment de plantilles, dificultats. Ja li he dit: moment de crisi..., però és que el senyor Paul Bélanger jo els he dit que deia que això passa arreu del món, que aquesta explosió de demanda de formació d'adults no té fàcil correspondència immediata amb els recursos. Això passa a Suècia, passa al Canadà, passa a tot arreu; també ens passa a nosaltres, perquè ell mateix assenyala que nosaltres també tenim aquesta explosió, realment de demanda, perquè som realment un país viu. Ho diu el senyor Paul Bélanger, té raó, però aleshores això m'exonera de dir-ho jo amb les meves paraules; ho dic en boca d'ell, que ho va dir, a més, públicament en una conferència que va fer al Palau de la Generalitat.

El curs «Graduï's, ara pot» és un curs que funciona. Que no té els mateixos requisits de matrícules? Oh, és clar! Però com es pot afirmar el que vostè ha assenyalat, senyora diputada? Com vol fer d'un curs de televisió matrícules prèvies? Hi ha una matrícula inicial, que és la gent que compra els llibres, que adquireix els llibres per seguir el curs. Això es podria considerar una matrícula. Després la matrícula ve quan es matricula per examinar-se, que és la matrícula real. I això s'ha dit, i això es comet.

I quant a declaracions a la premsa, miri, el professor d'adults, com qualsevol funcionari de la Generalitat, ha de complir el seu deure, i no tindrà absolutament cap actuació si compleix el seu deure laboral, realment, de disciplina dins de l'escola, i canalitzant amb els aspectes professionals, les seves observacions, pels camins que cregui adients, però en tot cas pels camins que hi ha establerts. No podem veure als diaris coses que no s'han dit anteriorment. Per tant, s'ha de complir la normativa, que està normativitzat, i des d'aquest punt de vista ningú ha de témer res; ja portem una llarga trajectòria al respecte, i, per tant, això és garantia suficient.

Bé, veig que se m'ha acabat el temps. Volia dir algunes coses més, però les deixaré per a la rèplica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent pot fer la rèplica.

La Sra. TORRENT: Començaré pel tema darrer de la meua intervenció i també pel tema darrer de la rèplica del senyor conseller.

Jo he parlat respecte a les pressions que semblava que rebien alguns professionals de l'educació, alguns mestres, per part de persones del Departament de Benestar Social, i he parlat exclusivament..., m'he limitat a llegir el text d'un diari de Girona. En tinc uns quants més, però n'he llegit un perquè em semblava que era el més estès en aquest tema.

Jo em pensava que el senyor conseller o bé em diria que ell desconeixia aquests fets o em podria donar un altre tipus d'explicació que la que ell m'ha donat, perquè el que ve és a

corroborar, però molt més àmpliament del que el diari explica, el que està passant. Està passant clarament –jo ho dedueixo– que hi ha una repressió oberta i descarada contra aquelles persones que exerceixen el dret constitucional a expressar-se, a la lliure expressió, i es diu, sembla que es diu que un funcionari, que un mestre no pot expressar-se lliurement al territori de Catalunya.

Per tant, jo penso que aquest és un fet greu, senyor Comas. Per què no es pot expressar un funcionari del seu Departament lliurement a la premsa? Jo entenc que els càrrecs directius, els alts càrrecs tinguin certes limitacions d'expressió, perquè el càrrec també comporta unes obligacions diferents, però que un mestre, que un funcionari del Departament d'Ensenyament o de Benestar Social –com vulgui– no es pugui manifestar sobre criteris de política educativa o sobre el que cregui oportú, penso que és un fet greu, i és un fet greu que aquest tema jo l'hagi de plantejar així, avui i aquí, en aquest Parlament, senyor Comas. Jo penso que vostè no ha mesurat massa les seves paraules, perquè podia tenir sortides diferents.

I no em voldria allargar, però evidentment que penso que queda suficientment clar el que està succeint a Girona amb els mestres que opinen sobre la política del Departament, ho facin en el lloc que ho facin, o, si no, expliqui més les coses, que potser no correspon aquí. El que correspon és no amenaçar ningú, el que correspon és no pressionar ningú i el que correspon és no sancionar ningú. Això és el que correspon, sobretot si l'explicació és que s'ha manifestat o que ha donat una opinió sobre temes de política educativa, que en aquest cas pertanyen al Departament de Benestar Social, i, per tant, sobre un programa o sobre el que cregui oportú.

I no parlo més del tema. Que quedi constància en aquest Parlament.

No m'ha dit res, senyor conseller..., bé, sí, m'ha parlat molt del senyor Paul Bélanger. Jo he estat a punt de demanar-li que vingui aquest senyor aquí, en aquest Parlament, i ens expliqui... Potser en el Ple no, però sí que el podríem cridar, senyor Escudé, en una sessió, en una comissió. Oi que podria venir? Doncs bé, potser ens explicaria la política educativa del Parlament. No em sembla correcte que vostè ocupi jo crec que més del cinquanta per cent de la seva intervenció, del seu parlament, per explicar les lloances que li fan determinats senyors a la política educativa del seu Departament o a la política en educació d'adults. Això no em sembla correcte, perquè això aquí em sembla perdre el temps. Jo ja em puc llegir molts articles, i ja sabem que es pot quedar bé i dir: «Escolti, vostès ho fan molt bé», i segur que en alguns aspectes –jo no li nego, jo no li dic que tot ho facin malament, eh?–, segur que en molts aspectes fan les coses bé, però jo vinc a aquest Parlament per dir, per explicar aquelles coses que crec que el Parlament ha de saber i que crec que no funcionen, perquè tinc el meu dret com a diputada, i exerceixo el meu dret com a diputada, de portar el control de l'acció de govern, i res més.

Vostè no m'ha dit res de les llistes d'espera, vostè no m'ha dit res de les llistes d'espera! Com ho arreglem això

de les llistes d'espera, a Girona, sobretot? Com arreglem aquest tema? Que hi ha dos barris de Girona que no estan coberts, en absolut, que hi ha unes necessitats. Com ho arreglem?

M'ha reconegut que en el Decret de centres, sí que tenia raó. Doncs, encara sort que me l'ha donat, perquè..., però quan, quan sortirà?

Li volia dir, respecte al voluntariat i tot el tema aquest del programa d'alfabetització, que vostè diu que s'han fixat uns criteris, per a quin tipus de voluntaris són els que han de fer aquesta tasca... Doncs bé, jo pel que sé també sembla que s'ha dit en alguna ocasió que a les persones que fan pràctiques els serveix com a currículum, doncs això és una mica un frau, senyor conseller, perquè o són voluntaris o no són voluntaris, perquè si m'ha de servir de currículum, doncs llavors, bé, em sembla que són suficientment clara. Som voluntaris o no som voluntaris?

I ara em diu vostè que, bé, que podran anar als centres d'educació d'adults. Molt bé, en quines condicions estan tots els centres d'educació d'adults? Qui hi aniran? Els representants del sindicat? Els representants de Caritas? Aquests voluntaris? A on? A les aules que estan ocupades a la xarxa pública d'escoles d'adults? Que jo ja sé que vostès han construït algun centre i que n'han arreglat algun, però no tots! On ha quedat aquell pla quadriennal que s'havia dissenyat quan es va parlar de la Llei d'educació d'adults?

Per tant, senyor conseller, vostè m'ha parlat de les lloances que fan determinats senyors, que jo els respecto i que segur que tenen raó en moltes coses, però que aquí no tocava venir a parlar d'això. Jo li venia a preguntar a vostè... No m'ha parlat del tema de les llistes d'espera. M'ha donat una informació complementària al tema, que van publicar els diaris de Girona i que jo considero suficientment greu i rellevant perquè li hagin donat una mica més d'extensió, i hem quedat..., m'ha parlat del Pla interdepartamental i d'aquestes qüestions..., i m'ha dit que és fals el que jo li he dit. Jo el que he dit aquí ho vaig manifestar el mateix dia que es va presentar l'avantprojecte en el Consell assessor d'educació d'adults, que jo en formo part, i vostè hi era –si no ho recordo malament– en aquell moment. I penso que el que jo vaig manifestar en aquell moment i el que manifesto aquí és l'opinió que molts sectors de la societat tenen sobre –sectors organitzats– el Pla interdepartamental.

Res més, senyor president. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

Ja sap, senyora Torrent –per la seva experiència parlamentària ja ho sap perfectament–, que la interpellació no era sobre la publicació d'un diari de Girona, sobre això, de manera que la resposta, la resposta, serà voluntària per part del conseller. (*Remor de veus.*) Té la paraula el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, miri, jo almenys, crec que vostè tampoc, però jo almenys no puc anar..., «perquè em sembla allò», «tinc la impressió d'allò altre»... Hem de parlar de fets. Les im-

pressions, el que a un li pugui semblar és quelcom que no pot comptar en un debat. Realment, vostè m'ha de posar fets concrets. I els fets són, primer, de cara a això que vostè, doncs, n'ha fet tant esment, que no s'ha represaliat ningú, que no s'ha sancionat ningú, que un diari ha dit no sé què... Demà tindrem aquí unes preguntes sobre un funcionari del meu Departament, del qual aleshores diu que va assistir a un acte i, aleshores, vostès això no ho veuen igualment. I aquí aquell funcionari no va comprometre el Departament. En parlarem demà, però aquí si funcionaris fan declaracions que no són certes, que les poden fer, i que no són certes, que realment tenen unes obligacions com a funcionaris que no compleixen, home, el principi de disciplina s'ha de seguir. Que no hi ha motiu perquè compleixen la seva obligació? Cap problema –cap problema. Clar, que poden fer declaracions. D'on s'ha tret que no poden fer declaracions? (*Remor de veus.*) I per fer declaracions s'ha de criticar ningú? Clar que les poden fer les declaracions. El que no poden, realment, és fer declaracions que no s'adiguin amb la realitat, en matèries que coneixen, és clar, i que, per altra banda, no es comuniquin amb la Direcció General com s'han de comunicar. Aquesta és la qüestió i, per tant, no traslladi les paraules que he dit fora del que he dit.

El senyor Paul Bélanger. El senyor Bélanger no és qualsevol. Abans he dit el seu càrrec. I quan vostè posava en qüestió que nosaltres fèiem formació d'adults, m'ha semblat més correcte defensar-me més que amb les meves paraules amb un càrrec molt important de la UNESCO. No és un senyor que ha vingut per aquí i ha dit quatre coses, és el director de l'Institut d'Educació de la UNESCO. I aquesta és una autoritat. I si ell diu que fem les coses bé, doncs, les fem bé. I si vostè això, doncs, no li ha agradat que ho digués, doncs, a mi m'ha semblat que ho havia de dir. Perquè és més objectiu dir-ho en boca d'altres persones que no pas en boca del que jo pugui dir, que podria ser titllat d'interessat. Per tant, no és un determinat senyor, sinó que és qui és.

Vostè diu: «No ha parlat de les llistes d'espera». Li he parlat de les llistes d'espera, potser no en forma tan completa, com vostè desitjaria i com a mi també m'agradaria fer. Jo li he dit que, segons aquest senyor deia, i em servia de defensa a mi, quan hi ha un increment de demanda, tots els països industrialitzats importants troben dificultats de resposta immediata. I li he parlat de percentatges en diferents països i li podria dir els percentatges nostres d'increment. I, per tant, això és quelcom que hem encarar-ho, la Direcció General ho encararà i hi donarà sortida de la millor manera que pugui, però a ningú se li pot obligar a partir d'un moment determinat que doni resposta al cap de cinc minuts. Llistes d'espera han ocorregut ara, quan s'ha fet la matriculació i procurarem donar-li tota l'atenció que aquestes persones es mereixen, i que realment jo he dit que la formació d'adults tenia per a nosaltres. I ho farem d'aquesta manera.

Diu: «És que el decret de centres, quan sortirà?» També li he dit. No li he dit que sigui en el proper Consell Executiu

o que sigui, en tot cas, dintre el mes de novembre. No li ho he dit. Aleshores, per què ha de fer suposicions que no s'adiuen amb el que hem dit. Hem de parlar de fets. I el fet és això.

Diu: «Els sindicats no en saben res». Doncs no sé amb quin poder parla vostè dels sindicats majoritaris. Perquè, és clar, si parlés amb les màximes autoritats dels sindicats majoritaris i les persones que estan en la comissió per delegació d'ells en les comissions de participació del Departament, doncs, aleshores, li aclaririen aquests dubtes que té. Els sindicats ens han assenyalat que per a les persones analfabetes que estiguin en centres fabrils realment ells, de forma correcta i amb els controls correctes, farien aquesta tasca de voluntariat.

El Pla quadriennal de formació d'adults jo crec que s'ha acomplert en bona part. En tot cas aquest és un altre debat que podríem fer un altre dia. Jo el voldria invitar a vostès i tothom que hi estigui interessat a un simposi que farem el 18, 19 i 20 de novembre amb la UNESCO –amb la UNESCO– i l'Associació Europea de Formació d'Adults. No amb qualsevol, amb la UNESCO. Crec que és molt important, que vénen gent molt important i que realment no correspon tampoc a un simposi que ens hem inventat ara, sinó que això respon a un acord del mateix Institut d'Educació de la UNESCO, de fa dos anys, i que preveia per a l'octubre del 94 i el març del 95. Ho fem dins del mes de novembre del 93, doncs, aquesta actuació aquí a Catalunya. Jo crec que serà un seminari important i que podrem avançar amb aquesta actuació.

(*Remor de veus.*)

Jo voldria que aquest tema poguéssim realment encarar-lo amb la importància que té. Dintre de tres anys aquest tema serà més important que avui, perquè, com abans he dit, si nosaltres no donem als nostres conciutadans unes possibilitats de millora en tots els ordres, professional, millora educativa, millora de coneixements, en definitiva, realment poden tenir moltes persones dificultats d'encaix en la societat, poden ser exclosos socialment i, en tot cas, és segur que nosaltres no aconseguirem el país de qualitat pel qual vostè i jo, senyora diputada, i tots els diputats d'aquesta cambra lluitem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de dues del migdia i vuit minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'habitatge públic

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre l'habitatge públic, presentada pel diputat senyor Celestino Corbacho, del Grup Socialista, que té la paraula per exposar la interpel·lació.

El Sr. CORBACHO: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup presenta avui aquesta interpel·lació sobre la política de capteniment del Govern en matèria d'habitatge públic, atenent la importància que té aquest en el nostre país. Només cal recordar que a Catalunya hi ha 264 polígons d'habitatges públics, per tant, parlar de l'habitatge públic vol dir parlar d'Adigsa, vol dir parlar de la Conselleria de Benestar Social.

Això és així perquè el Govern va decidir, l'any 1988, que la Conselleria de Política Territorial no era la més adient per a desenvolupar aquesta tasca i va transferir Adigsa a Benestar Social. Una decisió en direcció oposada a la gran majoria de comunitats autònomes, que mantenen aquesta funció lligada a Política Territorial.

Senyor conseller, vostè té la responsabilitat de gestionar prop de setanta mil habitatges públics i més de dos mil locals comercials. Un patrimoni molt important. Vostè és el responsable directe de barris sencers i les seves decisions afecten directament prop del 5% de la població de Catalunya. Nosaltres hem manifestat reiteradament la nostra discrepància, tant en el fons com en la forma, amb la política que porta a terme la seva Conselleria en matèria d'habitatge públic.

Per tot això, senyor conseller, aquesta interpel·lació no sols anirà dirigida a posar de manifest la nostra discrepància sobre la seva política, sinó també a presentar la nostra alternativa.

Senyor conseller, seria relativament fàcil fer-li la crítica a vostè i a la seva política. Per fer-la només caldria posar de manifest les coses negatives del seu Departament, que no són poques. Vostè em contestaria que tot el que fa el seu Departament és correcte i hauríem donat compliment al tràmit parlamentari, però la seva responsabilitat i la meua no és donar compliment a un tràmit parlamentari, sinó contrastar les idees, intentar trobar punts d'acord, en allò que sigui possible per millorar les condicions de vida dels ciutadans.

Punts d'acord que hauran de ser sobre una base de mínims, perquè les discrepàncies entre la seva política i la nostra presumeixo que són molt importants com per intentar trobar un acord general. El Govern de la Generalitat va prendre al seu dia la decisió que, per gestionar el patrimoni de l'habitatge públic, el millor instrument era constituir una societat anònima, depenent en aquest cas de la Conselleria de Política Territorial. I nosaltres estàvem d'acord amb aquella decisió. Estàvem d'acord per una raó de fons: nosaltres considerem que l'habitatge no es pot gestionar al marge

de la responsabilitat territorial. Aquesta responsabilitat ha d'anar lligada directament a l'urbanisme i sols d'aquesta manera es pot fer una política coordinada entre els diferents instruments que té el Govern per incidir en la política de l'habitatge. Més endavant vostès van decidir que fos Benestar Social el responsable de la gestió d'Adigsa, trencant la relació de l'habitatge públic i Política Territorial. L'adscripció d'Adigsa a la Conselleria de Benestar Social no ha contribuït a millorar el servei d'aquesta empresa, ben al contrari, ha servit per a polititzar les seves actuacions. Nosaltres no podem acceptar ni podem contemplar passivament el funcionament d'Adigsa. No podem estar d'acord quan observem que vostès desenvolupen una política adreçada a controlar i dirigir aquests barris, dedicant recursos públics dels habitatges per a interessos polítics partidistes.

Aquestes discrepàncies s'incrementen quan constatem la forma d'actuar que sistemàticament tenen amb els ajuntaments que no pertanyen a la seva òrbita política. Vostè, en lloc de cercar el diàleg i la col·laboració, aposta reiteradament per la rivalitat, el desacord i la controvèrsia.

Senyor conseller, nosaltres podem entendre que una societat anònima per administrar un patrimoni públic de l'habitatge no tingui beneficis, però el que no podem admetre, senyor conseller, són algunes formes de gestió i funcionament d'Adigsa. Una societat anònima, encara que estigui promoguda per una administració pública, hauria de cercar l'equilibri del seu compte d'explotació, i vostè, com a persona que prové de l'empresa privada, ho hauria de saber. Doncs bé, quan analitzem algunes operacions mercantils d'Adigsa veiem que es troba molt lluny de l'eficàcia desitjable en una empresa privada o en una empresa pública. Com a mostra li posaré alguns exemples que poden ser il·lustratius. En el polígon Gornal vostès eren propietaris d'un solar qualificat de comercial pel Pla general metropolità, amb un sostre edificable de 2.900 metres quadrats. Van promoure un PERI per desenvolupar aquesta zona comercial, més un aparcament en la mateixa zona de 278 places i, finalment, van adjudicar aquesta operació a una empresa privada a la qual li van demanar una permuta d'un local en la planta superior de l'edifici comercial de 680 metres quadrats.

Senyor conseller, si fem un càlcul del cost que representava per a aquesta empresa la construcció d'aquests 680 metres quadrats, a un preu de mercat de 45.000 pessetes, trobem que la compensació econòmica que ha pagat aquesta empresa Adigsa, per la venda d'aquest solar, ha estat aproximadament de 31 milions de pessetes. Si vostè vol, 45 milions de pessetes, per allò que sempre hi ha costos addicionals en qualsevol construcció. Si aquesta operació, en lloc de fer-se entre Adigsa i aquesta empresa, s'hagués fet entre empreses privades, el preu de mercat de la venda d'aquest solar hauria estat el següent: 2.900 metres quadrats de sostre comercial representarien aproximadament 2.000 metres quadrats disponibles per a l'empresa constructora; una repercussió de 30.000 pessetes per metre quadrat donaria la xifra de 60 milions de pessetes, a les quals s'haurien de sumar una repercussió de 250.000 pessetes per cada pla-

ça d'aparcament. Si sumem, per tant, les dues quantitats ens dona una quantitat de 129 milions de pessetes. Una pèssima operació financera, senyor conseller, la que ha fet Adigsa amb la venda d'aquest solar. Sense entrar en el risc que suposa adjudicar una operació de 500 milions de pessetes a una empresa constituïda l'any 1987 amb un capital social de 15.000 pessetes.

Però si això passa amb la venda del patrimoni, encara és més escandalós quan observem la forma i el criteri amb què administren el patrimoni propi i les inversions.

Nosaltres i em penso que gairebé ningú creu que Adigsa hagi de comprar locals per llogar-los a entitats veïnals per quantitats simbòliques, com per exemple comprar un local que va costar 6 milions de pessetes i, després, el van llogar a 1.500 pessetes al mes. O un altre que va costar 18 milions de pessetes i ara és un hotel d'entitats. O quan compren un ordinador per al Departament de Benestar Social. I així un llarg etcètera. Nosaltres creiem que Adigsa hauria de dedicar tots els seus esforços econòmics a millorar els habitatges públics i no a fer aquestes operacions.

Però aquesta generositat pressupostària no ha arribat a altres capítols. Adigsa continua sent una societat que no compleix amb les seves obligacions de pagar l'IBI als ajuntaments sota l'excusa de la discrepància en les valoracions cadastrals. Suposo que si féssim una enquesta al carrer, gairebé cap ciutadà estaria d'acord amb els impostos que paga, però això no vol dir que deixi de pagar-los. No entenem com una empresa pública, que es mostra tan generosa massa sovint en altres actuacions, incompleix les seves obligacions contributives. I tampoc podem comprendre la reivindicació permanent per no pagar les taxes i impostos municipals. I això encara és més greu quan responsables del seu Departament manifesten davant d'aquesta situació que en la majoria dels casos Adigsa no té contracte d'arrendament amb les entitats que utilitzen aquests locals i en el cas que hi ha un contracte el lloguer fixat és purament simbòlic i en la majoria dels casos ni tan sols es cobra.

Aquests són uns quants exemples d'una llarga llista, senyor conseller, que posa de manifest una política de pèssima gestió empresarial amb la qual nosaltres no podem estar d'acord. Vostès han orientat aquesta empresa més amb una acció política, amb l'objectiu de penetrar en determinats barris i fer-se amb el seu control polític que no a desenvolupar una política activa encaminada a resoldre la problemàtica de l'habitatge públic a Catalunya; una gestió que en la majoria dels casos ha estat més dirigida a suplantar i a duplicar l'Administració local que a cercar acords amb els ajuntaments. Una duplicació i una suplantació que en molts casos ha envaït competències municipals; perquè quan vostè promou concurs per fer un centre comercial, o un pàrquing, o un equipament social, no s'entén si no és amb aquesta idea obsessiva de suplantar l'Administració local.

Arribat a aquest punt, senyor conseller, nosaltres no solament volem expressar la nostra crítica a la forma i al fons de com vostè està gestionant el patrimoni públic de l'habitatge, sinó que volem expressar quines serien les línies mestres de

la política que nosaltres faríem si tinguéssim la responsabilitat del Govern.

En primer lloc, nosaltres creiem que l'habitatge públic ha de formar part d'una política global combinant una acció conjunta i sota una mateixa direcció. Això comportaria situar l'empresa en el lloc més idoni per desenvolupar una política més eficaç; és a dir, aquesta empresa hauria de dependre de la Conselleria de Política Territorial en lloc de la Conselleria de Política de Benestar Social.

En segon lloc, aquesta empresa no solament hauria de gestionar l'habitatge públic, sinó que se li hauria de transferir el patrimoni que actualment és de l'Incasol; és una incoherència que Adigsa gestioni un patrimoni que pertany a un altre departament.

En tercer lloc, faríem un pla d'actuació i quantificar les inversions necessàries per resoldre no solament els problemes que actualment existeixen en els habitatges, sinó també el que fa referència a acabar les urbanitzacions d'aquests polígons. Faríem la cessió dels solars qualificats d'equipaments als ajuntaments perquè siguin aquests els que planifiquin els futurs equipaments a desenvolupar en les seves ciutats. I promouríem acords amb els ajuntaments, de col·laboració i cooperació per a la realització del nostre programa d'actuació.

En quart lloc, compliríem amb les nostres obligacions fiscals i, per tant, pagaríem l'IBI als ajuntaments tal com ho recomana el síndic de Comptes en el seu informe.

I en cinquè lloc, faríem un pla en què intervinguessin la Generalitat i els ajuntaments per actuar sobre la problemàtica social. I aquí sí, senyor conseller, és on la seva Conselleria tindria un paper preferent. Un pla no tant per incidir sobre el pensament de les persones envers el nostre pensament, sinó per intentar que les persones superin els seus problemes i s'incorporin a la ciutat en igualtat de condicions que la resta dels seus conciutadans, per ajudar a fer una societat més justa, més lliure i més solidària. Nosaltres, senyor conseller, lluitaríem per aconseguir que Adigsa només servís als interessos dels ciutadans.

Senyor conseller, no he volgut entrar a detallar una llarga llista de l'aluminosi, manca d'urbanització, problemes d'urbanització en determinats polígons, etcètera. He volgut expressar la nostra crítica a la política general i expressar el nostre pensament sobre aquesta política. Espero que aquesta interpellació, com a mínim, li faci reflexionar sobre la gestió de l'habitatge públic que fa la seva Conselleria i que rectifiqui a temps. Li demano que deixi de polititzar la gestió del dia a dia, que utilitzi els seus recursos econòmics per millorar els polígons d'habitatge i no per fer una política partidista, que compleixi amb les seves obligacions fiscals i, sobretot, que no converteixi una empresa pública en una font de conflictes i en un enfrontament permanent amb els ajuntaments.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Pel Consell Executiu, contestarà la interpellació l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo entenc que la primera qüestió que s'ha de fer quan es fa una interpellació és saber exactament la pregunta. Perquè, és clar, vostès parlen de la política d'habitatge; la política d'habitatge no depèn d'Adigsa, no depèn del Departament de Benestar Social. Depèn del Departament de Política Territorial, abans i ara; Adigsa només és una empresa de gestió del parc públic d'habitatges, abans i ara, quan estava al Departament de Política Territorial i ara. Per tant, doncs, és clar, han dit: «No, volem parlar d'Adigsa»; parlem d'Adigsa. Però és una pregunta mal formulada, i aleshores això demostra que vostès no tenen encaixat exactament ni el que és política d'habitatge, ni el que és Adigsa, ni el que és res en aquest camp. I, aleshores, jo els demanaria que fossin, doncs, més profunds en el que discutim. (*Remor de veus.*)

La política d'Adigsa, com li dic, és indiferent que estigui en un departament que altre perquè té unes funcions molt concretes, que són les que han estat sempre, les mateixes que quan estaven a Política Territorial. I ni Benestar Social ni Adigsa tenen res a veure amb urbanisme; nosaltres no determinem on se fan els habitatges públics; els gestionem quan estan fets; tot l'aspecte que depèn de la Direcció General d'Urbanisme no té res a veure amb els habitatges ja fets.

Vostè diu que no fem una política correcta. És clar, jo aquí és com aquest matí, jo li podria dir que jo crec que la fem correcta i aquí hauríem acabat; però també m'he de basar en altres testimonis, i qui són els testimonis? Els veïns. És que saben algun barri, un, en què no estiguin d'acord amb la política de Benestar Social, o amb la d'Adigsa? Un barri, de tots aquests que vostès diuen que gestionem; li demano que m'ho digui. Recentment, per cert, amb l'ajuda de l'alcalde de Sabadell, hem arribat a una entesa amb un barri que hem estat quatre anys discutint-hi i en moments que no han estat gens fàcils: el barri d'Espronceda, de Sabadell. Jo li he d'agrair a l'alcalde de Sabadell l'ajuda que ens hi ha donat. (*Remor de veus.*) Bé, hem arribat a una entesa; hem arribat a una entesa. I aleshores això ho fem en tots els casos que hi ha.

Ara tenen els problema de l'aluminosi; estem discutint amb els barris l'aluminosi. Perquè, és clar, el que no podem fer és regalar els habitatges; això no ho podem fer, perquè és diner públic. I, per tant, hem de discutir aquesta qüestió; ho estem fent; arribarem a un acord, perquè la gent és assenyada. Si els barris estan contents és que fem una bona política —això està clar—; potser a vostè no li agrada, però jo ho lamento molt, jo, al que vull que li agradi, no és a vostè: als veïns que hi viuen. És això el que jo vull que els agradi, i a aquesta gent els agrada. Les associacions de veïns dels barris d'Adigsa sempre s'han manifestat conformes amb la política del Departament, tot i discutir fortament en ocasions com ara en la qüestió de l'aluminosi, com li he dit.

Per tant, tenim discrepàncies polítiques, i jo ho lamento molt; preferiria no tenir-les. En aquests moments tenim amb la Federació de Municipis de Catalunya taules en funciona-

ment per discutir les diferències que s'han manifestat. Farem tots els possibles per arribar a acords, però el Govern ha de governar i ha de fer el que cregui que hagi de fer; per això l'han escollit, perquè hi ha un programa i ha de fer el que cregui que hagi de fer, tot i mantenint permanentment el diàleg. Cinc taules, molt bé, veurem què durarà; entre elles l'aspecte aquest impositiu, que vostè diu, que no deu ser tan desajustat el nostre pensament, perquè nosaltres hem arribat a enteses respecte a la qüestió impositiva pràcticament amb tots els ajuntaments, en falta algun, però pràcticament tots. Si no tinguéssim raó, no haurien estat d'acord; no és clar això? Doncs, a mi em sembla que ho és, no?

Parla d'«interessos partidistes», «rivalitats», «desacords»... Quins? No es pot parlar —abans, aquest matí també ho deia— de suposicions. Què vol que li contesti jo? És clar, quins interessos partidistes, quines rivalitats? Vostè m'ha mencionat tres casos.

El del polígon Gornal: això és una pregunta més que una interpellació, però jo ja li anuncio des d'ara que contestaré això per escrit, amb tota la informació que hi hagi al Departament, sense necessitat que vostè formuli la pregunta; jo ja la contestaré; aquí no tinc la documentació.

Però després em diu que comprem locals, un local —ha dit— de 6 milions de pessetes —no sé quin deu ser, però segur que deu ser veritat—, i després fer-ne un hotel d'entitats o cedir-ho a entitats sense ànim de lucre. Escolti, és que l'Administració pública, a part de cuidar la conservació dels habitatges, ha de procurar que hi hagi convivència al barri i que hi hagi civisme, que hi hagi gruix associatiu; no en parlem tot el dia, d'això? És que la convivència d'un barri ve només per les obres que es facin? La convivència d'un barri ve pel teixit associatiu, i és clar que la Generalitat, en funció no d'Adigsa, sinó de serveis comunitaris, ha de procurar que hi hagi associacions de veïns, que hi hagi entitats culturals, cíviqes, esportives, etcètera, que donin qualitat de vida als ciutadans. I, per tant, jo crec que és un honor que vostè em fa en admetre que nosaltres realment ajudem aquestes entitats. I ho seguirem fent; ho seguirem fent perquè aquesta és la política correcta, una política social correcta, o és que Adigsa ha de ser una SA com si fos qualsevol empresa que cerqui lucre? No és així, i vostè ho sap; té prou sentit social per saber que hem de fer aquesta política de donar qualitat de vida als barris que només s'aconsegueix amb gruix associatiu; ho reitero: *només*. Si vostè sap d'un barri que no tingui teixit associatiu i tingui qualitat de vida, digui-me'l. Però això no existeix. (*Remor de veus.*)

Vostè m'ha formulat una política global, m'ha dit el pagament dels ajuntaments: bé, es pot discutir alguna de les nostres pretensions, que jo ho admeto, com, per exemple, que les taxes per a les reparacions dels habitatges públics que estem fent, les reparacions, per haver estat mal construïts en el seu dia, s'hagin de pagar o no s'hagin de pagar perquè és una qüestió social. Admeto que els alcaldes opinin diferent; és una qüestió que discutirem, és una qüestió que analitzarem i espero que arribarem a acords. Ara, les al-

tres qüestions que vostè m'ha assenyalat, doncs, ja he dit que bàsicament hem arribat a acords, i no és així.

Vostè m'ha formulat una política global de vostès que no he entès, honestament, perquè, bé, ja li he dit: que això depengui de Política Territorial? La solució seria la mateixa, perquè Adigsa té la funció que té; que la propietat la té l'Incasol i no la té Adigsa, la propietat..., i això és una qüestió patrimonial, que aleshores està ajustada segons com digui la normativa. I la normativa diu que ha de ser l'Incasol per una sèrie de raons històriques, una sèrie de raons de tal com varen venir aquestes competències del Govern central. Per tant, això és que està en una altra institució el patrimoni? Jo no veig que això respongui a res.

Els pressupostos d'urbanització; bé, és el que estem fent i quan estan urbanitzats, amb les discussions normals, els entreguem als ajuntaments, amb les discussions normals (*remor de veus*), i no sempre devem tenir raó; és clar que no sempre devem tenir raó i per això hi ha la discussió amb cada ajuntament de cara a l'aspecte... I la política social és això; la política social és el que fem. (*Remor de veus*.)

Miri, hi ha barris d'Adigsa que en aquests moments..., l'altre dia vaig anar a un barri de Manresa i em vaig trobar amb una periodista, li dic: «Que vius en aquest barri?», i diu: «Sí, visc en aquest barri perquè és el millor de Manresa, ara.» I aleshores, per a mi és un honor, per al Govern de la Generalitat és un honor que els barris que va heretar en tan males condicions vagin canviant la imatge per convertir-se moltes vegades en els millors barris o entre els millors barris de la ciutat i que els veïns estiguin orgullosos, estiguin orgullosos de ser veïns d'aquells barris. Això és un honor i això és quelcom que serveix a la política de la igualtat i de recuperar els barris; serveix aquesta política, que és la nostra obligació; no hem de tenir barris de primera, de segona..., hem d'intentar igualar-los, els barris. I, per tant, en el moment en què hi ha aquesta situació, és una realitat.

Hi ha moltes ciutats, a Barcelona, per exemple, en què hi ha molts barris que volen passar a ser d'Adigsa, volen passar a ser d'Adigsa. Alguna actuació positiva farà Adigsa i el Departament quan els barris volen dependre d'Adigsa. Per tant, senyor diputat, jo no afirmo, ni he afirmat mai..., jo aquí he reconegut —aquest matí mateix i moltes altres vegades— errors. Quan a mi em diuen que hi ha tal actuació que no hem fet bé i jo veig que no ho hem fet bé, ho he dit, sense embuts, sense realment buscar excuses; aquest matí mateix. Però realment, quan no hi ha aquesta raó, no la puc donar. Jo estic molt convençut de la feina que estem fent, molt convençut. Que tot ho fem bé? És clar que no; és clar que hi ha coses que fem malament; és clar que hi ha coses que ens equivoquem; és clar, que hi ha coses que els alcaldes tenen raó, jo mateix ho he reconegut a molts alcaldes, que tenen raó en alguna qüestió (*remor de veus*), ho he reconegut. I per això es fan les meses de discussió, i potser hi hauran coses que no sabrem veure, però farem els esforços perquè això sigui així.

Jo crec que Adigsa fa una tasca molt correcta —més important que ho cregui jo és que ho creuen els veïns—, i, jun-

tament amb Adigsa, la Direcció General de Serveis Comunitaris, que és l'eina administrativa per donar vida de qualitat als barris.

Jo, realment, com li dic, estic molt convençut del que estem fent. Espero la seva rèplica per, aleshores, tocar algun altre punt que també m'hauria agradat tocar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Senyor conseller, el que va prendre la decisió, en el seu dia, que l'habitatge públic tingués dos instruments de gestió, va ser el Govern —va ser el Govern. Perquè avui, senyor conseller, a qui parlarem, per tant, de l'habitatge públic des d'un punt de vista de gestió? Al conseller de Política Territorial? No. Hem de parlar amb vostè. Jo no tinc, en tot cas, la culpa que el Reglament m'obligi a posar una qüestió genèrica per parlar, però jo vull parlar concretament del tema de l'habitatge públic referit precisament a això, referit precisament al tema de què és la gestió de l'habitatge públic. I la gestió de l'habitatge públic, senyor conseller, depèn de vostè. No depèn del conseller de Política Territorial i no depèn tampoc de l'Urbanisme, senyor conseller. I, evidentment, jo no dic: «Per què compren vostès locals?»; jo no dic això. Això, ho diu el síndic de Comptes. I evidentment que Adigsa és una empresa, una societat anònima. I, si vostè vol fer unes altres funcions, creï un altre instrument. Però la funció d'Adigsa no és comprar locals per després deixar-los a 1.500 pessetes a una entitat veïnal. Si vostè vol, faci aquesta operació a través d'un altre instrument, però no a través d'Adigsa. I la funció d'Adigsa no és comprar un ordinador per al seu Departament, perquè la funció d'Adigsa és administrar el patrimoni públic i fer les inversions que calguin en aquest patrimoni públic per millorar-lo. I aquesta és la funció que té Adigsa. I evidentment, senyor conseller, que vostè està fent d'aquesta empresa una empresa com un instrument de penetració política.

Miri, vol alguna proposta? Doncs té vostè un exemple: Ciutat Badia, per què no fa vostè un pla d'actuació a Ciutat Badia? Per què no fa vostè un pla d'actuació com es fan els plans d'actuació? Que contempli, primer, quines són les necessitats reals de Ciutat Badia; quantifiqui aquest pla d'actuació, i negociï després aquest pla d'actuació amb qui té també la representativitat i la responsabilitat dins de Ciutat Badia, i és la Mancomunitat. Però en canvi vostè prefereix tenir com a interlocutor directe l'Associació de Veïns; que jo no nego la seva representativitat, i em sembla molt bé, però vostè no fa bé d'intentar negar també la representativitat d'altres institucions, com en aquest cas és l'Ajuntament.

Vostè vol diàleg? Doncs miri, senyor conseller, jo li vaig fer una pregunta aquí un dia sobre el tema de Sant Roc. I li vaig fer..., li vaig demanar una cosa: que per què vostè no intentava trobar un diàleg amb l'Ajuntament. Aquí tinc una carta de l'alcalde de Badalona, des del mes de gener, i vostè està fent contactes amb l'Associació de Veïns i està negant la possibilitat de seure a parlar del barri de Sant Roc amb

l'Ajuntament de Badalona. I això no és fer política partidista? Doncs evidentment, senyor conseller, això és fer una política partidista. Que, evidentment, li dona a vostè els seus resultats? Segurament –segurament–, però no pretengui aquí després crear la sensació que vostè està fent una política... allò de preocupar-se realment pels problemes que tenen els ciutadans, que tenen els barris i que resulta que els ajuntaments són tan dolents que no ens en preocupem.

Per què ha posat l'exemple del tema del Gornal? Perquè és una pèssima operació des d'un punt de vista financer. I en el polígon Gornal encara falten moltes coses per fer. I si vostè ha menyspreat la possibilitat que aquesta operació, en lloc de tenir 40 milions de pessetes, hagués tingut 100 milions de pessetes..., aquest diferencial pogués anar a la urbanització del polígon Gornal o a resoldre els problemes dels habitatges o al canvi dels ascensors, etcètera.

Són aquestes coses, senyor conseller, les que jo li estic plantejant en la meua interpellació. I no era una pregunta, sinó una interpellació. La nostra política alternativa està i és i serà explicada; si a vostè no li ha quedat present, no tingui problemes, també jo tindrè la deferència d'enviar-la per correu, perquè vostè la tingui.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. El conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, no, no és que no m'hagi quedat fixada, és clar que m'ha quedat fixat el que vostè m'ha dit, però això no és cap política. Aleshores... (*Remor de veus.*) Això no és cap política. El que vostè ha dit no és cap política. Consulti-ho... (*rialles*), i ho veurà.

La interpellació diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la política general de l'habitatge públic depenent de la Generalitat de Catalunya?» Això no és Adigsa; després hi han posat Adigsa. Si volen parlar de la gestió d'Adigsa –de la gestió d'Adigsa–, parlarem de la gestió d'Adigsa, però no era la pregunta –no era la pregunta. I d'Urbanisme, no ho he dit jo; ho ha dit vostè, Urbanisme. Que havia d'estar a Política Territorial, perquè estava..., estaria junt amb Urbanisme. Per tant, hem de ser curosos amb el que diem i no dir una cosa per una altra.

Adigsa: que va demanar-ho, que era una funció del Govern... Clar que és una funció del Govern; una funció del Govern, que, en un moment determinat, va creure que s'havia de crear l'empresa Adigsa, per fer el que està fent, no? Que aleshores hauríem de, potser, doncs..., es dedica també a crear aquesta estructura de qualitat de vida... És una de les funcions. La rehabilitació d'habitatges, des d'un punt de vista material, ha d'anar acompanyada de la promoció d'associacionisme, de teixit associatiu. Tant costa entendre això?

Vostè no ha contestat –ni em pot contestar, és clar– que no hi ha cap barri que tingui qualitat de vida si no té teixit associatiu. Per tant, en barris de recent creació –en barris de recent creació– s'ha de potenciar, s'ha de possibilitar. I

no..., suposo que no és la seva intenció..., però la gent dels barris sap el que vol. No li ho hem de dir nosaltres; ho sap. És gent bregada, és gent que té seny, és gent que, realment, que molts d'ells porten una lluita de molts anys, i, realment, quan estan d'acord amb una política –ho lamento molt–, no és que siguin gent que es deixin enredar. Són gent que saben molt bé el que volen i, realment, estan d'acord amb una política o amb una altra, i no amb una altra.

Quant a Badalona, nosaltres no hem negociat amb l'Associació de Veïns de Sant Roc, la qual cosa no vol dir que no hi hagin hagut contactes. Nosaltres estem negociant amb la Federació d'Associacions de Veïns de Barris d'Adigsa, perquè no es tracta de negociar barri per barri l'assumpte de l'aluminosi. S'ha de prendre una qüestió global. I jo he escrit una carta al senyor alcalde de Badalona explicant-li-ho, i el director general de Serveis Comunitaris està en contacte amb el senyor alcalde de Badalona. No tingui por: no deixem ni l'alcalde Badalona ni cap alcalde fora del context de les converses que tinguem. Però primer hem de fer un marc; un marc, que estem discutint, del conjunt de barris. Perquè, s'imagina el desastre que seria discutir l'aluminosi barri per barri –barri per barri–, arribant a solucions diferents en un barri i en un altre? Això no és possible; no ho pot ser, de possible. Vostè, això, ja ho entén.

Ciutat Badia. El pla d'actuació a Ciutat Badia..., nosaltres estem actuant molt a Ciutat Badia i tenim contactes amb la Mancomunitat. Bé és cert que aquests darrers mesos, potser amb espera, els tornarem a reprendre ara; acabem de signar el conveni amb la Mancomunitat de Ciutat Badia... Per tant, tornarem a obrir les expectatives, però des del moment que pensàvem que això seria un municipi, doncs, sí que hi ha hagut un pas. Potser això és una cosa criticable, i jo ho acceptaria. Hi ha hagut un *impasse* de contactes amb la Mancomunitat, però, ja dic, aquesta setmana mateix jo he signat conveni del Departament amb la mancomunitat. Per tant, hi ha contactes i seguiran havent-n'hi. I si es vol fer un pla d'actuació integral, no els podrem fer, tots els plans d'actuació integral alhora. Però els plans d'actuació integral, quan els fem, els fem d'acord amb l'ajuntament. Vegi's el del Prat, de Sant Cosme, per exemple, o altres que hem fet; els fem. I, si alguna vegada no ho féssim, se'ns reclamaria, i aleshores, si això s'ha fet així, malament, vol dir que rectificarem.

Per tant, aquesta és la qüestió. Tingui per segur, senyor diputat, que nosaltres procurarem fer les coses el millor que sapiguem. Que al costat de la gestió –de la gestió de rehabilitació d'habitatges i d'urbanització dels polígons– hem de fer un treball de serveis comunitaris, per possibilitar aquesta dignificació i aquesta qualitat de vida dels barris. Això és un mateix treball, no són treballs separats, i, per tant, l'hem de seguir fent. I això és el correcte, i no seria correcte si no ho féssim així.

I ja li he dit abans i li dic ara, li reitero ara: si hi ha coses en què ens hem equivocat –de segur–, aleshores, aquestes són les que s'han de rectificar. Hi ha algun alcalde aquí present que jo li he reconegut no fa gaires dies que un parell

d'actuacions, doncs, no les hem fetes bé, i, molt bé, es traca de rectificar-ho. I en aquesta línia estem –en aquesta línia estem.

Reitero que, això del polígon Gornal, li enviaré la informació, tota la informació que tinguem, i estaré a la seva disposició si vostè després la vol, a nivell privat o a nivell dins del Parlament, doncs, discutir o veure.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política lingüística en el sistema educatiu

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política lingüística en el sistema educatiu, que presentarà el diputat senyor Vidal-Quadras. Té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpellació, senyor conseller, rau en la inquietud social que s'ha generat entorn d'algunes mesures preses darrerament pel Govern, i en particular pel seu Departament, en l'aplicació de la Llei de normalització lingüística al sistema educatiu català. Concretament, ens referim a la generalització i la pèrdua de voluntarietat del programa d'immersió lingüística, tal com es contempla en l'article 3 del Decret 75/92, de 9 de març. La utilització com a llengua vehicular exclusiva en l'ensenyament primari, entre tres i vuit anys, del català. És a dir, en l'etapa pre-escolar i en els dos primers cursos d'EGB s'utilitza com a única i exclusiva llengua vehicular el català, amb independència de la llengua familiar habitual, i després ja s'introdueix el castellà i una altra llengua, amb un pes curricular de dues a tres hores per setmana, a tercer, quart i cinquè d'EGB, és a dir, als vuit, nou i deu anys. Aquest és el sistema que s'ha implantat o s'està implantant de forma gradualment i progressivament creixent des de la promulgació de l'esmentat Decret.

Aquesta inquietud social que s'ha generat ha estat recollida i potser magnificada per alguns mitjans de comunicació, però en qualsevol cas ha creat una polèmica pública d'una certa dimensió, ha fet molt soroll, i el problema continua viu, continua coent, el problema.

En temes com aquest és a vegades fàcil caure en la passió, en la irracionalitat, parlar des del desconeixement, des de la desinformació, fins i tot, des de la visceralitat, i és opinió del nostre Grup que això no és bo per a la societat catalana ni per al país. I, per tant, nosaltres, el que pretenem amb aquesta interpellació, és portar serenitat, rigor, diàleg i portar el tema al Parlament, perquè creiem que és el marc indicat i adient perquè entre, en aquest cas, un grup parlamentari com el nostre i el Govern hi hagi no un intercanvi de discursos sinó un intercanvi civilitzat i constructiu d'impressions sobre aquesta qüestió. Creiem que d'aquesta ma-

nera fem una contribució a establir un bon clima social a Catalunya.

No hi ha, per tant, en aquesta interpellació cap intenció de gratar dintre la ferida o excitar la polèmica; tot al contrari: desdramatitzar-la i abordar la qüestió amb el que podríem qualificar com una certa tranquil·litat analítica.

Una de les qualitats del governant ha de ser la prudència, i són moments, senyor conseller, on tots els catalans som conscients que el país pateix una greu crisi econòmica i social i que aquesta crisi només la podrem superar amb un esforç conjunt i, per tant, tot allò que siguin elements de confrontació social, especialment ara, s'han d'eliminar, i tot allò que reforci la cohesió social s'ha d'impulsar.

És ben conegut que Catalunya és un exemple extraordinari de convivència lingüística. Catalunya viu en dues llengües de manera espontània, natural, cordial, al carrer, a les empreses, als clubs esportius, dintre de les famílies, en la vida social, comercial, empresarial, de tota mena. Catalunya no té un problema lingüístic. La societat catalana real, la Catalunya tal com és, no viu un problema lingüístic. Altra cosa és que, si ens equivoquéssim uns i altres, el Govern, alguns sectors socials, aquesta guerra o aquest conflicte podria aparèixer, però avui per avui som un exemple de convivència lingüística per a tot el món. I crec que aquesta és una riquesa positiva que cal destacar, de la qual estem legítimament orgullosos i que, entre tots, hem de fer tot el possible per conservar i fins i tot eixamplar.

Jo, en aquesta interpellació, senyor conseller, només voldria tractar dos aspectes de la qüestió, avui, malgrat que el tema dona per a biblioteques, però avui només voldria tractar dos aspectes. Un és el que en podríem dir l'aspecte legislatiu, és a dir, si el programa d'immersió, tal com s'aplica des del Decret, podria entrar en col·lisió amb la legislació vigent catalana i estatal; i una altra qüestió, un altre aspecte, un altre vessant, seria el del tractament tècnic pedagògic; és a dir, si des del punt de vista estrictament tècnic i pedagògic, tal com s'està aplicant el programa, això pot generar efectes negatius, i fins a quin punt aquests afectes podrien ser difícils de corregir a mig i llarg termini.

Començant pels aspectes legislatius, és obvi que la Constitució i l'Estatut consagren un equilibri lingüístic per a Catalunya i garanteixen la protecció, l'ensenyament i l'ús social lliure de les dues llengües que es parlen a Catalunya. Quant a la Llei de normalització, la Llei 7/83, aprovada en el seu dia en aquesta cambra per consens, en el seu article 14.2 és inequívoca: «Els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual, sigui el català o el castellà.» I s'afegeix que la Generalitat ha de garantir l'exercici d'aquest dret, posant-hi els mitjans necessaris per fer-lo efectiu. S'entén, naturalment, aules, escoles, professors i mitjans de tot caràcter.

Hi ha un precedent, si es vol buscar un precedent legislatiu a aquest article de la Llei de normalització, que és un reial decret del juny del 78, del 23 de juny del 78, que va ser promulgat amb un govern a l'Estat d'Unió de Centre Democràtic i que es va conèixer popularment com el «decret del

català». Era un decret en el qual es consagrava l'obligatorietat de l'ensenyament del català i possibilitava l'aplicació de la immersió com a opció personal lliure dels pares, i supeditava el principi de llibertat personal sobre el de territorialitat. En el seu moment fou un gran avenç perquè s'introduïa l'obligatorietat de l'ensenyament del català i s'introduïa la possibilitat de la immersió com a opció lliure.

Aquest és l'esperit que nosaltres creiem que és l'encertat, el de l'article 14.2 de la Llei de normalització, el d'aquest Reial Decret de la Unió de Centre Democràtic, de l'any 78, i aquest esperit creiem que està viu en aquesta cambra, perquè la Llei de normalització es va aprovar per consens absolut i el Partit Socialista, que va impulsar precisament aquest article 14.2, continua aquí, i alguns grups polítics que som aquí –no de manera exclusiva, però– podem reclamar legítimament una certa herència de l'esperit centrat, obert, dialogant, que va impulsar en aquell moment aquell consens.

Recentment i en el pla internacional, la Convenció de drets de l'infant, promulgada el 20 de novembre del 89, en el seu article 30 estableix que l'educació infantil ha de promoure el respecte a la llengua familiar. I aquest és un principi reconegut per la Unesco des de fa molts anys, des de l'any 51, i que ha estat assumit plenament per la comunitat educativa mundial.

Sembla, aleshores, com si el Govern de Convergència i Unió ara, sobtadament –o almenys des de fa un any–, no estigués còmode en aquest esperit; és a dir, hagués estat posseït el Govern per una certa incomoditat respecte el manteniment d'aquest esperit de tolerància, de lliure elecció de la llengua vehicular en les primeres etapes de l'ensenyament bàsic.

Nosaltres, pel que fa referència a l'aspecte legislatiu, voldríem deixar clar que aquesta voluntat del Govern, plenament realitzada per la via dels fets consumats, de trencar d'alguna manera amb aquest esperit de la Constitució, de l'Estatut, de la lletra de l'article 14 de la Llei de normalització o de l'article 13.a de la Llei orgànica general del sistema educatiu, no ens sembla un camí encertat. I per això voldríem que avui vostè, senyor conseller, amb motiu d'aquesta interpellació, doncs, ens analitzés l'aplicació de la immersió lingüística tal com s'està fent ara des d'aquest punt de vista de la legislació vigent, i fins a quin punt per a vostès, doncs, no ofereix cap mena de problemes l'aplicació en el marc legal que en aquests moments és vigent.

I en el que són els aspectes tècnics o pedagògics, ja des de l'any 28, amb el famós i clàssic estudi de l'Oficina Internacional d'Educació publicat a Luxemburg, es demostrava –en el cas d'alumnes de llengües minoritàries que accedien a escoles de llengües diferents, concretament angloparlants a Estats Units– que quan això es feia sense tenir assolits uns fonaments lingüístics propis en llur llengua familiar, presentaven en general pitjors resultats acadèmics i nivells més baixos d'èxit social. Per això la declaració de la UNESCO de l'any 51. Està demostrat que el millor mitjà per ensenyar a un infant és la llengua materna.

Cal recordar que en el llibre de Maurici Serrahima per contestar a Julián Marías la seva *Consideració de Catalunya*, a l'any 65, s'expressava d'una manera –crec jo– molt interessant i molt clara des del punt de vista del catalanoparlant aquest fet. I en Maurici Serrahima, a la *Realitat de Catalunya*, escrivia: «Hace bastantes años que el catalán desapareció de la enseñanza primaria, básica en la formación humana i en la cual es indispensable, por lo menos para el alumno que lo habla en su casa y no conoce otra.» És a dir, que aquest esperit que Maurici Serrahima reclamava l'any 65, molt legítimament per als catalanoparlants, és el mateix esperit que hem d'aplicar –entenem nosaltres– a Catalunya amb caràcter general.

De fet, l'experiència acumulada –l'experiència acumulada– amb estudis estadístics demostra que quan durant els anys vuitanta la immersió lingüística s'aplicava com a fruit de la lliure elecció, com una opció lliure dels pares de les famílies, es va produir un creixement espectacular, entre l'any 84 i l'any 90, un creixement espectacular de les famílies que de manera voluntària demanaven la immersió lingüística en català. I això va fer que, en zones com el cinturó industrial de Barcelona..., hi ha estadístiques presentades al Segon Congrés de la Llengua Catalana molt reveladores –a la ciutat de Santa Coloma, per exemple, que és molt arquetípica–, on es demostra que, per exemple –i són xifres eloqüents–, al curs 83-84 un 68% de famílies volia que l'ensenyament vehicular a les primeres etapes de l'ensenyament bàsic fos en castellà. L'any 86-87, tres cursos més tard, aquest 68% s'havia reduït a un 28%, i en el cas del català, el curs 83-84 un 13% de famílies, només, volia que el català fos la llengua vehicular exclusiva en l'etapa inicial de l'ensenyament bàsic, i tres cursos més tard, el 86-87, ja era un 51% de famílies que així ho demanava lliurement.

Per tant, senyor conseller –amb això ja acabo–, tant des del punt de vista del compliment de la legislació vigent com des del punt de vista que podríem dir purament tècnic, pedagògic, a nosaltres se'ns presenten dubtes –o, si vostè vol, raonables reserves– sobre si estem agafant el camí correcte. Som conscients que en aquestes coses també s'ha d'actuar una mica per prova i error, però en qualsevol cas creiem que la inquietud social generada i l'experiència internacional acumulada demostra que, com a mínim, hauríem de dedicar a aquesta qüestió una reflexió col·lectiva serena.

En Modest Prats, en les seves reflexions ignasianes sobre la llengua catalana, té una frase que em sembla que hauríem de meditar entre tots. Ell parla des d'un punt de vista allunyat del que inspira aquesta interpellació, però té una frase –té una frase– que jo voldria repetir en aquesta cambra, perquè em sembla molt interessant; és quan diu: «Desafiar la història volent fer creure que serem els primers de mantenir la coexistència paritària de dues llengües en un determinat territori és un error que es paga molt car.»

Jo estic d'acord amb en Modest Prats que creure que es pot desafiar la història se sol pagar car, però també voldria creure –i crec que la mateixa història ho ha demostrat– que

creure que la història ja està escrita a vegades es paga encara més car.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Vidal-Quadras, la seva pregunta, la seva interpellació era per conèixer quins són els criteris de capteniment del Consell Executiu en matèria de política lingüística. Ho intentarem explicar una vegada més, tot i que la història ens mostra que sempre hem d'explicar qui som i què volem. I és ben senzill. Ho deia el poeta Ramon Xirau: «Mireu, tot és clar. Tot és senzill. El món és tal i com es veu, i el nostre món, que és modestament petit, és ben senzill i ben fàcil de conèixer».

La política lingüística del Govern té el marc legal clar. La Constitució al seu article tercer diu: «El castellà és la llengua oficial de l'Estat i tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la. Les altres llengües espanyoles seran també oficials a les respectives comunitats autònomes, d'acord amb els seus estatuts, i la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció.»

La Constitució venia a reconèixer una realitat incontestable. El 43% de la població espanyola viu en comunitats autònomes on hi ha una doble oficialitat de llengua, i el 25% de la població espanyola té com a llengua primera una llengua diferent de la castellana.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya, al títol preliminar, article tercer, estableix que la llengua pròpia de Catalunya és el català, que l'idioma català és l'oficial de Catalunya, així com també ho és el castellà, oficial en tot l'Estat espanyol, i que la Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes, etcètera.

S'ha fet referència repetidament a la Llei de normalització lingüística. Potser seria bo que la llegíssim en la seva integrat, en allò que fa referència a l'ensenyament. En el seu article catorzè diu: «El català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de l'ensenyament de tots els nivells educatius. Els nens tenen el dret a rebre el primer ensenyament en la seva llengua habitual, ja sigui aquesta el català o el castellà. L'Administració ha de garantir aquest dret i posar els mitjans necessaris per fer-lo efectiu. Els pares o tutors poden exercir en nom dels seus fills demanant que s'apliqui.»

En tercer lloc diu que la llengua catalana i la llengua castellana han de ser ensenyades obligatòriament en tots els nivells i graus d'ensenyament no universitari. En l'epígraf quart diu que «tots els nens de Catalunya, qualsevol que sigui la seva llengua habitual en iniciar l'ensenyament, han de poder utilitzar normalment i correctament el català i el castellà a la fi dels seus estudis bàsics».

I el cinquè epígraf, que al meu entendre és molt important i que s'acostuma a oblidar en tota mena d'intervencions

quan es parla d'aquest tema, diu que «l'Administració ha de prendre les mesures convenientes perquè, primer, els alumnes no siguin separats en centres diferents per raons de llengua i que la llengua catalana sigui utilitzada progressivament a mesura que tots els alumnes la vagin dominant».

Sembla que aquest és un dels grans encerts, precisament, de la Llei de normalització lingüística, aprovada no només per consens —que també—, però sobretot per unanimitat; hi podria haver consens sense unanimitat. Va ser una llei aprovada per unanimitat.

Posteriorment a la Llei de normalització lingüística, l'ordre de 8 de desembre de 1983, per la qual es desplegava el Decret 362/1983 sobre l'aplicació de la Llei de normalització lingüística, va establir que el català serà emprat de manera progressiva i generalitzada a tots els nivells, graus i cursos de l'ensenyament no universitari.

Amb l'aprovació de la Llei orgànica 1/1990, de 3 d'octubre, coneguda abreujadament com a LOGSE, i dels reials decrets que la desenvolupaven, el Govern de la Generalitat va publicar el Decret 75/92, de 9 de març, pel qual s'establí l'ordenació general dels ensenyaments de l'educació infantil, de l'educació primària i de l'educació secundària obligatòria a Catalunya. Aquesta disposició preveu que el català s'utilitzarà com a llengua vehicular i d'aprenentatge en tots aquests ensenyaments i que a la Vall d'Aran ho serà l'aranès en els àmbits o les àrees que es determinin.

Posteriorment els decrets 94, 95 i 96/92, modificats parcialment pel Decret 223/92, mitjançant els quals s'establí l'ordenació curricular de l'educació infantil, de l'educació primària i de l'educació secundària obligatòria respectivament, també van recollir aquest principi. El dit Decret, 223/1992, de 25 de desembre, estableix les actuals assignacions temporals en les àrees de coneixement de llengua. Aquestes són les següents: educació primària, cicle inicial, un total de 385 hores per a les àrees de llengua catalana, llengua castellana i literatura, amb 140 hores per a llengua catalana i literatura i amb 140 hores per a llengua castellana i literatura; hi ha 105 hores de continguts i estructures lingüístiques comunes. Als cicles mitjà i superior hi ha un total de 350 hores, on hi ha una equivalència: 140 hores en llengua catalana i literatura, tant en català com en castellà, i 70 hores de continguts i estructures lingüístiques comunes. En l'educació secundària obligatòria, al primer cicle hi ha uns crèdits comuns, són 35 hores lectives per crèdit, hi ha un total de 8 crèdits per a la llengua catalana, la llengua castellana i la literatura, dels quals per a la llengua catalana i la seva literatura, 3 crèdits, i 3 crèdits per a l'altra; hi ha dos crèdits comuns. Al segon cicle hi ha 7 crèdits igualment, 3 crèdits per a llengua catalana, 3 crèdits per a llengua castellana i un crèdit per a continguts i estructures lingüístiques comunes.

Aquestes assignacions horàries, que ja comprenc que pot resultar fins i tot avorrit d'escoltar, però de tota manera és una prova evident de com s'estan estructurant les coses i crec que garanteixen els punts que ara diré. Primer, l'obligació d'ensenyar la llengua catalana i la llengua castellana durant el període d'escolarització obligatòria; l'acompliment

amb escriu dels ensenyaments mínims de llengua castellana establerts pel Govern de l'Estat. L'horari mínim establert pel Ministeri per al cicle inicial és de 175 hores, a Catalunya se'n fan 192 i mitja. Per als cicles mitjà i superior són 167 hores, a Catalunya se'n fan 175. Per a la secundària obligatòria són, el mínim establert, 114, se'n fan 140. I per al segon cicle de secundària obligatòria, de les 144 establertes, com a mínim se'n fan 157.

Aquestes assignacions horàries garanteixen igualment que tots els infants de Catalunya puguin utilitzar normalment i correctament tant la llengua catalana com la llengua castellana en finalitzar les diferents etapes de l'educació obligatòria. Ens podríem entretenir encara a assenyalar que hi ha exempcions previstes per la mateixa llei per a tots aquells alumnes o bé que tinguin una incorporació tardana al sistema educatiu de Catalunya, o bé en aquells casos en què sigui justificada fins i tot l'exempció de la mateixa assignatura.

Vull assenyalar que els centres docents –i això s'acostuma a oblidar amb molta freqüència– gaudeixen d'autonomia per a elaborar, respectant el marc legal vigent, el seu projecte educatiu, el qual ha de recollir l'ús de les llengües catalana i castellana en cada centre docent. Totes aquestes disposicions que he esmentat i tot allò que fa referència al sistema organitzatiu del nostre sistema educatiu recullen sempre, invariablement, el respecte dels drets lingüístics individuals dels alumnes. Per tant, els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en la seva llengua habitual, sigui el català o el castellà. L'Administració ha de garantir i garanteix aquest dret i de fet hi posa els mitjans efectius perquè es pugui dur a terme. Aquest dret el poden exercir els tutors o els pares dels alumnes, però crec que és important d'assenyalar que el respecte dels drets lingüístics individuals no implica l'existència ni el manteniment de línies en castellà, que altrament no garanteixen un domini paritari d'ambdues llengües. Així ho ha declarat el Tribunal Constitucional en sengles sentències, de 27 de novembre del 89 i de 12 de febrer de 1990. Segons el Tribunal Constitucional no es deriva de l'article 27 de la Constitució cap dret dels pares que els seus fills rebin l'educació en la llengua de preferència dels seus progenitors i en el centre docent públic de la seva elecció. D'altra banda, qualsevol plantejament en sentit contrari conduiria cap a una societat dividida per raó de la llengua.

El respecte dels drets lingüístics es garanteix, doncs, a través dels diferents models organitzatius de cada centre. Si vol ens hi podem entretenir, però voldria assenyalar simplement ara que en cada centre s'ha d'elaborar un projecte que s'anomena adequació curricular individualitzada, justament per atendre les peticions individuals que hi pugui haver en relació amb la matèria lingüística.

Per tant, en el futur nosaltres continuarem portant a terme l'aplicació de la Llei de normalització lingüística i no escatimarem cap mena d'esforç perquè es pugui garantir el correcte aprenentatge de les dues llengües. L'existència i la progressiva implantació del català com a llengua vehicular

de l'ensenyament no és gens contradictòria amb l'objectiu de garantir el correcte coneixement de les dues llengües i menys encara atempta contra els drets individuals dels alumnes.

Vostè ha assenyalat una problemàtica en relació amb els programes d'immersió lingüística. Jo voldria assenyalar, una vegada més, que els programes d'immersió lingüística s'han portat a terme sempre que hi ha hagut l'acord dels pares. Per tant, des del Govern mai no hem conjugat el verb «imposar» a ningú.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller. En els objectius del sistema educatiu català quant al domini de les llengües, crec que tots els grups d'aquesta cambra estem absolutament d'acord; és a dir, l'objectiu ha de ser que, superada l'etapa bàsica de l'ensenyament, ara als catorze anys, quan la reforma estigui implantada als setze, tots els joves de Catalunya tinguin un domini oral i escrit suficient i ampli, tant de la llengua catalana com de la castellana, i després, en l'ús social, com és natural, cadascú individualment ha de ser lliure d'utilitzar la llengua com consideri més adient. De fet, el que passa a Catalunya a la vida real i pràctica com, en fi, aquesta mateixa cambra n'és un bon testimoni, on aquí tots parlem català lliurement, ningú ens impediria parlar una altra cosa, parlem català lliurement i, doncs, moltes vegades un diputat de qualsevol grup, fins i tot de la majoria, doncs, parla català a la cambra, en les intervencions, després surt al passadís, agafa el telèfon i se sent com diu: «Llegaré a las tres, reina» (*remor de veus*), «que no se te pase el arroz.»

Per tant, el país, el país, el país... (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ...el país viu amb tota naturalitat, amb tota fluïdesa, amb tota espontaneïtat, el país real viu les seves dues llengües sense cap problema. Això és una nota molt positiva, és un exemple que Catalunya dona al món i crec que d'això tots n'hem d'estar –com deia abans– legítimament orgullosos. Però jo el que li deia, senyor conseller, era una altra cosa. Tot el que vostè ha dit –vostè no ha dit res que no fos veritat, cosa que li agraeixo–, tot el que vostè ha dit és cert. Però no és aquesta la qüestió. Jo el que li volia expressar és l'aparent contradicció, des del nostre punt de vista, en prendre una decisió en un cert moment, amb el Decret del 92, que trenca una evolució lliure positiva d'una situació que ja de per si anava cap a un equilibri ric, dinàmic i natural. I en el moment en què es trenca aquesta evolució natural i lliure, que es vol fer enginyeria social lingüística, en aquest moment apareixen aquests brots –brots– d'inquietud social, i fins i tot, en alguns col·lectius, d'una certa irritació.

Aleshores, crec que si coincidim amb els objectius; és a dir, el nostre Grup i el seu coincidim plenament que superat l'ensenyament bàsic hi ha d'haver un domini de les dues

llengües. El camí per arribar a aquest objectiu, el camí per arribar a aquest objectiu que tots compartim és on hi podria haver certes discrepàncies. Vostès han agafat un camí, a partir del Decret del 92, que consisteix que entre tres i vuit anys el que passarà és que tots els nens i nenes de Catalunya utilitzaran a l'escola pública com a única llengua vehicular el català; després s'anirà introduint de manera progressiva el castellà. Insisteixo que és un camí legítim, és una opció legítima.

El que nosaltres volíem assenyalar és que durant els anys vuitanta va funcionar un altre sistema d'equilibri lingüístic, i que aquest sistema –hi insisteixo–, de manera natural, evolucionava en el sentit de compliment d'aquests objectius que tots compartim i no s'ha d'oblidar, senyor conseller, i això l'experiència i la història de Catalunya ho han demostrat durant més d'un segle i mig, que és l'adhesió lliure a la llengua catalana per part dels milions de ciutadans de Catalunya que han vingut de traspàs d'Espanya, la voluntat lliure i positiva d'incorporar-se a la realitat social i cultural del país, que ha impulsat, precisament, el creixement, l'enfortiment de la llengua catalana. Tot el que sigui introduir elements d'alteració d'aquesta evolució natural i d'aquest equilibri, des del nostre punt de vista, pot introduir certs elements de risc que ens semblen innecessaris. Vull insistir que per a uns mateixos objectius es poden agafar camins diferents, no li ho discuteixo. El que sí que és cert és que tot estava funcionant amb una perfecta i absoluta tranquil·litat i pau social fins al moment en què s'ha introduït aquest Decret on ha aparegut com una certa llavor d'irritació social en determinats sectors. Si podem fer el mateix, si podem arribar al mateix lloc sense o estalviant determinats problemes, creiem que això ens marca el camí convenient.

Cambó va dir una frase que ha sigut citada moltes vegades, aquella que «la llengua és el nervi de la nació i és la seva ànima, i l'essència, la seva vida». Una cosa que no hem de fer mai amb l'ànima –i això està escrit en les pàgines immortals del *Faust*– és vendre-la al diable. I, per tant, nosaltres, el que no hauríem de fer mai, el que no hauríem de fer mai a Catalunya és vendre la nostra ànima al diable de la intolerància, de l'enfrontament, de la confrontació civil. Això, no ho hauríem de fer mai, i crec que, amb aquest propòsit, tots junts hi hem de treballar, i aquesta interpel·lació, senyor conseller, estava feta amb aquest ànim.

És a dir, tenim, en aquests moments, a Catalunya, al carrer..., aquest matí vostè mateix em deia, abans d'entrar, que havíem sentit els dos un programa de ràdio que ens havia preocupat, als dos. Per tant, tenim aquest problema. És un problema greu, avui per avui? No, és un problema que podria créixer –podria créixer. Per tant, entre tots busquem el camí perquè aquest problema desaparegui i recuperem el que ja funcionava durant els anys vuitanta, que és aquest esperit d'equilibri natural, dinàmic i espontani que ens permetia aconseguir els mateixos objectius que tots desitgem estalviant-nos els possibles problemes que ara sembla que podrien aparèixer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. L'honorable conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, illustre diputat senyor Vidal-Quadras, miri, crec que puc afirmar amb tota rotunditat que, si existeix inquietud social, no l'han motivada les mesures del Departament d'Ensenyament; que aquesta inquietud social no existeix a Catalunya, sinó fora de Catalunya, i, en qualsevol cas, no vénen motivades per raons pedagògiques ni educatives. Jo m'he de referir estrictament a aquestes i, de tota la seva intervenció anterior i de la d'ara, escolto molt especialment la declaració de voluntat de no trencar cap consens. Primer, perquè tots tenim el deure de mantenir aquest consens; en segon lloc, perquè és absolutament imprescindible que aquest consens, que existeix en les forces polítiques i en el conjunt de la societat catalana, no es trenqui per cap motiu, per cap mena de motiu. Per tant, explicacions, avui, sempre que calgui, a vostè i a qui les demani, totes –totes–, perquè de l'explicació de la nostra realitat lingüística, i molt concretament de la situació i del tractament que les llengües mereixen en el sistema educatiu, segur que no se'n pot derivar ni en pot sorgir cap mena de crispació ni cap mena de preocupació social; en tot cas, serà fora de Catalunya –hi insisteixo– i per altres motius que no tenen res a veure amb l'educació.

Em diu que potser per l'aplicació d'aquest Decret de l'any 92 ha sorgit ara una nova crispació. Vostè sap tan bé com jo que, malauradament, aquestes crispacions, que no responen a la realitat objectiva de la situació lingüística a Catalunya, malauradament es repeteixen cíclicament. El senyor Antonio Tovar, que va ser rector de la Universitat de Salamanca, l'any 81 va escriure aquestes paraules que, si em permet, li llegiré. Deia: «Debemos trabajar juntos para deshacer esos malentendidos de los manifiestos que dicen que la cultura castellana en Cataluña está amenazada, que se impone el catalán, que se descastellaniza a los inmigrantes. El respeto mutuo de las lenguas, por compensación con el pasado y por reconocimiento de la amenaza a las lenguas menos difundidas, más limitadas en su extensión territorial, sólo puede conseguirse si procedemos con mayor generosidad desde el punto de vista de lengua del Estado: la lengua castellana.» Suposo que, per a vostè i per a tots els diputats d'aquesta cambra, el senyor Antonio Tovar mereix el més absolut respecte, des del punt de vista acadèmic i des del punt de vista personal, i precisament no és gens sospitos d'abraçar aquelles causes polítiques que podrien estar més separades del seu posicionament.

Per què es repeteixen sovint aquestes situacions? Em sembla que ho va explicar molt bé un altre catedràtic, que mereix el respecte de tothom dins i fora de Catalunya com a bon professional, que és en Guillem Díaz-Plaja, gens sospitos de nacionalisme radical: «Para muchos españoles, la noción de que hay una pluralidad lingüística y cultural es absolutamente una sorpresa. Es un problema de información. Cuando uno piensa que en la escuela primaria, si se

analizasen los libros de texto, se vería que la ignorancia o la ausencia de cualquier tema de cultura catalana es constante, comprenderíamos las razones de este estupor; cuando, si se repasaran los libros de texto de literatura de bachillerato, se vería hasta que punto las culturas que no son castellanas son para la letra pequeña o para la inexistencia, y si se tiene en cuenta, por ejemplo, que en las facultades de letras no se estudia literatura catalana ni gallega, comprenderemos esta ausencia que se transmite de generación en generación.» Potser per això, malauradament, aquestes inquietuds que de vegades es produeixen fora de Catalunya es repeteixen cíclicament.

Carles Barral, l'any 82, va escriure el que ara li diré: «Creo que cualquier persona decente tiene la obligación de reconocer que, siendo el catalán la lengua propia, primera y más antigua de los catalanes, los catalanes tienen en este momento no sólo el derecho sino la obligación de convertirla en vehículo universal de enseñanza y en lengua de su Administración de gobierno. Todos esos resquemores, esas antipatías que de cuando en cuando resucitan, todas estas tensiones se deben simplemente a la absoluta ignorancia de las dos, no de una cultura por la otra, sino de la cultura del resto de la Península por esta cultura particular catalana que, a lo máximo, suponen como un capricho o una extravagancia lingüística.»

Què li he de dir que no sàpiga? Són tants els que, des d'una posició raonable, han reconegut que la realitat lingüística de Catalunya exigeix un procés de normalització lingüística, que aquest és el nostre principal criteri de capteniment: assegurar que la llengua catalana no desaparegui, que s'acabi d'una vegada l'analfabetisme a què els catalans han estat sotmesos durant tants i tants anys. Certament, la història està escrita i el que no podem fer és desconèixer-la, per molt que hàgim nascut un any o un altre. Jo vaig néixer el 57; vostè ho ha recordat ara, fa poc: fins l'any 78, a l'escola no es va poder estudiar el català. A hores d'ara, tots els nens i nenes de Catalunya que ho demanen, en el període comprès entre els tres i vuit anys, diferentment del que vostè diu, hi ha dos mecanismes per assegurar que puguin rebre l'ensenyament en la seva llengua materna: l'adaptació curricular i l'assistència individualitzada. Per això, des del Departament d'Ensenyament, facilitem els professors de suport que calguin i, en definitiva... Miri, hi insisteixo una vegada més: no podem caure en l'error de separar els nens per raó de llengua. Hi ha criteris i mètodes pedagògics per assegurar que, dins d'una mateixa aula, els nens puguin rebre l'ensenyament en català, si és la llengua vehicular de l'ensenyament a Catalunya, i aquells que volen que se'ls respectin els seus drets individuals la puguin rebre en castellà. I especialment, això resulta més fàcil encara en l'etapa dels tres als vuit anys, i és el que estem fent.

Per tant, escolti'm, no hi ha cap motiu ni per a la preocupació ni per a la inquietud. En aquest sentit, nosaltres som ben conscients que el que ha prevalgut a Catalunya ha estat la consideració de la llengua com a dret individual i no com a dret territorial. Ara bé, la llengua pròpia de Catalunya ha

estat, és i serà per molts anys el català, i és lògic, per tant, que s'acompleixi allò que preveu la Llei de normalització lingüística, és a dir, que el català sigui la llengua pròpia dels catalans. I és cert que arrenquem d'una situació que ve condicionada per la història, la història més recent, però també la que no és tan recent. En Josep Pau Ballot, que l'any 1815 va publicar la primera gramàtica catalana, deia, en el prolèg a la gramàtica catalana: «La llengua catalana molts anys ha que està privada de son ús i exercici en les aules, en les impremtes i escrits públics, de manera que, si no és llengua morta, al menos és mortificada.»

Jo confio que, del seny i de la sensatesa de tothom, en el futur la llengua catalana no estigui mai més mortificada, ni dins ni fora de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Ara haig de sol·licitar al Ple l'assentiment per modificar l'ordre del dia, en el sentit que la interpellació que figura com a número 8 en l'ordre del dia passaria a tramitar-se demà, a continuació del punt 17, de les preguntes amb resposta oral. Hi ha l'assentiment? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció del cooperativisme

Passem al punt setè de l'ordre del dia: interpellació sobre la promoció del cooperativisme, presentada pel diputat senyor Santiago Riera, que té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, en cadascun dels darrers plens que hem tingut recentment hem substanciat interpellacions sobre la necessitat de reactivar l'economia i crear ocupació. Era lògic, tota vegada que un dels problemes, potser el problema més greu amb què ens trobem al nostre país en aquests moments precisament és aquest: un esforç per activar l'economia, un esforç per combatre l'atur. Per tant, vol dir això mantenir empreses, intentar consolidar llocs de treball i també crear noves empreses i nous llocs de treball.

Era lògic, doncs, que davant d'aquesta situació i aquesta necessitat els grups de l'oposició..., el Grup Socialista fes diverses interpellacions al Govern per tal de veure quin és el seu capteniment, perquè tots érem conscients que de l'ocupació, que hi hagi treball per a tothom, en depèn, en bona mesura, la nostra cohesió com a societat. No hi ha res més dramàtic i més desintegrador socialment que hi hagi desocupació, que hi hagi manca de llocs de treball, que hi hagi jovent que no troba, que no té treball a l'hora de cercar-lo.

He de dir, però, que, malauradament, d'aquelles interpellacions —una, del senyor Pere-Jordi Piella, l'altra, del senyor Rafel i, en el darrer Ple, la del senyor Saura—, almenys per part del nostre Grup, com també suposo per a la resta de grups de la Cambra que no són del Govern —que no recolzen

el Govern, em refereixo—, les respostes del Consell Executiu van ser força decebedores. No sols la resposta del Consell Executiu, sinó també les respostes del Grup de la majoria quan es van treballar les mocions subsegüents a aquells debats. Al nostre entendre, aquelles respostes no van estar ni a l'alçada de les circumstàncies del nostre teixit industrial ni de la seva necessitat de reactivació, ni tampoc a l'alçada —al nostre entendre— de les responsabilitats que, en tant que Govern de Catalunya, té el Consell Executiu. Va semblar, més aviat, una resposta —si m'ho permet el senyor conseller de Treball— de cofoisme del que s'anava fent, en el sentit de venir a dir una vegada més, com sempre: «Nosaltres ho fem tot bé; aquí, si hi ha alguna cosa que falla, no és culpa nostra; més aviat és qüestió d'altres administracions o dels agents econòmics i socials.» Jo penso que..., n'estic convençut, també, que molts membres del Grup de la majoria, si són sincers, m'ho han d'acceptar, que entendran que això no és bo ni és correcte i que així no anirem bé.

És veritat que, de vegades, els grups de l'oposició, segurament, en algun tema accentuem, potser de forma injusta, algunes crítiques —pot ser possible i és qüestió nostra d'anar-ho corregint—, però també —i encara amb molta més raó— és obligació, tant del Govern com del Grup de la majoria, d'estar atent i reflexiu quan es plantegen crítiques, per veure aquelles qüestions que no es fan bé, per veure aquelles raons dels altres grups de la cambra per tal de corregir-ho, perquè, en definitiva, ens juguem tots més del que de vegades pensem.

Penso que aquest és el veritable sentit de la nostra feina com a diputats del Parlament de Catalunya, de ser capaços de tenir aquesta generositat, ser capaços de tenir aquesta visió del que és l'acció política i parlamentària.

És per això que, lògicament, em vaig sentir decebut quan no es va voler entrar ni a considerar, pràcticament, les mocions que es van presentar, i el Grup de la majoria no va fer ni tan sols cap proposta de modificació per poder entrar a discutir i poder entrar a valorar allò que de bo hi hagués en aquelles mocions —que ben segur que hi era, senyores i senyors diputats.

Malgrat tot, no ens desanimem i avui portem també a la cambra una interpellació sobre un sector que pot mantenir llocs de treball i en vol també crear molts de nous; ens referim, com ha dit el senyor president en dir aquesta interpellació, al sector del cooperativisme, en concret al sector del cooperativisme de treball associat i, si em permet el senyor conseller i per extensió, al de les societats anònimes laborals, que de fet comparteixen una mateixa filosofia, la majoria d'elles, que les cooperatives i, de fet, pertanyen a un sector que tots hem convingut a anomenar «sector de l'economia social».

Tant les cooperatives com les anònimes laborals, senyor conseller, han fet un important esforç per mantenir llocs de treball i crear-ne de nous; això vostè ho sap i ho coneix perfectament. Algunes dades —que també estan al seu abast i vostè les coneix— pel que fa a cooperatives de treball associat, l'any 1988 se'n van crear 430 de noves; l'any 89, 278;

l'any 90, 200 més; el 91, 201 —va haver-hi una mica d'inflexió a la baixa—, però en canvi el 92 ja se'n van crear, de noves, 455, i aquest any 93 en portem aproximadament unes 800, fins a data del mes de setembre. Per tant, es podria dir que s'ha fet un esforç important de creació d'ocupació i de creació de nous llocs de treball. En aquests moments poden estimar que de les cinc mil, més de cinc mil cooperatives registrades a Catalunya, aproximadament setanta mil treballadors, més del 65% pertanyen a treball associat, tant d'entitats cooperatives, com també de treballadors que estan afectes a aquestes entitats.

Pel que fa a les anònimes laborals, senyores i senyors diputats, segons registres fets públics per la mateixa Federació que agrupa aquestes empreses, d'un total de 787 empreses registrades, amb un total set mil cinc-cents socis treballadors que hi havia l'any 88, hem passat a finals del 92 a més de 1.200 empreses, amb un total d'onze mil treballadors registrats, i amb algunes estimacions que realment en aquest moment ja és molt més el nombre que aquest que estava fixant.

Convindran, doncs, amb mi que aquest sector està fent un important esforç de reactivació i de creació d'ocupació. És més, jo podria afirmar que amb les dades de què disposem a l'abast en aquests moments aquestes empreses estan aguantant molt més que la mitjana els llocs de treball que estan ocupant, els estan aguantant molt més que la mitjana de les empreses del sector privat; en definitiva, aquestes empreses també són privades. I això és lògic que sigui així per la mateixa naturalesa d'aquestes entitats, que, com vostès saben, treballen sota un principi de pacte social permanent. És aquest sentit de pacte social permanent d'aquestes empreses el que els permet, lògicament, ajustar en els moments de dificultats molt més les seves estructures de costos i, en definitiva, interioritzar a la mateixa empresa les dificultats d'una conjuntura a la baixa. Per tant, doncs, segurament aguanten plantilles, moltes vegades, quan altres empreses només de capital, en el sentit estricte, ja haurien tancat la pròpia empresa.

Cal, doncs, un esforç per millorar aquestes empreses de treball associat, i hem d'ajudar-les a pal·liar aquells punts febles que limiten la seva capacitat competitiva; punts febles que tenen, lògicament, molt semblants a la petita i mitjana empresa, en general —és lògic: tót són petites i mitjanes empreses—, però que també en tenen alguns d'específics, és a dir, tenen algunes connotacions especials amb les quals ens equivocaríem si no hi féssim atenció. Em refereixo tant, lògicament, al nivell sensiblement inferior o baix de capitalització en relació amb les empreses de capital..., això és lògic atenent la seva història i d'on surten aquestes empreses, això els dificulta molt més l'accés al finançament, els dificulta molt més l'accés al crèdit, de vegades, a les entitats financeres... Vostè coneix, senyor conseller, que de vegades les entitats financeres els exigeixen, a aquestes empreses, més garanties, de vegades, que a un altre tipus d'empreses, de vegades per desconeixement, i, fins i tot, els crèdits que els donen, quan els els donen, estan a un nivell d'interessos

més elevat que la mitjana de finançament d'altres empreses del sector privat; almenys hi ha estudis que estan indicant aquest *décalage*, aquest desnivell que caldria corregir.

I també em refereixo, com a connotació especial, al fet del paper especial que juguen en aquestes empreses les seves corporacions representatives; em refereixo a les seves federacions. En aquest cas, les federacions de treball associat, tant la de cooperatives com la de SAL. Per altra banda, la mateixa Llei de cooperatives expressa i dona testimoni d'aquesta especial atenció i d'aquest especial paper que juguen aquestes entitats corporatives d'aquestes empreses.

Dit això, tinc de manifestar, malgrat aquesta importància, aquest bon treball que estan realitzant, que el Consell Executiu –al nostre entendre, senyor conseller– no ha fet ni de bon tros tot el que podia fer per potenciar aquestes empreses cooperatives, ni des del punt de vista dels seus problemes o punts febles relacionats amb la majoria d'empreses petites i mitjanes, ni pel que fa a aquestes connotacions especials a les quals estava fent referència.

Per una banda, escassetat de recursos destinats, via transferència, a aquestes empreses. Jo he de dir que l'any 92, per les dades que em va facilitar el senyor conseller, pràcticament s'han tramès, a cooperatives de treball associat i anònimes laborals, escassament 53.225.993 pessetes del pressupost del Departament de Treball. Altra cosa són transferències vingudes d'altres programes; en aquest cas, de transferència estatal. Tot el pressupost del Departament de Treball, escassament 53 milions de pessetes, directament a aquestes empreses.

I atenció, senyores i senyors diputats, perquè cal fer notar que el fet de tenir una direcció general específica per a aquestes empreses fa que tinguin molta dificultat d'accés a altres programes d'altres departaments, perquè aquestes empreses entenen que ells ja tenen una direcció general, amb unes partides, que atén les seves necessitats. Per tant, escassa atribució de recursos del mateix pressupost de la Generalitat destinat a aquestes empreses de treball associat.

En segon nivell, dificultat d'accés al crèdit públic de l'Institut Català de Finances. Jo tinc de dir que va haver-hi un esforç important, que vull celebrar en honor del senyor conseller, de crear un fons de garantia d'aval a través de l'Institut Català de Finances. Aquest Fons, tot i que es va crear, està al nostre entendre insuficientment dotat, però no és això el pitjor. Al nostre entendre, és que la dificultat que hi ha que el mateix Institut faciliti crèdits, directament, no sols avals, a aquestes empreses, o el fet que aquests crèdits o aquests avals només es donin per a inversions en actius fixos, en un moment que aquestes empreses necessiten moltes vegades refinançar inversions ja fetes o també crèdits per a circulants, dificulta moltíssim que aquesta facilitat de crèdit públic sigui l'adequada per a aquest tipus d'empreses.

També, com a punt feble, una insuficient interrelació amb les federacions representatives del sector pel que fa al necessari lligam entre l'Administració i aquestes federacions per atendre aquella especificitat de la importància que tenen per a aquest sector aquestes corporacions. Nosaltres

ensem que, malgrat el que diu la Llei de cooperatives, hi ha hagut una excepció que no ha sigut regla, per desgràcia. Amb la Federació de Cooperatives Agràries va haver-hi una atenció especial d'aquest lligam, concretat en una ordre del Departament de política agrícola, però que no ha sigut extensiu als altres sectors cooperatius, treball associat i anònimes laborals. Pensem que en aquest sentit hi ha una poca atenció a aquesta qüestió.

De tots aquests fets, senyor conseller, pensem que se'n denota, doncs, una manca d'atenció en aquests punts que caldria corregir; cal corregir errors, superar deficiències; cal saber aprofitar totes les oportunitats que ens dona l'actual normativa per crear empreses de treball associat.

I, en aquest sentit, permeti'm –i vaig acabant, senyor president– que lamenti profundament la falta d'una actitud més positiva de la seva Direcció General a l'hora de saber aprofitar la possibilitat de capitalització del subsidi d'atur per crear cooperatives anònimes laborals. Lamento profundament que s'hagi optat per la crítica d'aquesta bona mesura del Ministeri de Treball, en comptes de veure els punts positius d'aquesta mesura i dir: què podem fer per complementar aquesta mesura per tal de crear empresa cooperativa, per tal de crear treball. Tinc de lamentar aquesta actitud poc positiva de la seva Direcció General.

En definitiva, senyor conseller –i acabo–, voldríem conèixer si el seu Departament, de fet, vol fer un esforç superior al que està fent per fomentar el cooperativisme de treball associat. Aquestes empreses, senyor conseller, vostè i jo sabem que són una bona inversió des del punt de vista d'interès públic, tant a curt termini perquè creen treball i mantenen treball, com també a llarg termini perquè generen una cultura de participació i corresponsabilitat que vostè i jo sabem que és important i bàsica per fer empreses competitives. En definitiva, s'emparen i tenen a la base el capital humà, que vostè i jo sabem que és el capital més important de participació, d'iniciatives bones per tirar endavant projectes empresarials i també de solidaritat, que moltes vegades incorporen aquestes empreses.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Riera, permetin-me fer, abans que entri una mica en matèria estructurada, una certa precisió. Vostè ens ha acusat de cofoisme, perquè diu: «Normalment vostès contesten que fan el que fan..., creuen que està ben fet.» És que nosaltres el que fem creiem..., ho fem perquè creiem que està ben fet, perquè..., per pura coherència; perquè, si creguéssim que està mal fet, fora absurd que ho féssim, i, per tant, lògicament, nosaltres hem de fer el programa que creiem que hem de fer, i, per tant, no podem dir que està mal fet el que fem, perquè, si no, estaríem en contradicció amb nosaltres mateixos. Una altra cosa és que no siguem sensibles..., això no és cofoisme; això és coherència

amb un mateix. Una altra cosa és que no puguem ser sensibles a les observacions, i quan hi han, diguem-ne, mocions i observacions que semblen assenyades, procurem incorporar-les. Però tingui en compte i present que això ho hem de fer des del nostre programa, que és el nostre programa, que és el programa que ha sigut votat pel poble, i que, per tant, ha de ser en funció del nostre programa, en tot cas intercalant-hi o afegint-hi les observacions que se'ns facin.

Segurament li corregiré una mica les dades que té, potser per clarificar sobre la creació de cooperatives de treball associat. Deixi'm dir-li una cosa, també: vostè em feia un plantejament..., vaja, el plantejament, en principi, de la interpellació és «quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa a la promoció del cooperativisme». De fet –de fet–, després vostè m'ho transforma acontant-ho a les cooperatives de treball associat i a les societats anònimes laborals. Jo he de manifestar que creiem que les cooperatives de treball associat són potencials creadores d'ocupació, però no són les exclusives creadores d'ocupació, i que, per tant, també les cooperatives, doncs, de serveis o d'habitatges, etcètera, o les agràries són creadores d'ocupació, o almenys en molts casos mantenedores d'ocupació. I, per tant, crec que fóra injust l'anàlisi si em cenyís exclusivament a les cooperatives de treball associat.

Per tant, quant als propòsits de capteniment, miri, nosaltres, el Govern ha demostrat, per exemple, el seu interès per la promoció del cooperativisme, i això, fonamentalment –i, per tant, aquí hi ha un punt de coincidència amb vostè–, considerant-ho un element positiu d'aportació, de creació d'activitat econòmica i d'ajudar, per tant, a la creació d'ocupació. I això ho fem fonamentalment a dos nivells: o creant, propiciant, promovent la creació de noves cooperatives, o donant suport a les ja existents.

Vostè recordarà –en va ser directament partícip– que fa dos anys aquesta cambra va donar llum a la reforma de la Llei de cooperatives de l'any 83 i, dintre de les seves modificacions importants, feta amb molt consens, amb les estructures representatives i amb els grups de la cambra, pràcticament amb la totalitat dels grups, doncs, va obrir un nou marc, un nou marc legal que va facilitar un nou marc de desenvolupament de les cooperatives, amb un marc fonamentalment d'adequació als temps actuals per facilitar-los, donar-los més llibertats i també facilitar-los la necessària adequació per assolir més competitivitat.

L'acció de foment és una tasca permanent i, per tant, hem de procurar reforçar-la, i estem, en aquest aspecte, doncs, molt convençuts, evidentment, de la importància de l'economia social. Per tant, totes les cooperatives, les mutualitats també –ho dic perquè..., per dir una tercera branca que no s'ha esmentat–, i les societats anònimes laborals. I ara, en aquest moment de crisi, especialment valuós element de lluita contra l'atur i per a la creació d'ocupació.

Miri, les línies fonamentals nostres: fons de garantia d'avalis... Vostè n'ha fet referència en dir: «Escolti...», ha reconegut que havíem fet una acció positiva, doncs, mitjançant la creació dels fons d'avalis. Jo li voldria recordar que,

si utilitzem el mecanisme de l'Institut Català de Finances, per pròpia definició la finalitat de l'Institut Català de Finances i també de l'Institut Català de Crèdit Agrari, els seus crèdits o els seus avalis són per finançar inversions –o sigui, inversions– no per finançar tresoreria, o no per finançar, senzillament, refinançaments. Per tant, això forma part del seu objectiu essencial.

Voldria posar l'accent –vostè ho ha tocat– en el tema de la possibilitat de crear-se cooperatives de treball associat amb un mínim de tres socis, que va ser una mesura agosarada, innovadora i que, en fi, que vostès hi van tenir una part important, dins d'aquest diàleg consensuat de què he parlat abans. Jo tinc aquí unes dades que en algun aspecte em sembla que difereixen de les de vostès, perquè jo tinc les dades del registre oficial de la Direcció General de Cooperatives i he de creure, per tant, que són autèntiques. L'any 90 es van crear 151 cooperatives de treball associat; l'any 91, 152 –idèntic pràcticament–; l'any 91... –he dit abans, no sé si m'he equivocat–; l'any 92, 596, o sigui entremig hi ha hagut la nova Llei que facilita..., ha fet un salt que es multipliquen per quatre el nombre de cooperatives creades, i l'any 93, 633 a l'agost, per tant aquí difereix i calculo que a final d'any amb aquest mateix ritme ens n'anem a l'ordre de les nou-centes i, per tant, multiplicat per sis; les que es van crear, només es crearen fa dos anys.

Per tant és evident que aquesta és una via que utilitzant –utilitzant– la capitalització del subsidi d'atur, és una via, diguem-n'hi, per creació d'activitat econòmica i per també crear, per tant, ocupació, lluitar contra l'atur, perquè precisament la capitalització la poden fer els aturats del seu subsidi.

Vostè em diu: «Escolti, sembla que vostès, en fi, per part de la Direcció General s'ha fet una certa crítica que pogués ser un camí fraudulent, per entendre'ns –no sé si la paraula seria aquesta–, un ús no correcte».

Jo crec que la crítica és correcta, perquè la manera, diguem-n'hi, de carregar-se les institucions quan tenen una finalitat positiva és fer-ne un mal ús; o sigui, si utilitzem la via de les cooperatives amb alguna..., una part dels usuaris potencials no ho utilitzen per fer una cooperativa, sinó com un pur paraigua legal per beneficiar-se d'uns ajuts de la comunitat, i no creen la cooperativa, el que hem fet és detreure diners del col·lectiu a repartir per aquells diners que anirien als vertaders usuaris, als autèntics usuaris. Per tant... Això passa una mica com el frau al subsidi d'atur, per dir-ho així. Si hi ha frau al subsidi, evidentment, desacredita el sistema, o sigui, ja, per tant, no hem de tenir cap problema de dir: «Escolti, el que sigui frau fora, perquè precisament els veritables aturats puguin fer ús i gaudir de la protecció que això representa.» Per tant, no crec que sigui criticable, sinó al contrari, elogiós o elogioble que hi hagi una vertadera aplicació, una veritable aplicació dels fons amb la finalitat i en el marc legal que la inspira.

Entrant en la línia... Quant a les subvencions –i em sembla més important, perquè és una de les crítiques que vostè feia–, dir-li que, en la línia de subvencions, nosaltres..., hi

ha una prioritat específica, manifesta, que quan una cooperativa fa unes inversions que es demostra dins del seu plan-tajament que o crea o manté llocs de treballs, sigui amb menors de vint-i-cinc anys, sigui amb majors de quaranta-cinc anys, té un tractament prioritari. Li recordo que aquests col·lectius d'aquestes edats són aquells que s'entenen normalment més difícils de col·locar dins del mercat de treball.

Entrant, amb un cert detall, en el que són els programes de subvencions, hi ha les rendes de subsistència, fins a 500.000 pessetes. Menors de vint-i-cinc anys aturats, majors de vint-i-cinc anys amb més d'un any inscrits a l'atur, com a col·lectius, diguem-n'hi en principi, privilegiats. Per tant, accions lligades específicament a la lluita contra l'atur. Hi ha els ajuts extraordinaris que es donen a les cooperatives noves, quan tots els socis tenen menys de vint-i-cinc anys, o sigui, per lluitar contra l'atur juvenil. I les assistències tècniques, la finalitat de les quals és subvencionar la contractació de directius i tècnics perquè assumeixin activitats gerencials, i les financeres que poden donar fins a sis punts d'interès subvencionat, fins a sis punts d'interès, per a préstecs per a inversions. Aquí repeteixo el criteri que la subvenció és superior si, a la vegada, aquestes inversions porten aparellada la creació de llocs de treball. I finalment –i també és un capítol important–, les subvencions que es concedeixen per a inversions fetes per cooperatives en zones o comarques de regressió demogràfica.

De passada, encara que vostè no ho havia centrat, parlar-li del Pla de reestructuració de cooperatives agràries que intenta, en resum, donar solidesa i futur al cooperativisme agrari i que, per tant, pot ajudar a mantenir l'estabilitat de la població agrària. Perquè normalment les comarques en regressió demogràfica, normalment, són de caràcter rural; no hi ha atur, el que hi ha és emigració: es queden buides.

Quant als ajuts, l'any passat, l'any 92 concretament, van ser atesos 380 expedients per 400 milions de pessetes, dels quals –d'aquests 400 milions– un 35% va anar destinat a cooperatives de treball associat. I per a enguany, per a aquest any, no està acabat però calculem que els ajuts econòmics seran de l'ordre de 500 milions de pessetes entre els diners procedents de la Generalitat per transferència o per avals.

Permeti'm fer-li una altra observació. Escolti, els diners que té la Generalitat, siguin per traspassos –traspassos finalistes– o siguin per al finançament general, procedeixen dels impostos dels ciutadans. L'important és l'acció i com s'exerceix. Ara vostè diu: «Ecolti, això no ho fan vostès, perquè són uns diners enviats de Madrid.» Escolti, i els dels pressupostos generals de l'Estat també vénen amb un 80%, més o menys, els pressupostos generals de l'Estat vénen de les transferències de l'Estat. Per tant, escolti, em sembla una mica maniquea aquesta separació entre els diners. Escolti, els pressupostos de la Generalitat, és que no vénen també dels impostos generals dels ciutadans?

(S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Bé, veig que el llum m'ha indicat que he esgotat la primera part del meu temps i, per tant, analitzaré el que li hagi

deixat per respondre en aquesta primera intervenció, doncs respondré la continuació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Riera pot fer la rèplica.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor president. Bé, de fet potser no ens hem entès del tot bé. Ja passa de vegades, no? Però el meu objectiu lògicament era... Ja sé que no tota... Aquí es fan coses també interessants i positives, no dic pas que no, jo, eh? Però es tracta que es fa poc i s'ha de fer molt més, en aquest moment en aquest sector, perquè precisament el problema que tenim més greu és el del tema de l'atur i hem de fer un esforç més fort.

El sistema d'ajuts que vostè deia, senyor conseller; miri, el que vostè m'ha dit no és cert del tot, és a dir, la Llei de l'Institut Català de Finances permet, diu –la Llei, eh?– que l'Institut donarà crèdits prioritàriament destinats a inversions d'actius fixos i posa, després: «Per a altres objectius el Consell Executiu ha de fer una autorització expressa.» Vol dir que l'Institut Català de Finances pot fer crèdits per a actius fixos, crèdits per a circulants o per al que vulgui, com altres i moltes entitats d'altres autonomies. Per exemple, puc recordar-li que l'autonomia de Madrid té línies destinades a circulants, a incentivar crèdits per a circulants –cosa que vostè, en els seus decrets, no–, té també benefici i interessos, cinc o sis punts, però només per a actius fixos. Per tant, Madrid en té, València també en té, el mateix Institut d'Economia Social a nivell central també ha fet convenis amb la Confederació de Caixes d'Estalvis per tal de facilitar..., també per a circulants. Per tant, el que vostè em diu no és del tot cert. Vostès poden, si volen. Altra cosa és que vostès no vulguin. Per tant, aquest és un altre tema. Per tant, vostès sí que podrien perfectament obrir línies de crèdit per atendre també refinançaments i atendre també circulants, si vostès volen. Altra cosa és que vostès no vulguin. Jo li demano que ho facin, perquè penso que de moment és necessari que es pugui fer amb les degudes cauteles.

Segon tema, subsidi d'atur. Miri, jo no puc ser tan..., és a dir, com vostè diu: «Home, aquí es critica, es fa crítica, d'aquell cas de frau». No, senyor conseller. Hi va haver un article que deia..., escrit al diari i a una revista, que deia, concretament, diu: «Esta proliferación de cooperativas de trabajo asociado no puede ser valorada positivamente», quan es deia que en un article anomenat «El "decretazo" dispara el número de cooperativas», volent dir: «Ecolti, això no funciona.» Escolti, i és una actitud negativa davant d'aquest tema.

Vostè em diu: «Si el Govern central fa una mesura que diu "es pot capitalitzar l'atur", perquè una gent deixi de cobrar l'atur mensualment i s'arrisqui a muntar una empresa.» Vostè em pot dir: «Miri, hem de fer mesures complementàries.» Primer, per fer atenció que no hi hagi frau i, per tant, corregir. Segon, fins i tot per complementar amb crèdits complementaris per a la viabilitat d'aquestes empreses, precisament un dels temes més greus que tenen, que és també que aquesta capitalització en un tant per cent molt important

s'ha de destinar a inversions. Complementem-ho amb crèdit. També, possiblement, l'Institut Català de Finances, per tal de poder atendre també circulants amb projectes viables, que vostès perfectament podrien valorar i estimar. Per tant, trobo una actitud realment negativa, poc positiva davant de mesures concretes que el que fan és intentar, dir: «Escolti, vostè no es quedi amb una actitud passiva, aturat, sinó activa, intenti organitzar una empresa, intenti organitzar la forma de guanyar-se la vida.»

Per tant, senyor conseller, jo no puc acceptar el que vostè m'ha dit, perquè penso que aquesta no seria una explicació correcta. Cal una altra actitud, una altra actitud molt més positiva davant de mesures com aquestes, i més en el moment difícil que estem passant.

El tema dels ajuts; li dic que són pocs. Vostè em diu..., m'ha sumat lògicament el del pressupost de la Generalitat i el de transferències puntuals que a vostè li arriben del Ministeri del Treball per a algun programa. Li van arribar l'any passat i aquest any li arribaran, però el que és cert és que l'any passat, el 92, del seu pressupost, el que aprovem en aquest Parlament, escassament els milions que li he dit, em sembla que li he dit 50 o 52, concretament. I concretament, senyor conseller, i per dir-li només unes dades que a mi en aquest moment em preocupen, l'any 91 tot el pressupost del departament de Cooperatives de la seva Conselleria estava situat a 312 milions; l'any passat, ja a 291; dient: «A tot això, hi van incloses les transferències cap a les empreses cooperatives»; totes: agràries, de consum, habitatge, etcètera. No sols aquestes, sinó també l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa. Per tant, veiem una regressió en els pressupostos que ens preocupa molt i que hauríem, realment, de tallar.

Jo no tinc més temps. Ja m'he passat potser abans, senyor conseller, però penso que ens hauríem de posar d'acord, vostès i nosaltres, perquè el tema ho necessita i la situació del país ho reclama pel que fa a creació de treball. Ens hauríem de posar d'acord, penso jo —i així voldria que vostè convingués amb mi que caldria fer-ho—, a incrementar els recursos destinats a aquesta actuació de foment de treball associat cooperatiu i anònima laboral. En el camp del crèdit, incrementant aquest fons de garantia d'aval que vostè va instituir i que jo li faig l'honor de dir: «Sí, senyor!, això és una bona acció», com també en el camp de constituir una línia de crèdit específica per a aquestes entitats —específica de l'Institut Català de Finances—, com també ampliar aquestes finalitats d'aquests crèdits, no només a actius fixos, sinó també a circulants o, en el seu cas, per al tema de refinançaments. També incrementar aquests recursos, penso jo, en el camp de la transferència directa a les empreses. Ja li he dit que són molt pocs recursos per a aquestes empreses i en calen més, prèvia discussió de programes amb les corporacions representatives d'aquestes entitats com són la Federació de Treball Associat i la Federació d'Anònimes Laborals.

I aquí voldria entrar en un últim punt, que demanaríem que ens poséssim d'acord en aquesta major interrelació del

seu Departament, de l'Administració, en definitiva, amb les federacions d'aquestes empreses. Penso que en aquest sentit seria bo incrementar aquest aspecte d'entitats col·laboradores de l'Administració, d'aquestes federacions, en la línia del que es va aprovar pel Departament d'Agricultura amb la Federació de Cooperatives Agràries, que vostè sap que li dóna un especial paper a les federacions a l'hora tant de promoure les ajudes com també de vehicular moltíssimes ajudes. Això penso que faria que aquestes corporacions poguessin realment fer un servei important per a les empreses d'aquest sector i poguessin també, d'alguna manera, ajudar molt més del que poden ajudar ara a la creació d'ocupació, a la creació de treball, que estic segur que és, en definitiva, el que vostè i a mi ens preocupa més que mai en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. El conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Miri, no voldria perdre el temps, perquè és escàs, però sí puntualitzar-li que, escolti, vostè m'està defensant que els fons que van destinats a una finalitat, doncs, no es compleixin. Jo, senzillament..., a veure, jo estic segur que vostè i jo coincidim en la finalitat, el que volem és que es facin el màxim de cooperatives i que creem el màxim de llocs de treball. I amb això hi estem d'acord totalment.

Escolti, jo l'únic que li estic dient és que hi ha gent que utilitza mecanismes legals no per crear cooperatives sinó per beneficiar-se senzillament del subsidi d'atur capitalitzat. I senzillament li dic que crec que és bo que això sigui depurat quan no sigui cooperativa, quan sigui una empresa fula, per dir-li-ho en termes molt clars, perquè això perjudica els diners que van als autèntics usuaris. No hi perdo ja més temps.

Sobre les xifres, escolti, vostè... Home, vostè em fa un afaitat, un afaitat de xifres, perquè, escolti, vostè només m'esmenta els crèdits inicials del pressupost, que són les xifres que vostè ha dit. Però, escolti, l'execució pressupostària, que són els conjunts, el conjunt o fluxos de diners que s'han abocat al cooperativisme català, mitjançant la intervenció, amb la gestió de la Generalitat de Catalunya són, l'any 91, 371 milions; l'any 92, 652 milions, i l'any 93, 731 milions. I per tant les xifres són significatives i importants, amb un creixement significatiu. I això sense parlar-li de les quantitats addicionals que han permès manejar mitjançant el mecanisme dels fons d'aval; o sigui, això són únicament les partides pressupostàries de subvencions i de despesa en general.

Un altre punt, i em sembla que important, és que diu: «Escolti'm, bé, encara que fonamentalment el fons d'aval, o sigui les operacions vinculades a través de l'ICCA o de l'Institut..., l'ICF, doncs, estan destinades a inversions, també que poguessin ser aplicades en els casos de tresoreria o de refinançament d'operacions.» Jo li voldria dir que, en certa manera, a vegades és necessari, hem de fer-ho, és convenient fer-ho, tal volta; però, en tot cas, no creen nova activitat econòmica, normalment són unes situacions

deteriorades que tenen un risc que sigui llançar a vegades diners en salvar el que no és salvable, i a vegades són molt més rendibles els diners aplicats a nova activitat econòmica.

Malgrat tot, jo li expresso la disposició, per part de la Direcció General i del conseller, d'analitzar dins del context de crisi en què estem situacions com aquestes, per veure si per la via típica, també, de plantejar-ho a la Conselleria i, evidentment, al Govern, puguin canalitzar-se operacions d'aquest tipus. Només voldria fer l'observació d'això, que ja no són..., com a màxim, amb aquestes podem aconseguir mantenir llocs de treball, però normalment no el creen perquè no hi ha inversió.

Vostè deia «sobre uns majors lligams»..., jo crec que és un tema, per exemple, a tractar perfectament amb els organismes representatius, sigui a la CORESC, que va ser creada recentment, o al Consell Superior de la Cooperació. Crec que..., jo estic obert, diguem-ne, a aquesta possibilitat d'una major penetració; la veritat és que jo crec que les relacions amb les federacions són fluides i no hi ha cap problema i, al contrari, enguany hem donat aquest pas importantíssim –i vostè em sembla que va assistir-hi personalment– de la creació del CORESC com a element, plataforma que dona personalitat pròpia al sector de l'economia social, per dialogar, per escoltar i per fer arribar les seves peticions, diguem-ne, de tot el sector de l'economia social, prop de l'Administració de la Generalitat, i dins de pocs dies hauré de fer una reunió, precisament, per parlar de temes pressupostaris, o sigui que tindran via directa i pròpia cap a les institucions de la Generalitat.

Acabo, en tot cas, amb un darrer punt: li expresso la voluntat, conscient, diguem-ne, de la situació de dificultats econòmiques en què estem vivint, i conscient, també, o connectant amb el fet que les cooperatives, i especialment les de treball associat –no exclusivament, però especialment–, poden ser creadores o mantenidores de llocs de treball, la voluntat que, dins de les mesures de les possibilitats d'aquest conseller..., és que la Direcció General de Cooperatives, i, per tant, l'acció de suport en tot el sentit al món cooperatiu i a les cooperatives de treball associat, constitueixi una prioritat pressupostària per al pressupost del 94. Jo, en aquest moment, no li'n puc donar xifres, perquè encara aquest conseller no sap ni quin serà el perfil definitiu; sabem que estarem amb un pressupost d'austeritat, però jo el que li puc dir és que la voluntat, diguem-ne, d'aquest conseller és que tingui un tractament prioritari tot aquest sector.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre els treballadors estrangers extracomunitaris a

Catalunya, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera, que té la paraula per exposar-la.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya planteja una vegada més una interpel·lació sobre la situació dels treballadors estrangers a Catalunya, dels treballadors estrangers extracomunitaris.

Jo voldria recordar que ja en èpoques anteriors havíem presentat interpellacions el diputat Joan Saura i jo mateix, i que, fruit d'una d'aquestes interpellacions, el 16 de maig de 1990 tots els grups de la cambra van aprovar per unanimitat una moció en la qual es deia: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a continuar i incrementar els estudis per tal de tenir un coneixement actualitzat de la situació dels treballadors estrangers a Catalunya, mitjançant enquestes, seminaris, recollida d'informació i tots aquells altres instruments que es considerin oportuns.» Per a l'acompliment d'aquesta Moció, el senyor conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres, va posar en marxa un seminari que va donar lloc a la publicació d'un monogràfic a la revista *Món laboral*, en concret el número 13, que crec d'interès encara permanent i que jo estimaria als qui no la coneixin que el tornin a llegir i, en tot cas, que la Conselleria de Treball en faciliti exemplars a tots aquells col·lectius que de tant en tant ens el demanen.

Ja en aquesta època parlamentària els diputats d'Iniciativa per Catalunya han insistit una vegada i una altra en el tema. La diputada senyora Imma Mayol, el diputat senyor Roc Fuentes, el diputat senyor Joan Saura han plantejat un seguit d'iniciatives parlamentàries relacionades amb els treballadors estrangers. Iniciatives moltes de les quals van obtenir el vot negatiu en les comissions –es tractava sovint de proposicions no de llei–, amb temes tan importants com eren la plena participació i activa dels treballadors immigrants en els sindicats, sobre les condicions d'habitatge de la població immigrada, sobre el finançament d'actuacions positives contra el racisme i la xenofòbia relacionades també amb aquests col·lectius, contra el racisme i la integració dels fills dels immigrants en el sistema general d'ensenyament, de sensibilització dels professionals dels mitjans de comunicació envers la importància de llur paper en l'eliminació dels prejudicis racials i xenòfobs, sobre la dimensió multicultural i multiètnica i no discriminatòria dels programes educatius, sobre l'ensenyament de la llengua catalana als immigrants estrangers, sobre l'evitació de qualsevol tracte discriminatori de la policia autonòmica a persones per raó de llur pertinença a una determinada raça, i un seguit d'intervencions parlamentàries que van en aquest camí.

Per tant, em penso que és legítim que una vegada més Iniciativa per Catalunya torni a plantejar aquesta problemàtica. En aquest cas, ho fa a partir d'un fet puntual, crec que no anecdòtic, que té importància per moltes qüestions, i és tot el que va passar aquest estiu en les campanyes dels treballadors temporers en la recollida de la fruita al Baix Segre i al Segrià. Ja hem tingut ocasió de formular, el senyor Víctor Gimeno i jo mateix, preguntes al Govern de la Generali-

tat sobre alguns dels punts relacionats amb aquesta campanya, i alhora també hem fet arribar als consellers esmentats els estudis, les notes de l'anàlisi que fèiem des d'Iniciativa per Catalunya sobre la problemàtica dels treballadors en aquesta campanya. No es tracta, per tant, de fer una definició de la problemàtica de la fruita —que això en tot cas correspondrà de fer-ho als tècnics d'agricultura i als diputats que es preocupen per la problemàtica de l'agricultura en aquesta cambra—, sinó més aviat de la problemàtica concreta d'un col·lectiu de treballadors que, molt sovint empesos per la necessitat, cada vegada més greu, per la crisi econòmica i per l'expectativa de trobar un treball, ni que sigui temporal, se'n van cap a les terres de Lleida i tracten de trobar feina. Com que justament la campanya no ha estat una campanya des del punt de vista de producció frutera prou galdosa com perquè permeti la recol·locació de tots els treballadors que han volgut treballar-hi, es plantegen un seguit de problemes, alguns de tipus laboral. *(Pausa)*

No, és que em penso que hi ha diputats que no els interessa gens ni mica la situació dels treballadors estrangers, cosa que lamentaria molt. *(Pausa.)* Perdoni, senyor diputat, però és que a més vostè és de la zona.

Bé, aleshores, dic, són problemàtiques de treballadors que s'han trobat..., que s'han passat molts dies..., que han plantejat problemàtiques d'ordre públic, com ens han reconegut els responsables municipals dels ajuntaments d'aquestes zones i que, a més, han inquietat la població perquè, evidentment, conviure amb un sector de gent en situació desesperada, amb necessitat extrema o quasi extrema no és un tema que afalagui ningú. Tots recordem que en una comarca no catalana des del punt de vista administratiu, però catalana en molts aspectes, com el Baix Cinca, fa un any va haver-hi problemàtiques molt similars i que aquelles problemàtiques van també desvetllar la sensibilitat de la població civil a favor i en contra del que podia estar passant allà.

Per tota aquesta qüestió nosaltres hem plantejat la necessitat de la creació d'una comissió interdepartamental, amb la participació de Governació, Treball, Benestar Social i Agricultura, per part de la Generalitat, amb la presència també dels ajuntaments, amb la presència dels interlocutors del Govern central —perquè l'Inem té molt a dir encara en la regulació dels treballadors estrangers, temporers—, amb els governs civils i amb el sindicat Unió de Pagesos o d'altres organitzacions que puguin representar aquest col·lectiu de treballadors, de cara a estudiar la possibilitat de regulació de la campanya de la fruita i, per tant, de preveure les incidències i d'evitar que hi hagi aquest tipus d'expectatives que després plantegen aquestes problemàtiques de tipus més o menys negatiu o, en tot cas, perilloses.

En aquest sentit, nosaltres plantejarem i plantegem que durant el primer trimestre del 1994 el Govern català presenti al Parlament un pla que contempli la regulació dels jornals necessaris i els sistemes d'acollida i allotjament, manteniment, serveis sanitaris i d'assistència social, precisament, per preveure les possibles incidències d'una futura campanya.

No són aquests només els problemes que plantegen els treballadors estrangers extracomunitaris o la situació en què es troben a Catalunya. Per sort, quan jo he tornat al Parlament m'he trobat que funcionava una comissió, dirigida amb una eficàcia exemplar pel diputat que la presideix, en el sentit de plantejar els temes i estudiar, dia rere dia, quins són les problemàtiques dels treballadors estrangers vistes tant des de les organitzacions que hi treballen, de les mateixes organitzacions de treballadors estrangers, com, sobretot, dels representants municipals i també dels representants de la Conselleria.

En una propera compareixença d'aquesta Comissió per la semana entrant sabem que el conseller de Benestar Social ens plantejarà un document, del qual només tenim notícies pel que hem llegit als diaris, que és un pla interdepartamental per treballar en la problemàtica dels treballadors estrangers. No coneixem aquest programa, o, si el coneixem, el coneixem —diguem-ne— de manera gairebé clandestina i, per tant, no sabem la veracitat del text que ens ha arribat a les mans. En principi, ja els dic des d'ara que en molts punts del programa hi estarem d'acord; l'única cosa que voldrem fer és posar a cada desig del programa una partida pressupostària. Ens sembla que és una de les maneres de fer política; dir: «Mantenim aquest desig, aquest desig està molt ben intencionat, és un desig humanitari, nosaltres no tenim aquí competències per revisar la Llei d'estrangeria del 1985, per revisar els decrets d'aplicació d'aquesta Llei del 1986, però sí que tenim competències i obligacions per acollir aquests treballadors.»

Volia recordar, perquè vull ser disciplinat en el temps, que el síndic de Greuges, molt honorable Frederic Rahola, al llibre segon del seu Informe al Parlament de 1989, ens advertia sobre la problemàtica futura dels treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya. I ens deia una cosa amb la qual estem totalment d'acord: «Ara encara no és un problema greu. A Catalunya tenim la sort que som a temps per plantejar aquest problema amb una extraordinària cautela, sensibilitat i mitjans.» Precisament perquè encara hi som a temps i podem plantejar les qüestions sanitàries, les qüestions escolars, l'acollida i la informació, i podem plantejar el problema de l'habitatge a temps, precisament per això és ara el moment d'actuar en aquesta problemàtica.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, contestarà la interpellació l'honorable conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Riera, bé, vostè m'ha formulat una interpellació amb el títol —almenys l'avenç que em fa per escrit—: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa als treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya?» Per tant, lògicament, aquest conseller que li parla, al moment de preparar la documentació, lògicament, i preparar-se, per tant, per explicar-los, per explicar a aquesta cambra els criteris de capteniment, els propòsits de capteniment, lò-

gicament, ho ha tingut de fer en funció del que el Govern al qual pertany ha determinat com a Govern, com a posició que vol seguir sobre aquesta qüestió. I, per tant, lògicament, m'he inspirat fonamentalment, que no exclusivament, però, en la font més recent, que és el Pla interdepartamental d'immigració.

Vostè diu que no el coneix. No m'estranya, perquè ha estat aprovat molt recentment pel Govern, ha de portar la gestació uns mesos, i per tant, lògicament, jo avui li faré una explicació succinta, perquè vostè m'ha anunciat que el conseller Comas..., em sembla que tenen prevista una sessió per parlar-ne en detall. Difícilment li puc parlar jo de quins són els polítics que volem seguir sense parlar, diguem-ne, del que és el document mare o mestre sobre la qüestió.

Per tant, permeti'm ja que li doni una primera resposta en algun tema que vostè ha plantejat al llarg de la seva intervenció, que és que em sembla que plantejava la conveniència de crear una comissió interdepartamental que aglutinés els diferents departaments de la Generalitat que tenim algun grau de responsabilitat o d'incumbència sobre la matèria. Jo li voldria dir que, en tot cas, ja està creada. Ja està creada, existeix ja des de fa un temps la Comissió Interdepartamental d'Immigració, precisament, del treball de la qual el primer producte ha estat aquest del Pla interdepartamental, el Pla com a concreció material, com a fruit, i per tant crec que no cal crear una nova comissió quan ja està creada, i crec que crear un mecanisme o una subcomissió o una comissió paral·lela, per dir-ho així, seria crear burocràcia, crear més organismes, i fins i tot trencaria una mica la coherència, perquè el mateix tema es tracti en diferents plataformes i diria que podríem caure en allò de què a vegades l'oposició ens acusa, de descoordinació, per dir-ho així. Per tant, nosaltres, per ser coordinats, és bo que ho portem dins de l'àmbit propi, que ja existeix.

Bé, la política de la Generalitat sobre la qüestió... Permeti'm només una certa precisió: sembla que, encara que vostè m'ha parlat exclusivament de treballadors estrangers extracomunitaris, jo li parlaré en general de treballadors estrangers, perquè, de les qüestions que li parli, unes afectaran a comunitaris, altres a extracomunitaris, moltes afectaran a tots ells. En els casos que no els sigui necessària la protecció que es perfili, vostè, la seva intel·ligència ja ho separarà.

Dic, la política de la Generalitat s'orienta, per tant, a cobrir per una banda les accions de suport al màxim del col·lectiu dels immigrants estrangers al nostre país i aconseguir la integració social d'ells i de llurs famílies. Aquests són dos eixos fonamentals.

Al llarg de tot el segle –vostè ho coneix– a Catalunya s'ha produït una allau, una vinguda successiva d'immigrants que s'han integrat –i això és important– en la nostra societat, sense enfrontaments, sense desestructuracions. Catalunya segueix essent cohesionada i en el futur, segons les tendències que coneixem –i que si convinguéssim tinc dades aquí per il·lustrar-li–, preveiem un increment precisament de la immigració, i en major proporció encara d'immigrants

extracomunitaris. En canvi, la immigració intracomunitària, relativament, té poc volum avui dia.

Per tant, cal facilitar la integració, que és la política o la realitat que s'ha donat al llarg de tot aquest segle a Catalunya i que ha donat bons resultats, facilitar aquesta integració sense imposicions i amb respecte a les identitats d'origen, evitant així la marginació i la segregació que hauria de reduir-los o que podria reduir-los a ciutadans de segona categoria, cosa que no ens interessa ni volem, ni per la nostra concepció humanista de les persones ni, fins i tot, per interès nacional. Precisament amb aquest objectiu es va crear el Pla interdepartamental d'immigració de què li parlava.

Escolti, quins són els principals objectius? Doncs, miri, per una banda, establir una política global d'integració; establir també un desenvolupament..., establir els mecanismes per assolir el desenvolupament personal i social dels immigrants; aconseguir –pot semblar això una mica utòpic– la seva participació en la construcció nacional de Catalunya, entès –amb paraules que s'han dit fa pocs dies– com un desenvolupament del sentiment de pertinença a la comunitat que els acull; i en quart lloc, informar i sensibilitzar tota la societat i tots els sectors i col·lectius sobre la temàtica de la immigració i el que això pressuposa.

El Pla, per tant, assumeix el concepte d'integració –això és important–, que no és assimilisme, com un procés dinàmic que aplega la globalitat dels àmbits de vida amb participació mútua de la societat que acull i dels immigrants, de les dues parts. Entenem, per tant, la integració com una interacció socio-cultural entre autòctons i immigrants, mitjançant..., doncs miri, el coneixement mutu: primer cal conèixer-se, després intercanviar experiències i després, en un tercer estadi, arribar al màxim grau de coparticipació en les decisions que els puguin afectar.

El Pla inclou, concretament, trenta-vuit programes que tenen encarregats en el seu desenvolupament els diferents departaments –Governació, Benestar Social, Treball, Cultura, Ensenyament, etcètera. Entre aquests –jo no els explicaré tots, però sí que destacaré potser els més significatius–, d'aquests trenta-vuit programes n'hi ha uns sobre informació i sensibilització en general sobre aquesta qüestió, programes de formació d'adults per a treballadors estrangers, ensenyament de llengua, formació i inserció laboral, escolarització dels alumnes immigrants o fills d'immigrants, atenció especial a les dones d'immigrants, establiment de grups d'especial interès sanitari –i ho dic així, no en termes discriminatoris, sinó perquè hi ha malalties específiques segons els orígens o territoris–, els ajuts a la compra o rehabilitació d'habitatges –em sembla que és un dels temes que vostè ha plantejat, entre els molts que ha plantejat–, l'atenció als infants i l'accés a la PIRMI o Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció.

Aquests serien algunes de les principals línies. N'hi ha d'altres també, que van per programes més d'informació i formació específics, per exemple, adreçats a policia autonòmica, a policies locals, per sensibilitzar-los de l'especificitat del fenomen, i formació també específica, per dir-ho així, a

collectius com els mestres de primària, de secundària, així com els professionals dels serveis socials, també sobre la mateixa qüestió.

I potser com a últim element d'aquesta primera visió, que es programaran..., hi ha un compromís de programació de pautes de cara a autors de llibres o de material pedagògic perquè sobretot evitin qualsevol referència a elements discriminatoris o que sonin a discriminatoris.

Hi ha també una sèrie de propostes –perquè aquestes que li acabo de dir són, en certa manera, competència o responsabilitat de l'Administració de la Generalitat–, altres adreçades a l'Administració central, com podrien ser els permisos de treball i residència, la renovació de permisos, no limitar mitjançant mesures administratives l'associacionisme dels immigrants, la pròrroga del procés de regularització, facilitar el reagrupament familiar, facilitar l'accés a la nacionalitat, la participació del Govern autònom en la fixació dels «cupos» o contingents, les decisions polítiques que s'hagin de prendre i que afectin el territori, i millorar l'Estatut del refugi.

Per part nostra –això és el cos dels programes del Pla interdepartamental– seguirem desenvolupant al mateix temps, ja, les accions ordinàries que fins ara, sense l'existència d'aquest Pla, cada departament anava exercint. Per exemple, en relació amb la formació professional ocupacional, de relacions de treball, la seguretat i salut laboral, la utilització de la xarxa dels serveis socials, etcètera; accions ordinàries que ja veníem, en certa manera, exercint.

Bé, doncs, per acabar, ja que la llum diu que s'esgota el temps, cal fer un esforç per part de la Generalitat –l'estem fent, l'hem estat fent, vostè ha fet esment d'algunes de les dedicacions–, però cal també –i aquest és un tema important– la col·laboració de tota la societat; no és un tema únicament d'administracions, cal sensibilitzar tota la societat.

La societat catalana en general –em permeto fer-ho com afirmació– assumeix amb esperit obert i positiu, ara com ara, almenys, el tema de la immigració. Catalunya és fruit de la immigració i, per tant, potser té una especial sensibilitat o predisposició per al tema. Mirin, molt breument, l'any 1900, a començaments de segle, érem dos milions d'habitants i ara som sis milions; d'aquests quatre milions més, dos milions i mig més s'estima que és gent procedent de fora de Catalunya, per tant immigrants, en el sentit més ampli de la paraula.

Ara com ara, per tant, no tenen implantació –i això també és important– les posicions de xenofòbia i de racisme. Per això cal que tots plegats també unim esforços, perquè qualsevol brot sigui eradicat ràpidament.

I permeti'm –tanco– esmentar-li l'activitat que fan en aquest sentit, molt positiva, certes institucions, sindicats i associacions, i concretament la Comissió d'Organitzacions No Governamentals de Girona... Excusi'm només, senyor president, en breus segons acabo el tema.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Em sembla que fóra un oblit no esmentar-los, perquè fa molt pocs dies que

han tingut lloc aquestes jornades a Girona, propiciades, per dir-ho, per aquesta entitat, que ha tingut molt ressò públic, que van emetre el denominat «Informe de Girona», que dins de la nostra línia de suport i de total comprensió per aquest problema va ser propiciat, facilitat i patrocinat també per aquesta conselleria de Treball –aquest conseller personalment les havia d'inaugurar i hi no va poder ser per qüestions d'última hora–, però que és una activitat molt positiva i que ha donat lloc al pronunciament de les administracions públiques, avançant molt positivament en temes que estan plantejats.

Globalment, la immigració no desbordada és un fenomen positiu, tant per als immigrants com per la societat receptora. Evitem, per tant..., haurem de fer tots els esforços per evitar, per tant, la dualització de la societat catalana en funció de l'origen i facilitem, per tant, la seva plena integració.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera pot fer la rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, moltes gràcies, li ho dic de veritat.

Estic d'acord sobretot amb un dels punts darrers que acaba de dir: la societat catalana no és xenòfoba, hi estem totalment d'acord, i aquesta és l'esperança. La societat catalana té energies positives per poder superar qualsevol temptació de trencar-se per dins justament per la presència d'un col·lectiu de treballadors estrangers, perquè –com diu el sociòleg Lluís Recolons, que va participar també en aquell seminari– té molta experiència de què signifiquen les migracions al llarg de la seva història. No seria el que és, no seríem el que som sense aquestes migracions. Per tant, estem totalment d'acord en aquest punt.

I li he de dir que estem d'acord també amb la música i amb la lletra que coneixem fins ara d'aquest programa interdepartamental. Ara bé, nosaltres el que farem, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és tractar de posar partida pressupostària als dissenys d'aquest programa, com he dit abans. I aleshores, en algunes qüestions molt puntuals, aquesta Comissió Interdepartamental ja creada, totalment d'acord que es faci càrrec de la proposta que jo deia d'estudiar la regulació de la campanya de la recollida de la fruita per preveure possibles problemes que hi hagi, i que, per tant, la proposta que abans d'acabar el primer trimestre o abans, per entendre'ns, d'arribar a Setmana Santa se sàpiga una mica –sempre hi ha elements de darrera hora imprevisibles–, se sàpiga una mica què ha de passar, per no crear expectatives innecessàries.

També estem d'acord en el tema d'incrementar els punts d'acollida, d'informació i d'assessorament jurídic mitjançant acords entre els ajuntaments i els governs de la Generalitat; fomentar des de la Conselleria de Treball els cursos de formació ocupacional adaptats a les necessitats específiques de treballadors estrangers extracomunitaris, amb una nota que vostè ha dit, conseller –i també hi estaríem d'acord–, amb una atenció especial a tot el que pressuposarà el reagrupament.

pament familiar i amb una atenció especial, per tant, a les dones i a les filles de molts d'aquests treballadors –en molts casos són elles les treballadores: no oblidem que un dels col·lectius de treballadors estrangers més importants a Catalunya és el de les dones filipines, que per tant és un col·lectiu de dones.

Nosaltres proposem també la creació d'un fons anual a càrrec del pressupost de la Generalitat a partir de l'exercici del 94, destinat a subvencionar els ajuntaments que fomentin l'oferta d'habitatge de lloguer per als treballadors estrangers extracomunitaris. Aquesta no ha estat una qüestió que ens ha vingut al cap perquè sí; justament a partir de les compareixences a la Comissió que presideix –i abans he dit que la presidia amb eficàcia i dignitat, però no he dit el seu nom– el senyor Abelló, justament els representants dels ajuntaments ens expliquen que la problemàtica d'un habitatge digne és encara una de les grans problemàtiques pendents. No oblidem que la creació d'un gueto molt sovint depèn d'una qüestió urbanística i de com estan recol·locats els col·lectius de treballadors en una població determinada, i això és el que fa que apareguin o no davant de la societat com una excrescència d'aquesta societat –i perdonin l'expressió– i no com una part integrant activa d'aquesta societat.

I justament perquè no vull tampoc allargar-me més, només volia acabar amb aquest tema. Un polític català que vostè coneix molt bé, i sospito que la majoria dels diputats d'aquesta cambra, en el marc de les darreres eleccions generals, quan sentia una sèrie de propostes dels altres grups deia: «D'aquestes propostes, en faig suspensió de judici fins que no arribin els pressupostos.» Ho recorden? Estic referint-me al molt honorable president senyor Jordi Pujol. Doncs, bé, en aquest cas, si se'm permet la imitació d'estil, diré que també nosaltres, pel que fa a aquest Programa interdepartamental sobre la immigració, fem suspensió de judici fins que no veiem com el pressupost que estem a punt d'aprovar en aquesta cambra concreta aquests bons dissenys del Programa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller, si vol fer ús del dret de contestar la rèplica, pot fer-ho.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, miri, primer, quan es fa un Pla interdepartamental com aquest que succintament he intentat exposar, voldria dir que, per definició, vull dir, vaja, dic –dic– que per definició és bo que un govern tingui un marc global inspirador del que poden ser després línies d'actuació concretes i particulars; o sigui, saber que les accions estan dins un marc coherent, d'una previsió global, d'un tractament global del tema i, per tant, que no es pugui caure en les accions separades, que de vegades poden ser àdhuc contradictòries. Per tant, dic que el Pla, per ell mateix, jo crec que, si els seus continguts són bons, és bo, diguem-ne, perquè marca una línia, una voluntat política, i, per tant, això és positiu.

Per la seva mateixa naturalesa jo ja li haig de dir que, si un pla és ambiciós perquè vol resoldre, intenta resoldre, diguem-ne, tota una problemàtica complexa, difícilment es resol amb un sol exercici parlamentari ni amb una sèrie d'exercicis; és un posar-se a caminar, perquè a més sabem que el problema avui existeix; en aquest moment a Catalunya hi ha un 1,8% de població immigrada estrangera, i no sabem d'aquí a tres anys quin tant per cent, però sabem que va *in crescendo*, és un fenomen que el tenim aquí, que més aviat va en creixement. Per tant, volent dir, segurament..., tots plegats sofrim impactes de variacions numèriques, fins i tot de reaccions dels col·lectius humans, i per tant s'haurà d'anar fent. La qual cosa no vol dir, i amb això el que li estic dient..., no vull dir que dilueixi la responsabilitat; concretament, i per posar dos exemples que em toquen de prop, nosaltres, des de fa temps, des d'abans d'existir el Pla, la Conselleria de Treball, juntament amb la Conselleria de Benestar Social, per exemple, estàvem fent formació professional ocupacional, anant més enllà de les nostres competències. Perquè jo li voldria recordar que la formació ocupacional dels treballadors estrangers se la va reservar, quan hi va haver el traspàs, se la va reservar l'Administració central. Malgrat tot, nosaltres, per exemple, recordo que es van fer tota una sèrie de cursos per preparar els..., per exemple, per a paletes, tota una sèrie de portuguesos, alguns d'ells d'ètnies gitanes i d'això, i, en fi, a més alguns d'ells van trobar col·locació. Hi havia la paradoxa que estaven formats, trobaven col·locador i llavors hi havien problemes administratius per al contracte de treball. Però, nosaltres, la formació ocupacional ja la vam donar als treballadors estrangers ja fa almenys un parell d'anys.

El mateix amb el PIRMI, amb la renda mínima d'inserció. Quan es va crear, es va evitar esventar que per tenir-hi dret es tingués de ser o català o espanyol o que n'estiguessin exclosos, per dir-ho així, els estrangers. I per tant, l'únic que es demana és un temps de residir al país, per no provocar... –almenys en el moment del llançament experimental d'un programa que pot ser complicat i difícil i car–, doncs, no provoquéssim uns fluxos artificials de població, d'immigració addicional pel fenomen de l'existència del salari social –o renda mínima d'inserció, com se'l coneix.

Quant al tema de l'habitatge, permeti'm només apuntar-li... –dins del reguitzell de coses que jo li he llegit ja hi era–, però dir-li que un dels punts del Programa interdepartamental, del Pla interdepartamental..., que concretament el nom del programa és: Programa per garantir l'acolliment als ajuts públics per a la compra o la rehabilitació d'habitatges. I això és dins del Programa dels immigrants, és a dir, vol dir que, en principi, s'obre –s'obre– l'accés, no sols per als catalans, sinó per a tots els immigrants –els immigrants estrangers, en el cas que estem parlant–, als programes de protecció per a facilitació de l'accés a l'habitatge.

Crec que, altres detalls, els els podrà donar en el seu moment amb major precisió el conseller Comas.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de la superfície forestal

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la gestió de la superfície forestal, presentada pel diputat senyor Portabella, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tots coneixem els efectes nocius que tenen els incendis en el medi ambient, i especialment en el mar Mediterrani. Els incendis incideixen de manera molt important sobre l'atmosfera, ja que per emissions de CO₂ i de metà contribueixen de manera molt important a l'efecte hivernacle; els que tenen sobre l'aigua, que canvia el seu comportament i que implica una sèrie de problemes tant en els freàtics, com en les capes superficials de gran abast, com en el sòl, ja que canvia tant les seves propietats físiques com químiques, ja sigui per la temperatura que pren el sòl, conseqüència del cremar dels arbres, com de l'oxidació de la matèria orgànica que hi ha.

Tot això fa que el sòl vagi disminuint la seva fertilitat i que hi hagi un vector clarament dirigit cap a l'erosió i que, si aquest vector no es controla, es converteixi en una tendència molt clara a la desertització. Tot això implica unes despeses econòmiques molt fortes, a les quals encara podríem sumar tot el que és la producció forestal que es perd, i uns canvis en l'alteració del paisatge i el clima també molt significatius. Així, doncs, els incendis tenen una gran repercussió sobre el medi físic, social i econòmic d'un país, i per aquest motiu cal exigir esforços importants i claredat d'informació.

En relació amb aquest darrer punt, no són acceptables les dades que sobre incendis ha donat el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Sense donar cap dada que sigui falsa, les dades que s'han donat no són correctes. I no són correctes perquè s'ha induït a fer creure que enguany a Catalunya només s'han cremat 5.767 hectàrees, i això no és així. Les hectàrees totals cremades aquest any a Catalunya fins al moment són 8.143, i vostès saben que és així; el que passa és que a l'hora de fer els resultats públics —i dispo dels dossiers que han donat a la premsa— s'han oblidat de comptabilitzar-ne alguns.

D'on surten aquestes 8.143 hectàrees? Surten de la suma de les hectàrees d'arbrat que s'han cremat, que són 3.067; de les 2.721 hectàrees de matoll; de les 739 hectàrees de pastura, i de les 1.615 hectàrees agrícoles, a data 14 d'octubre. Aquestes dades estan tretes del Departament; en tot cas, si hi hagués algun error en qualsevol d'elles, agrairia que el conseller em corregís.

La suma d'hectàrees, doncs, que vostès han fet pública és la suma de les hectàrees arbrades i de les de matoll, però han oblidat les de pastura i les agrícoles. A tot Europa, inclòs Icona, quan es donen les hectàrees cremades en terreny

forestal s'inclouen les pastures. Només quan es parla de les de terreny forestal, arreu es considera que les hectàrees de terreny forestal cremat d'una banda són les arbrades, i les altres no arbrades amb dos components, les pastures i el matoll. Vostès mateixos, en el llibre *Incendis forestals a Catalunya, lluita integral*, del seu mateix Departament, parlen que els incendis forestals són tots aquells focs que tenen lloc en el medi natural. I en l'article 2.1 i 2.2 de la Llei forestal s'inclouen les pastures com a hectàrees forestals.

I, òbviament, senyor conseller, quan es fan rodes de premsa per explicar quantes són les hectàrees que s'han cremat en els incendis, s'han de dir les hectàrees totals i, per tant, incloure-hi les no forestals, perquè, si no és així, hi han incendis que després es comptabilitzen entre els 712 incendis que hi ha hagut que no existirien. Per exemple, l'11 de setembre, a l'Ampolla va haver-hi un incendi íntegrament en terreny no forestal, és a dir, en terreny agrícola; el 8 de setembre, a Cercs; el 24 d'agost, a Uldecona. Aquests incendis, sinó, es comptabilitzen com a incendis que s'han produït, però no es comptabilitzen les hectàrees que s'han cremat.

Però encara, amb el tema de les hectàrees no agrícoles, no forestals, encara es podria arribar a situacions més inversemblants. Per exemple, el cas de l'incendi de Vespella. Per a vostès, 500 hectàrees cremades; per a la resta dels mortals, 800 hectàrees cremades, perquè 300 són de terreny agrícola. Però vostè sap que el seu Departament s'ha compromès a fer unes tasques de repoblació a Vespella, en relació amb aquest incendi, i que les hectàrees que repoblaran són les no forestals? És a dir, són justament aquestes que no comptabilitzen. Llavors, si jo, per exemple, l'any que ve li preguntés que, d'aquestes 500 hectàrees que s'han cremat a Vespella, segons vostè, quantes n'han repoblat, què em contestaria? Que cap? Perquè no estan comptabilitzades. O què em diria? Que les hectàrees repoblades, com que no són forestals, no estaven comptabilitzades i que, per tant, això no respon al que pertocava en el tema de la repoblació?

A Catalunya, fins ara, senyor conseller, s'han cremat 8.143 hectàrees, i no 5.767. D'altra banda, en nombroses declaracions que s'han pogut seguir per la premsa —perquè la veritat és que enguany, amb el tema dels incendis, doncs, ha sortit força a la premsa—, s'ha fet referència, com un dels motius principals d'incendis, a les males condicions climatològiques d'aquest estiu: la temperatura, la pluja, el vent i la manca de llum, la nocturnitat, és a dir, els incendis que s'han provocat als vespres i a les nits.

En relació amb la pluja, porto una prova, diguem-ne, gràfica de l'Institut Nacional de Meteorologia, en la qual en l'àrea de Catalunya es diu que és un any normal, és a dir que hi ha el cent per cent de pluja en relació amb el que és habitual, a excepció d'un petit tros, que és Tarragona, que arriba al 129%, és a dir que hi ha un 29% més de pluja que els darrers anys, i, com vostè sap, han estat a Tarragona les comarques que més s'han cremat enguany.

Hem fet també uns comptes, amb números i amb litres/metres quadrats de Tarragona, ja que han estat les co-

marques on s'ha cremat més. A Amposta, al Montsià, l'any 93 han caigut 31,5 litres/metre quadrat; l'any 92, considerat molt bo per tothom, n'hi van caure 3,5, i el 91, 4,5, i el 90, 2. A Deltebre, al Baix Ebre, el 93 van caure 12 litres/metre quadrat; el 92, 2; el 90, 1,5. A Reus, al Baix Camp, el 93 van caure 70,2 litres/metre quadrat; el 92, 19; el 91, 0,1; el 90, 4; el 89, 11,3. A Tarragona, al Tarragonès, aquest any han caigut 67 litres/metre quadrat; l'any passat, 31; l'anterior, 15, etcètera. És a dir que, a més a més de la prova, diguem-ne, gràfica, que no sempre és precisa, sí que li he pogut precisar amb dades que hi ha hagut moltes poblacions de les comarques tarragonines que han tingut un percentatge de pluja més elevat —fins i tot aquest 29% de què parla l'Institut Meteorològic— que els darrers anys.

En relació amb el que és la nocturnitat, el fet que s'hagin produït tants incendis a la nit, jo he repassat les hores de tots els incendis, i m'ha servit també molt d'ajut el dossier que vostès van donar a la premsa sobre els resultats del programa Foc verd. (*L'orador acompanya la seva exposició amb uns gràfics.*) En aquest programa vostès poden observar que les hores dels incendis..., i, com més prop està del centre, és que menys incendis s'han produït, i com més allunyat, és que més incendis s'han produït. Vostès veuen que aquesta circumferència s'aplata per aquí... És... (*remor de veus*) —perdó—, que va de les onze de la nit a les deu del matí. Com que no sempre tampoc són correctes els gràfics, doncs, també he fet uns comptes, i miri, exactament, agafant, de nit, de les deu de la nit a les sis del matí —vuit hores—, s'han cremat 1.147 hectàrees, és a dir, 14% del total.

No es pot dir, doncs, que la culpa de l'increment dels incendis d'aquest any hagi estat la nocturnitat. I és que, de fet, mai ha estat així. I mai ha estat així perquè, a la nit, la humitat relativa augmenta, la temperatura disminueix i els vents amainen. I els vents és un altre dels arguments que vostès han utilitzat.

Per exemple, utilitzaré una fotocòpia del control que vostès fan sobre l'incendi més gran que s'ha produït enguany, que és el de la Palma d'Ebre. Aquest incendi —que per a vostès té mil hectàrees cremades, però per a nosaltres dues mil, perquè hi ha mil hectàrees no forestals que també es van cremar— portava una direcció de vent nord-est, és a dir de gregal, i els vents considerats perillosos a Catalunya, per als incendis, són el migjorn, perquè puja del Sàhara, aire calent, i el de ponent, perquè ve dels Monegros i també és aire calent; és a dir, no és un vent conflictiu, per entendre'ns així. La seva velocitat de vent era de 5 —de 5—; segons l'escala que vostès fan servir, que és la que es fa servir arreu, que és l'escala Beaufort, si fossin 5 quilòmetres/hora seria el vent més fluix que existeix: el ventolina, i si fossin en nusos, seria el segon vent més fluix que existeix, que és el fluixet, que vostès descriuen com un vent que mou les fulles, l'aire se sent a la cara, al mar petites onades que no trenquen, i les embarcacions a vela van a un o dos nusos de velocitat. La humitat relativa era del 50%, que vostès mateixos diuen que entre 40 i 60% el risc d'incendi és mitjà. Què va passar, doncs? Doncs, mirin, sota el nostre punt de vista, el que va

passar és el següent: que aquest incendi es va iniciar a les 15,50 i que el primer efectiu va arribar a les 16,42, és a dir, 52 minuts més tard.

En un altre dels incendis importants d'enguany, el que s'ha produït al Perelló, l'avís d'incendi es va rebre una hora i 19 minuts després que s'hagués iniciat —l'avís d'incendi—, i en els informes no posava l'hora en què va arribar el primer efectiu. I això sí que està directament relacionat amb les hectàrees que es cremen: com més tard s'arriba, més hectàrees es cremen.

El meu Grup Parlamentari no creu que el programa contra incendis Foc verd no serveixi per a res; tot al contrari, nosaltres pensem que és un bon programa i, observant la seqüència històrica, els set darrers anys que s'ha aplicat el programa Foc verd la veritat és que és inqüestionable que s'han millorat els resultats. Però també és veritat que, en els darrers tres anys, aquest programa no ha funcionat tan bé, i hi incloc l'any passat, perquè, com tots sabem, l'any passat va ser un any excepcional meteorològicament. L'any 91 i l'any 93 és en els únics casos en què han cremat més de 5.000 hectàrees, i l'any passat, tot i l'excepcionalitat meteorològica que hi havia, es van cremar més hectàrees que l'any 90, que no era, per dir-ho d'alguna manera, tan excepcional.

Així, doncs, pensem que, d'alguna manera, el que és la filosofia del programa Foc verd, que està compost en un 80% per prevenció, no s'està acabant de complir, o que no va dirigit en el sentit adequat ni són suficients. En aquest sentit, vostès sabien que aquest any era un any dolent, però jo també he fet uns comptes de les hectàrees cremades, i el mes de gener, el mes de febrer, el mes de juny, les hectàrees que hi havia cremades ja eren superiors que el pitjor any dels darrers set, ja estàvem per sobre; és a dir, que ja es preveia que hi havia un mal any, i vostè mateix ho va dir, que preveien que aquest fóra un mal any. Llavors, jo pregunto: què ha passat amb l'article 39 i amb l'article 40 de la Llei forestal? Què ha passat amb l'article 39, que diu que «el Consell Executiu pot declarar zones d'alt risc d'incendis, a proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca»? Mitjançant aquesta figura, es poden obtenir elements de protecció més elevada de zones d'especial risc d'incendis, i tenint...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant...

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. I tinent en compte que això és un mecanisme preventiu i que les propostes de declaració de zones d'alt risc d'incendis han de tenir un temps per a aplicació, m'agradaria saber quantes se n'han fet i en quina data, perquè aquí, pel fet de ser preventiu, la data pren importància.

I en relació amb l'article 40, es diu que aquestes zones d'alt risc d'incendis han de tenir un pla de prevenció d'incendis. I també el meu Grup Parlamentari voldria tenir coneixement de quants plans s'han fet i on s'han aplicat.

Bé, nosaltres creiem que hi han altres elements de prevenció que no s'han acabat de complir, com podria ser el tema de les urbanitzacions. Vostès han fet quelcom, han fet

cent mil cartells, però vostès mateixos tenen editat un llibret molt interessant sobre les mesures preventives contra els incendis forestals a les urbanitzacions –està editat l'any 88, és a dir, que no el collem, no és allò que vulguem el que es va aprovar ahir per demà, eh?, sinó que han tingut cinc anys per aplicar-ho–, en el qual vostès parlen d'unes mesures que, realment, sembla que podrien ser dissuassòries, podrien ser preventives, podrien disminuir el nombre d'incendis que es produeixen a les urbanitzacions, i cal recordar aquí que, aquest any, un incendi en una urbanització ha costat sis vides de persones.

Jo diria que cap d'aquestes punts que surten aquí s'han aplicat. Vostès és veritat que han fet uns cartells, és veritat que han fet quelcom, però jo em reafirmaria en la idea general: pensem que no se'n fa prou, de prevenció; pensem que d'alguna manera no s'està dirigint en el sentit adequat; pensem que caldria fer una revisió i augmentar la sensibilitat a l'apartat de prevenció.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, veig que vostè ha treballat de valent i ha après moltes coses, cosa que em sembla fantàstica.

Jo voldria, de la seva intervenció, destacar dos fets: vostè haurà vist que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca li ha donat totes les facilitats per examinar absolutament tota la documentació; sospito, a més, que no l'hem amoïnat gens ni vostè ens ha demanat ajuda, amb què algunes de les lectures que ha fet no són gens correctes.

Miri, les hectàrees cremades són mil·limètricament les que vam dir; fins i tot, com a prova –vostè cita l'Icona i diu que l'Icona ho fa bé–, les dades que va donar Icona per a Catalunya són lleugerament diferents a les nostres; jo suposo que vostè està assabentat que el Departament dóna llicències per a crema de pastura, i que aquests focs els comptabilitzem, però que són focs que nosaltres donem llicència; com vostè suposo que deu saber que, a la tardor, a les zones cerealistes, també donem permisos de crema per anihilar un animaló que ja vaig mencionar, em sembla, una vegada en aquesta sala, que és el *Zabrus tenebrioides*, sobre el qual es pot discutir de molt diferent manera.

Escolti, les hectàrees cremades per focs en la mesura que jo explicaré són, exactament, les que són –ni un metre més ni menys–; que la valoració del mateix pagès, de l'alcalde, dels nostres propis efectius quan veuen la superfície cremada –que la veuen, doncs, en paisatge, no en planimetria–, pensen que la superfície és més important, per descomptat, jo li ho reconec: quan es van a fer mesures agràries, quan es fan a ull, mai queden petites. Ara, que quedi clar davant d'aquesta cambra que les hectàrees cremades, exactament, atribuïbles a les diferents causes, són les que jo he dit.

Quan vostè diu de la pluja... Escolti'm una cosa, senyor Portabella, vostè, el dia que esmorza molt bé, ja no li cal menjar la resta del dia? Pregunto. Perquè, és clar, vostè em treu unes estadístiques de pluja..., sí, sí, és cert, no les hi discutiré pas, però ningú en aquesta cambra pot negar, ningú, que el mes de juliol i el mes d'agost no va caure una gota, fins ben avançat el setembre. Que, miri, que la pluviometria sigui molt alta –que la pluviometria sigui molt alta–, fantàstic: tenim una bona natura, creixen els arbres, per a l'agricultura ha estat un any molt bo –cosa de la qual, personalment, me'n felicito, perquè dic: «Mira, ens han ajudat des de dalt»–, però, escolti, siguem seriosos, la pluja vostès saben que ha estat –la manca de pluja– una de les causes que han provocat incendis.

Tampoc és cert –i aprofito per dir-ho– quan es diu: «Oh, és que vostè unes vegades diu una cosa i després en diu unes altres...» Miri, la causa principal que hi hagi hagut un major nombre d'incendis aquest any ha estat la manca de pluja i la gran vegetació que hi havia, una vegetació que, a Catalunya, feia molts i molts anys que no havíem vist mai, perquè l'any passat va ser un any molt bo en pluges; vol dir que el fenàs, l'herba, les diferents gramínies van germinar bé, van caure les llavors a terra i aquest any ens han nascut totes, i, després –aquesta és la condició bàsica–, després, ja que vostè ha tret el resum de premsa, li especifiquem molt bé quines han estat les causes del foc. Jo, de totes maneres, li vull recordar una cosa, per això de la pluja –perquè abans li parlava de paraula i ara veig l'estadística–: el 23% dels focs van ser al juliol i el 30% dels focs van ser a l'agost; vol dir que el 80% dels focs van ser en una època que a Catalunya, dissortadament, no va caure ni una gota. I vostè busqui les estadístiques que cregui oportunes: no ho podrà rebatre.

També m'ha parlat del temps. És cert que en alguns incendis s'ha trigat un cert temps a ser-hi present. Al 37,41% d'incendis, s'hi va ser entre els 5 i els 15 minuts; al 28% d'incendis, s'hi va ser dels 15 als 30 minuts; al 22% d'incendis, s'hi va ser abans de 5 minuts, i si és cert que hi va haver el 3,19% d'incendis que es va trigar més de 60 minuts –i jo li ho reconec, i consta en les actes, i se li han ensenyat a vostè–, però, alguns d'aquests incendis es produeixen en llocs molt aïllats, els helicòpters han de sortir de les bases d'on han de sortir i els camions han de sortir de les bases d'on han de sortir. I vostès també m'han de reconèixer que, per exemple, un dels incendis que vostè ha citat, aquell dia hi havia vint-i-cinc focs a Catalunya; que la gent, de veritat, ha fet un esforç que mereixeria un reconeixement no solament d'aquesta cambra, sinó de tots els ciutadans. Qüestionar l'eficàcia de l'extinció d'incendis, de veritat que és una demagògia. I jo li ho reconec, sí senyor, que si hi ha hagut set-cents i escaig d'incendis, hi ha hagut sis d'aquests incendis que s'hi ha arribat després d'una hora. Però, escolti, també li dic, docns, que miri, a cent cinquanta o dos-cents d'aquests incendis s'hi ha arribat abans de cinc minuts.

Com a exemple –ho guardava per al final de la intervenció, però és que és massa atractiu, no?–, aquí, avui surt un article, al diari *Levante*, precisament, d'un partit, que és la

UPV, valencià –suposo que el coneixen bé–, on ens posen com a exemple –ens posen com a exemple. Diuen: «Per què, per què no es fa el mateix que a la comunitat autònoma veïna?» Sincerament, jo crec que nosaltres, la Generalitat, el Departament d'Agricultura i, evidentment, amb la col·laboració de tots vostès, podem millorar el programa Foc verd, i jo dic en què el podem millorar: el podem millorar, senzillament, amb l'anàlisi de les causes que han produït aquests focs, i és en l'àmbit que jo em comprometo a treballar i perquè totes les aportacions que es facin siguin benvingudes. Aquest és un gran camp on el podem millorar.

El programa Foc verd, avui dia, difícilment –amb sinceritat– és millorable, difícilment. Evidentment, hi podem posar més efectius humans, però no sé per què, perquè, escoltin, aquest any nosaltres hem cobert amb guaites la superfície de Catalunya, a les zones de risc, i els avisos d'incendi..., jo no li contradic aquest: no ho sé, puntualment, jo no els he repassat, no tinc el temps per repassar-los tots, però pot ser que s'hagi donat un cas, però la realitat és que, veient el temps que triguem a arribar als focs, es demostra que el mecanisme és exacte. Una cosa que és molt clara: el mapa de risc que s'elaborava diàriament, escoltin, aquest any cada hora s'ha elaborat un mapa de risc, i vostè, això, ho ha vist, i suposo que li ho van ensenyar i que ho pot explicar a la cambra. S'han potenciat les àrees de defensa forestal, i aquí també estic d'acord que nosaltres podem fer que se'n creïn més –és un camí a seguir–, però és una opció de la gent, és una opció de la gent del carrer; nosaltres podem promoure-la, però, en definitiva, són els propietaris i les persones que viuen a les zones rurals els qui ho han de portar a terme. I li vull recordar, doncs, que s'ha incrementat d'una manera important les àrees de defensa forestal.

Miri, jo, de veritat, crec que hem fet un esforç notable. Que el resultat ha estat bo. Que em diuen: «A Catalunya s'han cremat 5.700 hectàrees.» Sí. Jo, l'altre dia, els mencionava unes dades, avui els les puc mencionar més en concret: en tot l'arc mediterrani, Catalunya ha estat la comunitat autònoma que ha tingut, amb molt, menys foc, però en molt. I si mirem la superfície cremada arbrada, la superfície total cremada, a Catalunya estem en el 0,31 quan el conjunt d'Espanya està a l'1,18, o sigui, quatre vegades més; quan veiem, doncs, que França, país molt més humit, està a 0,50, o sigui molt superior; quan veiem que Grècia està a 0,70; quan veiem que Itàlia està al 2,80 o quan... No cal anar-ho citant.

També voldria mencionar una cosa. Es dona la imatge que a Catalunya, amb el foc, aquests darrers anys s'està perdent superfície forestal. Recordo unes afirmacions que deien: «Amb els mateixos focs d'aquest any, a Catalunya d'aquí a noranta anys no hi haurà bosc.» Ja veuen que s'ha cremat el 0,31 de la superfície forestal.

Jo els he de dir una cosa: Catalunya en els darrers deu anys –en els darrers deu anys– ha augmentat l'11% la seva superfície forestal. I també els he de dir una cosa: podem millorar-nos moltíssim, podem treballar plegats –que és el que desitjo–, no des d'una crítica demagògica ni fàcil, per

millorar el foc, però, miri, Catalunya és un país mediterrani; els recomanaria que llegissin alguns assajos molts bons sobre aquest tema i tothom li dirà: «Miri, en el bosc mediterrani el foc és intrínsec a la seva cultura»; amb les dificultats que hem tingut aquest any –i ningú me les pot negar–, escolti, jo considero que el programa Foc verd i la tasca de prevenció i extinció d'incendis han estat un èxit; a pesar d'això, que el podem millorar, d'acord; a pesar d'això, que hem de treballar perquè no hi hagi foc, també. Ara, no fem demagògies falses, si us plau!

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Faci la rèplica, però ajustant-se al temps hàbil, que són cinc minuts, eh?

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, en primer lloc, voldria agrair que tot el material que vaig sol·licitar al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, doncs, em va ser facilitat i que és estrictament cert; per això estic tan ben informat, senyor conseller. I per això resulta que les dades que dono jo són les que són estrictament correctes, perquè és que tinc la fotocòpia dels seus documents!, la fotocòpia de la Direcció General de Medi Natural, Servei d'Incendis Forestals, període de l'1.I.93 al 14.X.93!; hectàrees totals: 8.142,9! És la seva fotocòpia; no em digui que sóc un demagog!

Escolti'm, s'han cremat d'arbrat i matoll 5.788,4 hectàrees; s'han cremat d'arbrat, matoll i pastura 6.527,9 hectàrees, i s'ha cremat de matoll, pastures, arbrat i no forestal, és a dir, hectàrees totals, 8.142,9. La demagògia, en tot cas, va d'un 0,1, perquè he dit 143, abans.

Segon punt; vostès han creat la sensació que a Catalunya només s'han cremat 5.788,4 hectàrees, i no és cert; vostès especifiquin que és d'arbrat i matoll i no tenim res a dir –i no tenim res a dir. Però vostès no poden saltar-se els articles 2.1 i 2.2 de la Llei forestal i no comptar les pastures, no ho poden fer! I quan parlen d'hectàrees totals no es poden oblidar de les no forestals, si els repoblen! Hi han incendis que només són en aquest terreny. O sigui, que, bé, en tot cas, amb tota la cortesia crec que s'haurien de tractar les dades en funció de com són i no com es voldria que fossin.

Miri, em diu: «Jo he tret un cas d'un dia en què hi van haver vint-i-cinc incendis.» Miri, vostès han millorat la situació dels helicòpters –no li ho negaré, perquè és veritat–; han millorat també la dels hidroavions, han passat d'un a dos –fantàstic–, quants pilots hi havia l'any passat? Un i un hidroavió. Aquest any, dos hidroavions i un pilot. Té el do de la ubiqüitat? És estrictament així, confirmat pel seu director general; un pilot, dos hidroavions, amb un problema: que aquest hidroavió depèn d'Icona i que per aixecar-se, per enlairar-se s'ha de perdre un temps valuósíssim, com hem demostrat, per demanar permís a Icona, i que, si Icona –Madrid, per entendre'ns, Govern central– considera que hi ha un incendi que és més important a qualsevol lloc –i segur que decideix amb criteris correctes però en el conjunt de l'Estat–, ni dos, ni un, ni cap, d'hidroavions, perquè van cap

allà, perquè es considera el territori global, eh? Amb els hidroavions, senyor conseller, dos menys un, zero, perquè no més hi ha un pilot.

Bé, vostè em compara amb València, els resultats de València, els resultats d'Andalusia i d'Itàlia i d'on vulgui. Miri, escolti, no ho poden comparar, i no ho poden comparar perquè aquí s'aplica el Foc verd, que funciona des de fa set anys, i allà no; aquí hi han molts diners, vostès hi han invertit —ho han dit a la premsa— 1.500 milions de pessetes més aquest any; allà, no; no em pot establir la comparació perquè allà estan com abans, com fa vuit anys nosaltres, quan es cremaven 42.000 hectàrees, quan es cremaven 25.000 hectàrees; és ara que, gràcies al programa Foc verd, podem dir que és un fracàs que s'estigui per sobre de les 5.000 hectàrees, perquè fa el programa Foc verd, si no, estaríem més contents que un gínjol, si només es cremés això, sense el programa Foc verd.

Vostè em parlava de les ADF. Miri, a les ADF —211 ADF— els hem donat diners, és cert. Algunes d'elles encara no són funcionals o no són prou funcionals, però no entraré per aquí. Què ha passat amb els voluntaris? Tenen dos decrets diferents —dos decrets diferents—: un crea les ADF, l'altre crea els voluntaris. Els voluntaris tenien una petita estructura, una casa, em sembla, del carrer València, tenien dos coordinadors: ni casa al València, ni dos coordinadors. Estan a Torreferrusa —això, sí—, allà, més aviat desituats que no una altra cosa. Si funcionaven, si tothom estava content, per què els han canviat l'estructura? Per què han tret els coordinadors que hi havien? Per què han tancat el local que hi havia? Per què ho han portat a Torreferrusa? Expliqui'ns-ho, si us plau.

Detecció d'incendis: bàsic, fonamental. Hi havien uns contractes amb aeroclubs; aquests aeroclubs donaven toms pel cel contínuament; amb els aeroclubs de Sabadell, amb els aeroclubs de Girona, amb els aeroclubs de... —jo què sé—, de Reus, d'on vostè vulgui; hi havien contractes, tenien unes hores i anaven fent, anaven mirant a veure si hi havien columnes de fum. Quants contractes s'han fet amb aeroclubs enguany? Cap, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Acabi.

El Sr. PORTABELLA: Jo crec que no és ni una crítica demagògica, ni fàcil, la que nosaltres hem fet; no és l'estil del meu Grup Parlamentari, sinó que és l'estil d'informar-se; per això ens hem passat un temps bastant important llegint totes aquestes coses. I consti que per qüestió de temps no entro ni sobre les línies elèctriques, que són un desastre bastant important i de les quals m'agradaria saber quantes multes han posat per no haver complert el que havien d'haver fet les línies elèctriques, ni quan vostès els van enviar una carta dient-los que havien de tallar la part de sota de les línies.

I, a més a més —i acabo amb això, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Però que sigui veritat.

El Sr. PORTABELLA: Sí, serà veritat. Miri, jo estic segur, segur —i li ho dic molt sincerament— que les dades que vostès han donat són correctes. N'estic segur, eh? Vostès, el

que passa és que no les han sumat totes. Però jo, que a més a més d'haver après moltes coses ja en sabia algunes, conec un índex que és el de dividir les hectàrees totals per les hectàrees arbrades. Això es fa per saber si no s'amaga l'ou amb les hectàrees arbrades. I, segons aquest índex, es belluga entre l'1 i el 2. Tinc la seqüència històrica des de l'any 81: 1,2; 1,6; 1,5; 1,7... Sap què dona aquest any?, sap què dona aquest any? 2,6.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. El conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, jo no em dec haver expressat bé, tot i que he procurat dir-ho molt clar; jo no li he negat que s'hagin cremat aquestes hectàrees. Jo el que li he dit és que d'hectàrees cremades per focs, en el que entenem focs sinistral, n'hi ha exactament les mateixes que vostè em diu: 5.800... —no ho recordo ara de memòria—; això, 5.786. Són les hectàrees que vostè em diu. Les hectàrees arbrades que vostè m'ha dit són 3.000 i escaig d'hectàrees. La superfície boscosa —boscosa— actual està al voltant d'1.200.000 hectàrees, arbrades. Jo no sé d'on ha tret aquesta divisió, vostè.

Jo el que sí, el que sí... Miri, m'hi miro molt abans de donar dades, m'hi miro molt, perquè a més són fàcilment contrastables, per vostè, per qualsevol persona, per aquesta cambra i per qualsevol periodista. Comprendrà que no faré la bestiesa d'amagar l'ou amb una cosa que és tan fàcil de fer, perquè vostè se'n va al Consorci Forestal de Catalunya, al Centre de la Propietat Forestal, al CREA, a qualsevol organisme, li diran exactament les hectàrees arbrades que hi ha; vostè no m'ho ha desmentit; m'ha dit: «Conseller, aquest any se n'han cremat 3.100 i escaig d'arbrades.» Molt bé, jo no sé d'on li surt el 2,26, a vostè, aquesta seqüència. Senzillament, jo el que li dic: a Catalunya se'ns ha cremat el 0,31 de la superfície forestal, divideixo; traurem molts decimals, però no arriba a l'1,32.

Quan jo li he explicat aquest tema dels focs, vostè insisteix: «Bé, ens ho han de dir.» Miri, si vostès creuen que nosaltres hem de dir les cremes de cultius culturals, doncs, amb molt de gust les donarem perquè no hi ha cap mena de problema, ni cap voluntat d'amagar l'ou. Però, evidentment, unes cremes que es fan sota uns decrets d'autorització en presència dels bombers i en presència de les àrees de defensa forestal i que són les mateixes àrees de defensa forestal les que donen el permís en aquests moments, la veritat, jo crec que no s'han d'incloure. Vostè diu: «S'han cremat 8.100 hectàrees.» Sí, senyor; comptant la superfície de rostoll de cereal que s'ha cremat i les hectàrees de pasturatges, s'han cremat. Com a focs sinistral —escolti— ni una centiària més del que jo li he dit.

Per què hem portat els voluntaris a Torreferrusa, doncs, miri, per una cosa molt senzilla: tot el centre operacional del foc està a Torreferrusa; que els comandaments dels voluntaris estiguessin situats a Pau Claris o que estiguessin situats al passeig de Gràcia no tenia cap mena de lògica. Vostè —i

convindo a tothom que ho vegi, perquè sincerament crec que és un centre del qual ens podem sentir molt orgullosos els catalans— coneix Torreferrusa i veu que operativament, si algú ha de treballar en l'àmbit del foc, ha de treballar en aquell àmbit.

Quan vostè em parla dels aviadors; jo no sé els aviadors que paga l'Icona; el que sí que sé són els que paga el Departament d'Agricultura: sis. Miri, jo, això que li ho ha dit el director general..., no ho sé, que li comenti que un determinat dia, doncs, a l'Icona li faltava un aviador per a una avioneta, o per a una... No ho sé, sincerament... Miri, els que pagàvem nosaltres eren sis.

Per què hem tret les ajudes als aeroclubs? Li ho explicaré molt clar. Perquè, miri, era una manera de volar més barata, la gent que feia proves. La realitat és que no ens aportava cap eficàcia i que és un tema que a mi m'ha comportat molts problemes perquè a tothom li agradava fer pràctiques aeronàutiques amb la benzina subvencionada. I «si molt m'apura», fins i tot, és una bona mesura de cara a la galeria; efectivitat, no, i li ho puc demostrar quan vulgui. I aquest conseller, doncs, miri, quan gasta els diners procura gastarlos eficaçment. Sí que li puc dir que el Departament, amb molt menys diners —amb molt menys diners— dels que costaven les ajudes als aeroclubs han volat tot l'estiu dues avionetes que han estat les que han donat la majoria o molts dels avisos. I que els ha vist tothom, i que qualsevol pagès que ha cremat rostoll controlat a vostè li pot dir que se li han presentat a veure què era el que passava.

Per tant, de veritat, miri, vostè té una bona voluntat envers els programa Foc verd; escolti, la hi agraeixo. Quan vostè vulgui, ja que està molt interessat i sembla que vol aprendre en el tema i té coneixements, escolti, asseiem-nos i treballem. Ara, escolti, no em faci demagògia amb unes dades que són absolutament contrastades i que, escolti, qualsevol que vostè vulgui, agafi el notari i porti-les allà i contrasti-les. Escolti, mai, mai agafaran el conseller Marimon amagant l'ou, amb sinceritat.

Aquest és un tema... No, no, escolti'm, escolti'm... Jo sé per què parlo. Miri, hi ha hagut alguns grups polítics d'aquesta cambra que han intentat fer una campanya molt demagògica envers el programa Foc verd. Senzillament el que els vull dir —potser no en sé més— és que no és just; el programa Foc verd aquest any ha funcionat; es nota en els resultats i les dades que donem són únicament i estrictament les que són veritat. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'atur a Catalunya

Passsem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la situació de l'atur a Catalunya, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes, que té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, la Moció que nosaltres presentem és subsegüent a la interpellació que vàrem formular al Consell Executiu sobre la situació de l'atur a Catalunya.

Aquesta Moció, com totes les altres, parteix del fet de fer un balanç del resultat de la interpellació, naturalment des del punt de vista de qui interpel·la, i, a partir d'aquí, plantejar un seguit de mesures per impulsar l'acció del Govern en allò que pensem que és essencial per aconseguir els objectius que ens proposem, que no són altres més que la creació d'ocupació, per tant, la lluita contra l'atur i, alhora, la protecció dels aturats.

Aquesta Moció té, per tant, tres aspectes fonamentals, uns que fan referència, com he dit, a potenciar, a intentar establir mesures per a la creació d'ocupació, per tant, per establir aquells mitjans que són els més efectius per lluitar contra l'atur, que és la creació d'ocupació, partint de la consideració que els poders públics i la Generalitat de Catalunya tenen moltes coses a fer.

No es tracta ara de reproduir la discussió de la interpellació, és a dir, nosaltres pensem que en qualsevol cas les actuacions del Govern de Catalunya són marcadament insuficients per a les necessitats actuals del nostre país i, per tant, aquesta és tota una línia d'actuació que ens porta —hi insisteixo— a plantejar un seguit de qüestions per accelerar, per millorar, per intensificar les actuacions del Govern en aquest sentit. Som molt conscients que la crisi econòmica és una crisi d'abast molt més general que Catalunya, és una crisi en la qual naturalment la societat civil té un paper important a l'hora d'abordar-la i a l'hora d'establir mecanismes per superar-la, però, recollint fins i tot les paraules del president de la Generalitat, quan diu: «Home, a Catalunya, quan les coses van bé, alguna cosa hi tenim a veure nosaltres», jo he de dir, per contra, que quan les coses van malament sens dubte la Generalitat també hi té a veure, també hi té responsabilitat i, per tant, també ha de millorar les seves actuacions.

Una altra línia, naturalment, en la nostra Moció és la de millorar els mecanismes de protecció dels aturats. He dit i ho repeteixo que el primer aspecte és sens dubte l'essencial i el més difícil, que és la creació d'ocupació, la creació de llocs de treball, però no podem, no podem, per descomptat, oblidar-nos, al contrari, dels que pateixen les situacions d'atur. I, per tant, aquí nosaltres també plantejem millorar els mecanismes de protecció d'aquestes situacions. I aleshores hi ha un aspecte ja molt específic, però que nosaltres entenem que va absolutament lligat a aquest conjunt de mesures per la importància cabdal que té per a l'economia de Catalunya, per a l'ocupació a Catalunya, i en el futur pot tenir, malauradament, per a l'atur a Catalunya.

És a dir, nosaltres no ens podem limitar a analitzar exclusivament la situació que tenim avui, els aturats que tenim avui, sinó que hem d'analitzar també les possibles conseqüències que determinades situacions en empreses molt importants poden tenir per a l'ocupació a Catalunya en el futur. I per això nosaltres hem plantejat un seguit d'actua-

cions que fan referència específicament a la situació de l'empresa SEAT. Després m'hi referiré, perquè hi ha dos punts amb referència a aquestes actuacions.

He de començar dient que el primer punt de la nostra Moció demana la presentació per part del Consell Executiu d'un pla de mesures per crear ocupació a Catalunya, pla que, des del nostre punt de vista, ha d'orientar l'elaboració dels pressupostos de la Generalitat per a l'any vinent. És cert que estem en un moment que segurament en molts aspectes aquests pressupostos ja estan elaborats, però no hi ha dubte que aquests pressupostos encara no han entrat al Parlament i, per tant, és possible encara modificar, si és que cal modificar-los, alguns d'aquests criteris, per marcar un altre ordre de prioritats que col·loqui en primer terme aquestes prioritats.

Per tant, en aquest primer punt, que hi ha set apartats, que consta de set apartats, nosaltres demanem l'establiment de les bases per a un pla estratègic industrial de Catalunya. Nosaltres sabem que existeix un pla de competitivitat, però que ens sembla que és insuficient, que en compareixences del conseller Subirà en aquesta cambra, des del nostre punt de vista, ha quedat palesament demostrat que no s'ha actuat per tirar endavant aquest Pla i, en conseqüència, són absolutament imprescindibles aquestes bases per al Pla estratègic industrial de Catalunya.

El segon apartat d'aquest punt tracta del reforçament i millora dels programes de foment de l'ocupació. Em sembla que és absolutament imprescindible reforçar i millorar aquests programes de foment de l'ocupació. Ara podríem –hi insisteixo– tornar a reiterar algunes xifres que es van plantejar durant la interpellació comparant els pressupostos del 92 i els pressupostos del 93, les partides destinades als plans d'ocupació municipal, que s'han reduït, les partides de la formació ocupacional, que la Generalitat també les va reduir, però crec que ara el que cal és veure si el que nosaltres plantejem aquí és o no necessari. És a dir, no tant analitzar quines són les partides que s'hi han destinat, sinó si pensem que reforçar i millorar els programes de foment a l'ocupació és o no necessari avui a Catalunya. Jo crec que si pensem –i nosaltres ho pensem– que és absolutament imprescindible, s'haurà de votar aquest punt, aquest aspecte de la Moció per impulsar l'actuació del Govern en aquest sentit.

El següent apartat fa referència a la formació com a fonament de la competitivitat. Jo crec que aquí coincidim absolutament tots en el fet que la formació professional en tots els nivells, en tots els àmbits, començant pels més elementals i acabant per la formació empresarial, són absolutament imprescindibles per a la competitivitat. Són element fonamental de la competitivitat, no pas com a vegades algú apunta el nivell salarial o altres aspectes. N'hi ha d'altres, però la formació és absolutament essencial i imprescindible per a la competitivitat, però, és clar, resulta que aquesta formulació, amb la qual coincidim, almenys teòricament, els grups d'aquesta cambra, a l'hora que això té una traducció efectiva en els pressupostos de la Generalitat, no es materialitza.

Jo vull recordar que en els pressupostos del 93, en l'apartat d'ensenyament, l'escola pública, per exemple, va patir ja una reducció en relació amb els pressupostos de l'any anterior. I va patir una reducció perquè, si bé és cert que l'increment global dels pressupostos d'ensenyament va ser del 8%, va haver-hi un increment del 16% en relació amb els concerts educatius i, per tant, aquest esforç no apareix per enlloc. En conseqüència, és absolutament imprescindible fer aquest sobre esforç per a la formació.

No hi ha dubte també –i això es despenia, des del nostre punt de vista, de la interpellació– que cal augmentar els mecanismes de protecció social propis a Catalunya i el foment de l'economia social i el recolzament de les PIME.

Aquesta mateixa tarda es parlava, després d'una interpellació formulada, brillantment com sempre, pel senyor Riera, del Grup Socialista, es parlava de l'economia social, es parlava del cooperativisme. Per a nosaltres el cooperativisme, les societats anònimes laborals i la petita i mitjana empresa són essencials per al teixit industrial productiu de Catalunya. Bé, un dels arguments que donava el senyor conseller aquesta mateixa tarda a mi em semblava molt desafortunat, perquè deia que en molts casos els fons s'utilitzen per defraudar i no per constituir una cooperativa productiva i, en conseqüència, això cal evitar-ho –i això és cert. Això cal evitar-ho, però el que no podem fer és, perquè es poden produir aquestes situacions de frau, no donar els ajuts imprescindibles a aquells que no van a defraudar, sinó que van a crear cooperatives o van a crear societats anònimes laborals i que, en qualsevol cas, formaran part del teixit productiu de Catalunya.

Per tant, nosaltres en aquest camp, com en tots els camps, i en el que fa referència a les prestacions per atur, que tenen relació directíssima amb el que estem parlant també, som absolutament partidaris de lluitar contra el frau. Però el que no podríem acceptar mai és que una lluita contra el frau es convertís en un pretext per no actuar des dels poders públics com cal.

Hi ha un altre aspecte que pot resultar sorprenent, que pot resultar sorprenent formulat aquí, que són propostes per a una Generalitat austera, simple, descentralitzada i eficaç. Se'm dirà: «Home, què té a veure això amb la creació d'ocupació a Catalunya?» Nosaltres entenem que hi té molt a veure. Hi té molt a veure, i no volem dir que la Generalitat sigui absolutament complicada o centralitzada, que Déu n'hi do, o ineficaç, però, en qualsevol cas, en tots aquests àmbits la Generalitat pot millorar, sobretot en la descentralització i simplificació. I és clar, si nosaltres estem plantejant aquí tot un seguit de mesures que han de comportar unes despeses és absolutament imprescindible que la mateixa Generalitat –la mateixa Generalitat– modifiqui la seva estructura, modifiqui, per tant, el seu funcionament, i aquesta, a part de millorar la gestió i l'actuació dels poders públics, servirà també per aconseguir recursos a l'hora de distribuir els pressupostos.

L'últim punt és l'impuls, el diàleg social, en què hi ha altres mocions, fins i tot, últimament, que hi han insistit. No-

saltres només volem dir que ens sembla absolutament imprescindible i reiterar-ho.

El segon punt de la Moció fa referència a accions i mesures necessàries per garantir la continuïtat de la factoria de SEAT. Jo, aquest punt, el retiraré en aquest moment, perquè sent com és d'absoluta necessitat i urgència que això es materialitzi, es tiri endavant i, per tant, que es pugui garantir la continuïtat de SEAT, el cert és que el dia 14 d'aquest mateix mes, amb una celeritat encomiable, la Comissió d'Indústria d'aquest Parlament va aprovar una proposició no de llei, subscripta per tots els grups de la cambra, que, encara que no deia exactament el que nosaltres diem aquí, sí que recollia d'una manera bastant aproximada l'esperit dels punts que aquí plantegem. Proposició no de llei que va ser subscripta també per nosaltres. Per tant, aquest segon punt, nosaltres el retirem.

I, pel que fa referència al tercer punt, i molt breument, jo només volia assenyalar que aquí demanem quelcom que pot resultar discutible –per a nosaltres no ho és–, que és realitzar totes les accions i gestions per tal que el Govern de Catalunya participi en la propietat accionarial de SEAT.

Bé, jo vull dir que nosaltres no plantegem aquí en absolut que SEAT passi a ser una empresa pública, al contrari. Nosaltres pensem que SEAT ha de ser una empresa privada amb participació pública. I per què demanem participació pública? Demanem participació pública perquè pensem que aquesta és una via d'intervenció de la Generalitat de Catalunya de poder controlar molt millor els diners que d'una manera o una altra hauran d'anar a parar a la SEAT, avui o demà, i que això no és una qüestió que nosaltres plantegem aquí que no tingui precedents. La mateixa empresa Volkswagen, a Alemanya, està participada amb un 20% pel Govern del land corresponent.

I he de dir una altra cosa –he de dir una altra cosa– en relació amb aquesta qüestió. L'empresa SEAT, curiosament, l'abril d'aquest any va plantejar un expedient de regulació de jornada per tres anys que afecta 7.000 treballadors i que comportarà unes despeses públiques de més de 3.400 milions de pessetes. Curiosament al cap de quatre mesos es planteja la possibilitat de tancar l'empresa. Resulta que això es va fer el mes d'abril i resulta que aquí no teníem coneixement d'aquesta situació, començant pels mateixos treballadors. Nosaltres pensem que si hi hagués una participació pública en la SEAT aquest control possibilitaria que aquestes qüestions no es produïssin o, com a mínim, es poguessin conèixer amb l'antelació suficient.

Per tant, per al funcionament de la SEAT, per a la bona utilització del diner públic..., perquè, és clar, moltes vegades resulta que es donen ajuts econòmics a empreses i no hi pot haver, si no estàs dintre, el control suficient perquè això pugui tirar endavant. Per altra part, la SEAT és una empresa fonamental per a l'economia de Catalunya, no únicament per al seu sector, no únicament pel fet que directament dona ocupació a uns milers de treballadors i indirectament a molts d'altres, sinó fins i tot per a la nostra capacitat industrial i productiva és essencial i, en conseqüència, nosaltres

pensem que aquest punt és molt important que es voti favorablement.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president, per la seva benevolència quant al temps, perquè sóc conscient que m'he excedit.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Ha presentat esmena el diputat del Grup Mixt, el senyor Reguant. Té la paraula per defensar-la.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, si el senyor president em permet, acumularé expressar el vot i la defensa breu de l'esmena. *(Pausa.)* És reglamentari. Gràcies, senyor Calzada.

L'esmena meva diu: «Treballar per la creació d'un marc de relacions laborals propi per a Catalunya» i, en una segona part, seria: «així com per avançar en la direcció de disposar de la suficiència econòmica que permeti al país una sortida de la crisi, de signe el menys dependent possible de les estructures que ens condicionen de manera essencial».

Per què l'hem fet, aquesta? Doncs intentem fer una modesta aportació a la globalitat de la sortida al problema de l'atur. Deia el molt honorable conseller Farreres, en el debat que vam mantenir en una interpellació substanciada aquí, també sobre l'atur, el 10 de juny de 1992, deia el conseller Farreres: «No podem fer mai una política d'ocupació totalment dissenyada per nosaltres», i afegia «amb l'actual marc constitucional i l'Estatut a la mà, perquè el Govern es reserva aspectes legislatius cabdals en aquesta matèria» –deia ell. Nosaltres diem que el marc de les relacions laborals propi ha de contemplar necessàriament l'aspiració que se'ns traspassi la gestió i la legislació sobre la Seguretat Social. També la legislació sobre la contractació laboral i la gestió en matèria tributària. Certament, deu semblar quelcom exagerat dit des d'aquí, però vostès saben que el País Basc, en la negociació recent, alguna d'aquestes qüestions les posa com a condició per recolzar la majoria del PSOE.

Per tant, els reclamats traspàsos de la gestió de l'Inem és una cosa prioritària, ens sembla, per poder fer una política pròpia per sortir de la crisi a Catalunya, així també com una gestió de la Inspecció de Treball i, com deia, de la Seguretat Social. Fins ara, tot allò que se'ns ha donat és el traspàs, el gener del 92, de la gestió de la formació ocupacional. I aquesta s'ha desenvolupat de manera preocupant perquè el pressupost –deia el senyor Saura en el debat de la seva interpellació–, resulta que el pressupost del 93 era inferior al del 92; 23.000 milions per 15.000 milions –deia. Per tant, quan feia jo la interpellació al conseller Farreres, l'atur realment havia cedit fins a un 10%, d'un 18 a un 10, però ara tornem a estar al 18; vol dir que, d'alguna manera, condicions alienes a nosaltres ens impedeixen portar a terme una política de més estabilitat laboral, de més foment de l'ocupació, de més reactivació econòmica.

Vull només assenyalar que l'esperit negociador de la majoria és cabdal en aquest matèria. I aquest esperit negociador està molt a la baixa, i els en vaig posar tres exemples que em sembla que ho proven de manera..., a bastament. Vostès, des de 1981, el Grup de la majoria han proposat i

han votat en aquesta cambra que els fos traspassat l'Inem, des de l'any 81; vol dir que han estat amb aquesta tendència, han vist aquesta necessitat. Ara podria ser un moment oportú per insistir en aquesta línia. Però quin és el seu esperit negociador?

Aquest matí escoltàvem la diputada senyora Rosa Bruquera en una disertació que a mi m'ha encantat, m'ha encantat per florida i, sobretot, per la conclusió final, que és absolutament impensable. És a dir, en una matèria que li proposa la diputada d'Iniciativa on Catalunya té competències exclusives per l'article novè de l'Estatut, en els seus apartats 25, 26, 27 i 28, s'inhibeix i diu: «Primer que es pronunciï Madrid, i, aquest tema, ja l'anirem resolent.» Aquest és l'esperit negociador; l'esperit negociador del 15% de l'IRPF. Es va proposar en el seu moment... —i és un exemple, senyor Sesnilo; els exemples hi caben, dins d'una globalitat, i, sobretot, els socis de *La barberia* tindrien de tenir la tolerància, que la tenim amb ells també nosaltres, molt. (*Remor de veus i rialles*).

De manera que, per acabar, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi.

El Sr. REGUANT: Sí. En la negociació del 15% de l'IRPF, la proposta que es va fer, que mai va sortir del Grup de la majoria, comprenia un esperit, un contingut polític essencial, i aquest s'ha deixat decaure i s'ha quedat despulat i ha quedat com una torna tècnica per una cosa puntual política. I aquesta és la realitat.

Per tant, amb aquest esperit de vostès, la sortida de l'atur l'han de pensar en els termes que el conseller Farreras els veu, és a dir, anar fent el que es pot amb el que és té, i, si no s'hi arriba, què hi farem.

Per tant, jo els demanaria, si vostès volen prendre en consideració aquesta esmena, que, bé, només que prenguin..., que incorporar l'esperit més abrandat en la negociació, perquè tenim raó política per fer-ho, per intentar caminar cap allà, en la direcció en què el conseller Farreras es queixava. No podem fer una política pròpia d'ocupació a Catalunya dins l'actual marc constitucional i estatutari, i vostès s'han oposat sempre a la reforma d'un marc i accepten netament l'altre, cosa que no recrimino, però que no comparteixo.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Curto i Casadó té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president; molt breument. En la substanciació de la Moció, el portaveu del Grup d'Iniciativa, el diputat senyor Roc Fuentes, ho ha sintetitzat en tres apartats, segons he pogut entendre: un primer apartat que es referia a mesures de creació d'ocupació; un segon apartat que parlava de la millora dels mecanismes de protecció dels parats, i un tercer apartat que parlava de les conseqüències posteriors en relació amb el creixement de l'atur, amb un problema presumiblement greu com és la base de SEAT de la Zona Franca.

Nosaltres estàvem disposats, estem disposats a donar suport a aquesta Moció, i l'únic punt que teníem dubtes raonables respecte de la seva conveniència era precisament lo punt segon, que han retirat. No obstant, i a pesar del suport que li anuncia el Grup Popular al punt primer —no al tercer—, ens queda el dubte de com s'elabora est pla de mesures per a crear ocupació a Catalunya, quines seran les bases del pla estratègic, quin reforçament i millora, quina formació com a foment, quin augment dels mecanismes, quin foment de l'economia social. Perquè, en tot cas, la interpellació que va substanciar el president del seu Grup, el senyor Saura, sí que feia una sèrie d'aportacions globals que hauria sigut convenient incorporar-les en aquesta Moció, per molt llarga que hagués sigut, perquè, en realitat, incorporar això als pressupostos de la Generalitat —d'alguna forma ho ha reconegut l'illustre diputat— no sé si podrà ser massa fàcil amb la seqüència que estan en est moment los pressupostos. Però, bé, en tot cas, compten amb lo suport del Grup Popular.

Quant al tercer punt, senyor Fuentes, lo Grup Popular no li podrà donar suport, tot i comprenent l'interès i la cobdícia que desperta la riquesa de SEAT per a Catalunya; però, des d'una posició ja no política ni partidista, sinó en tot cas pràctica, i per evitar possibles males interpretacions al que és la resta de Catalunya —també fora de Barcelona—, lo Grup Popular entén que no podem donar suport al tercer punt.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment —només faltaria—, als diferents punts que presenta aquesta Moció, sobretot, evidentment, al primer punt, el Grup d'Esquerra hi donarà suport; hi donarà suport perquè ha estat matèria, ja, en diferents interpellacions del nostre Grup, en diferents mocions que hem també intervingut i hem donat el nostre parer, donar suport, evidentment, a tots els incentius, totes les eines i tots els mecanismes per crear ocupació al nostre país. Però, sobretot, m'agradaria destacar per què reforça el nostre vot a favor el primer punt, en l'aspecte tercer.

En un moment que tots els models que van donar lloc a l'estat del benestar, on es pensava que el creixement econòmic podia ser un tema perpetu, i hem vist que en aquests moments estem en període de recessió, que el creixement és sempre negatiu, els models que van donar lloc a l'estat del benestar en aquests moments estan en crisi. I en aquests moments es troben a faltar per part del Govern mesures, condicionaments, propostes; si més no, una direcció per començar a establir mecanismes de protecció social que en aquests moments van de fallida. Potser en aquests moments encara tenim una situació..., tenim unes xifres d'atur que encara poden ser, en un moment donat, abastables, poden ser assumides, poden ser absorbides pels mecanismes de protecció social, però tota obligació d'un govern —i en aquest cas, en concret, en l'atur— tota obligació d'un govern és preveure el que pot passar. I amb un mecanisme de prospecti-

va, si fem una prospectiva real del que pot passar, ens podem trobar que l'índex de desocupació en els pròxims dos, tres, quatre anys pot augmentar vertiginosament. Per tant, tot el fet d'absorbir mecanismes per crear ocupació, eines, institucions que en aquests moments estan fora de l'abast de les competències del Govern de la Generalitat tindrà sempre el nostre suport. Acostar aquestes eines, aquests òrgans de decisió al nostre país i al nostre Govern sempre serà positiu.

D'altra banda, també és un fet que, si hem de fer prospectiva –i és un tema que es va qüestionant darrerament, comissió darrere comissió, interpellació darrere interpellació o moció darrere moció–, és que no hi ha un vector, no hi ha un eix o un pla estratègic industrial a Catalunya. Quins sectors i quins subsectors industrials cal protegir i podem ser competitius en tres, quatre, sis anys de cara als països estrangers, tant comunitaris com extracomunitaris, que en aquests moments, donat el *dumping* social o l'abaratiment de costos que es dona en tercers països, estan fent la competència a les nostres petites i mitjanes empreses? I sobretot, evidentment, començar a buscar eines de potenciació de la indústria endògena; indústria endògena que ens dona pas a dir per què nosaltres no votarem a favor del tercer punt.

El tercer punt, nosaltres el considerem perillós; per una raó concreta. És a dir, la multinacional Volkswagen, com moltes multinacionals, encara no ha dit la darrera paraula. Si nosaltres avui, aquí, oferim un paquet o una possibilitat de paquets d'accions públiques a la multinacional Volkswagen, estem creant un precedent que moltes vegades hi hem caigut, amb tota la bona fe i amb tot el bon joc; estem subvencionant capital estranger, que moltes vegades no ens dona cap garantia de continuïtat i ens podem trobar, en dos, tres anys, que la situació torni a ser la d'ara. Això ja es va dir en el seu moment, ho van dir concretament la Confederació General de Treballadors, ara fa dos anys, quan es va començar el procés de crisi a SEAT. No hi ha cap garantia que el diner públic, en aquests moments, en mans de capital forani pugui ser la garantia suficient per perllongar els llocs d'ocupació i per perllongar la producció en aquestes plantes. Si és el cas, evidentment que hi estarem a favor; quan la multinacional hagi dit l'última paraula, quan sapiguem a què ens hem d'atendre, ja hi estarem d'acord. Que no ens busquin, al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, en el lliurecanvisme sec i dur; no ens hi trobaran pas. Però el que sí que volem saber i el que tenim molt clar és que no pot ser el Govern de Catalunya, no pot ser el Govern de la Generalitat el que digui la primera paraula i faci una oferta perquè, aquí, la multinacional s'hi agafarà.

També és molt clar i també tenim molt clar que en aquest cas la capacitat del Govern de la Generalitat és més aviat crua a l'hora de jugar. Ho va dir el mateix conseller, i va dir una xifra que ens ha de «frapar» a tots i que, si algú té una mica de consciència, l'havia d'impressionar: el deute calculat de SEAT a finals d'any és de 120.000 milions de pessetes; el pressupost del Departament d'Indústria és 17.000 milions de pessetes. Aquesta xifra, realment, comentada allò que es pot dir *vox populi*, comentada d'aquesta manera, re-

alment, la imaginació popular..., algú molt encertadament va dir: «Doncs, potser que el Departament d'Indústria passi a ser el departament comercial de SEAT», que possiblement en xifres correlatives seria això.

És a dir, per tant, ens abstindrem en el punt 3. Tot el suport del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya en el punt 1. Ho repetim: és necessari dotar-nos d'eines, és necessari establir plans d'ocupació i, sobretot, com diu aquí molt bé, establir un pla estratègic. Ens abstindrem en el punt 3; som conscients de la gravetat de la situació de SEAT; som conscients que no és estrictament el nombre de treballadors directament implicats, sinó que és l'entramat de la petita i mitjana empresa que fa d'auxiliar en aquest cas, que són moltes famílies i que té un impacte important en una sèrie de comarques del nostre país. Això és evident, però, malgrat tot, pensem que a hores d'ara podríem qualificar fins i tot d'irresponsabilitat el fet de, nosaltres, sortir en joc amb una partida accionarial per part de diner públic de la Generalitat. Si és necessari, evidentment, el Grup d'Esquerra Republicana hi estarà a favor, però a hores d'ara em fa l'efecte que invertir fins a cert punt a cegues en un grup estranger no és precisament el més adient.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bàsicament, en la sustentació de la Moció anterior, que he pogut seguir mercès al treball dels serveis de la cambra, ja que no vaig poder ser-hi en aquell moment, he tingut coneixement, bàsicament –hem tingut el nostre Grup, però jo personalment he tingut coneixement–, d'una discussió que va haver-hi en la substanciació d'aquesta Moció –ho repeteixo– sobre les xifres de l'atur a Catalunya.

A mi m'agradaria afegir..., no més confusió a aquella discussió, sinó un element de reflexió al voltant d'ella. Hi ha una cosa que és característica de les xifres de l'Inem i de l'Institut Nacional d'Estadística, i és la seva tendència, i en ambdós casos la tendència és la mateixa: l'atur creix d'una manera molt important a Catalunya, per sobre de la mitjana que hi ha a nivell de l'Estat. I aquesta és una realitat que justifica, planteja amb tota claredat i cruesa quina és la situació.

Abans de venir aquí m'han donat, m'han fet arribar un tèlex de l'agència Efe que ha sortit avui, que diu: «A Catalunya s'incrementa el nombre d'expedients de regulació d'ocupació en el primer semestre d'aquest any un 171% en relació amb l'any anterior. El nombre de treballadors afectats per expedients de regulació a Catalunya en els sis primers mesos en relació amb els sis primers mesos anteriors ha crescut un 300%; de 16.000 afectats l'any 92 a 66.000 afectats en sis mesos l'any 93.»

Evidentment això no és quelcom nou. Fa dos dies, els mitjans de comunicació recollien l'informe de conjuntura econòmica de la conselleria d'Economia i Finances de la

Generalitat on demostrava que els indicadors de Catalunya no eren uns indicadors positius, sinó que, dissortadament, tots tenien una tendència més negativa –o la gran majoria–, una tendència més negativa que a la resta de l'Estat, i això genera una conclusió evident: és necessari un cop de timó, un canvi d'orientació, en la pràctica, en la política industrial i en relació amb l'atur que s'ha plantejat.

I aquest és, al nostre entendre, el fil conductor que planteja el primer punt de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya. És un primer punt on planteja que allò que s'ha vingut fent no és suficient i potser en alguns casos no és el més adient per a aquesta nova situació. És una Moció que planteja intrínsecament la necessitat de reconsiderar que si operacions que han estat bones en altres moments o que han estat necessàries, com per exemple, per posar-ne una qual-sevol, l'Idiada, en el qual invertirem 5.000 milions, l'Idiada com a Institut de l'Automòbil s'ha presentat sempre com a element que ajudava a fixar les inversions del sector de l'automòbil a Catalunya, hem de dir que aquest pot ser un element necessari, però, evidentment, no és un element suficient, i que fan falta cops de timó, actuacions contundents per afrontar aquests elements.

I és per això que aquest Pla de mesures que es planteja concorda amb la idea de quins han estat els criteris futurs que s'han de plantejar en els propers pressupostos; una idea que planteja, evidentment, la reordenació dels recursos que tenim, la reordenació de determinats programes que estan en aquests moments i que hem de canviar, hem de veure si programes que estaven damunt de la taula i que tenien recursos minsos és convenient, en aquests moments, mantenir-los, és convenient mantenir ajuts que moltes vegades quan arriben a les empreses són de 120.000 i 130.000 pessetes, o hem d'aglutinar, reordenar i fixar prioritats adequades a fi i efecte de centrar els recursos que tenim, que són limitats, que no són infinits en aquests moments de crisi, en temes com el foment de l'ocupació, en temes com el de la formació, en el manteniment –quan sigui possible i si és possible, si més no, l'augment– de la protecció social, el foment de l'economia social, una gestió més eficaç, i tot això fet en una via de diàleg. És per això que això coincideix plenament amb allò que ha vingut defensant el Grup Socialista en aquesta cambra i per això donarem recolzament al punt número 1 de la Moció.

El punt número 2, com que ha estat retirat i era, a més a més, conseqüent amb allò que vam aprovar en la Comissió de política industrial, no l'haurem de sotmetre a l'oposició perquè seria coincident amb el que ja vam manifestar a la Comissió de política industrial.

I queda un tercer punt que planteja realitzar totes les accions i gestions per tal que el Govern de Catalunya participi en la propietat accionarial de SEAT. Participar en una propietat accionarial només és possible per dos mecanismes: un, l'aportació de recursos i compra d'un paquet d'accions; dos, una capitalització dels recursos públics que ja s'han esmerçat i que possiblement tenen un efecte positiu, a fi i efecte d'afavorir la implantació d'aquest tema. El problema

d'aquesta segona circumstància, que seria la que socialment tindria una realitat més efectiva..., és a dir, hem esmerçat uns recursos per afavorir les infraestructures de SEAT-Volkswagen a Martorell, dels calés de la Generalitat han sortit uns recursos per a infraestructures en aquest sentit, a l'Inem han arribat uns recursos per a formació ocupacional, han arribat uns recursos –perdó, i de la Generalitat també– a l'Inem, per a la subvenció de l'atur, al vial de Renfe... Podríem capitalitzar tot això, però el problema és que si capitalitzem això amb SEAT, automàticament ho hauríem de capitalitzar amb totes i cada una de les empreses d'aquest país que reben algun ajut de la funció pública, i evidentment això comportaria greus problemes jurídics.

Si anem a la primera vessant, que és la d'aportació directa de recursos públics, nosaltres considerem que en aquests moments no és convenient que el Parlament de Catalunya ofereixi, posi damunt de la taula l'obligatorietat que el Govern de la Generalitat inverteixi, en un procés com aquest, que té un abast d'una dimensió internacional, on molts dels problemes no han estat derivats exclusivament per elements de mercat, sinó també per decisions empresarials, i també perquè estem en un procés de negociació, crec que amb la idea que vam plantejar en la Comissió de política industrial, que planteja que el Govern de Catalunya ha de fer tot allò que sigui necessari i possible entre els seus marges i, per tant, si convé, aquesta opció ja la discutirem en el seu moment, crec que no seria bo, creiem que no seria bo que en aquests moments sortís una resolució aprovada del Parlament en la direcció de ja posar una oferta de diners públics en aquest sentit.

Evidentment no creiem o no som capaços en aquests moments de dir «d'aquesta aigua no n'haurem de beure», però, en tot cas, per prudència política, nosaltres no donarem suport a aquest punt tercer i ens abstindrem.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc agrair al Grup d'Iniciativa per Catalunya i al seu portaveu, el senyor Roc Fuentes, haver retirat el punt número 2. Crec que el tema de SEAT és molt important i potser aquest Parlament s'haurà de pronunciar més cops, però, és clar, si cada setmana anéssim fent matisacions sobre el mateix tema quan fa poc, fa menys d'una setmana, en la Comissió de política industrial, hi va haver una manifestació unànime de tots els grups, potser faríem perdre força precisament al que volem, és a dir, produiríem l'efecte contrari, no donar prou força a les resolucions d'aquest Parlament. Per tant, els felicito per la decisió de retirar-lo.

Quant al punt número 3, nosaltres no hi donarem suport; és a dir, hi votarem en contra, perquè recordaran que en la contestació de la interpellació el conseller va avançar una posició a nivell personal –era molt recent l'esclat públic de la problemàtica de SEAT– i ell, a nivell personal, va dir que

no n'era partidari, que li semblava que el Govern tampoc; però el nostre Govern ja s'ha pronunciat, també el Govern de l'Estat.

Ell ja deia que això anava una mica contra els corrents dels vents de la història. El senyor Roc Fuentes diu que el *Land* on està instal·lada Volkswagen en té un 20%, però hem de recordar que Volkswagen, que em sembla que en alemany vol dir «cotxe popular», va ser una empresa pública creada pel III Reich i que en tot cas el que han fet ara és passar del 100% al 20%. Per tant, nosaltres seguim insistint que realment els vents de la història no estan per fer públiques empreses, per molt deficitàries que siguin, i, per tant, nosaltres hi votarem en contra.

M'explicaré, doncs, o fixaré la posició del nostre Grup especialment en el punt número 1, fent una consideració prèvia, perquè hem sentit diverses vegades, i el nostre Grup no ha respost i a mi m'agradaria respondre, allò que a vegades se'ns diu que quan les coses aquí anaven una miqueta millor que a l'Estat, segons el nostre criteri, perquè hi havia temps de bonances, nosaltres dèiem que era gràcies a l'acció de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, no? I ara se'ns diu que ara que les coses van malament també en tindrem quelcom de culpa. Això és segons com ho veuen vostès.

Nosaltres creiem que gràcies a l'acció del Govern de la Generalitat van menys malament del que podrien anar i, a més, per dades empíriques i constatables. Per tant, nosaltres..., voldria deixar-ho fixat, perquè com que això tornarà a sortir altre cop, que sàpiguen que el nostre Grup està convençut que és gràcies a l'acció del Govern de la Generalitat que la crisi s'està afrontant d'una manera més positiva, perquè no hem d'oblidar que la crisi és principalment industrial i Catalunya és el país més industrial de l'Estat espanyol. Per tant, en aquest sentit, diguem-ne, no ens preocupa que vostès tinguin aquesta percepció; és la seva; la nostra és totalment la contrària, gràcies, doncs, a l'acció del nostre Govern.

El punt 1... Voldria fer una petita reflexió. Tal com diuen tots els analistes econòmics, el tema de l'atur serà un tema que encara durarà un temps i que, per tant, s'anirà agreujant i jo crec que fóra bo que féssim un esforç totes les forces parlamentàries per mirar, tal com vam fer amb SEAT l'altre dia, de buscar postures en comú que impulsin l'acció del Govern. Llavors ja comprenc que és la primera –em sembla– que es produeix en aquest Parlament sobre el tema concret de l'atur en aquesta circumstància concreta, però sí que em sembla que vostès han de comprendre que el nostre Grup, si s'ha de sumar a accions d'impuls –que segurament ho haurem de fer–, hauria de ser en altres termes, perquè a un grup que dóna suport al Govern se li fa molt difícil votar a favor d'una moció que demana un pla de mesures per crear ocupació a Catalunya que haurà d'orientar l'elaboració dels pressupostos quan –vostès ho comprendran– ja estan orientats..., ja estan pràcticament elaborats. Per tant, jo crec que el que demanen, sincerament, i ho dic honradament, és quasi impossible. Per tant, sumar-nos a un impossible, que entenem nosaltres que és impossible, se'ns fa difícil.

Però, aleshores, de tots els punts que demanen jo en destacaré un, per fer aquesta reflexió amb la millor voluntat per part nostra –ho repeteixo– de mirar de sumar voluntats per combatre aquesta xacra que és l'atur. És a dir, vostès creuen realment que ens podem sumar, el Grup que dóna suport al Govern, a una moció que digui que s'han de presentar propostes per a una Generalitat no més austera, perquè vostè ha volgut matisar-ho; aquí diu textualment: «propostes per a una Generalitat austera, simple, descentralitzada i eficaç». És a dir, vostès pretenen que el Grup que dóna suport al Govern accepti que la Generalitat no és austera, és complicada, és centralista i és ineficaç. Per aquest camí no ens entendrem. (*Remor de veus.*) Per aquest camí no ens entendrem, i els asseguro que hi ha la millor voluntat per part del nostre Grup de trobar punts d'acords en aquesta cambra, per d'una manera al més àmplia i més solidària possible afrontar una qüestió que ens preocupa a tots, que és la xacra de l'atur.

Per tant, comprendran que tampoc ho podem votar a favor i per això els anuncio el sentit del nostre vot.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el senyor Fuentes. Sobre l'esmena, eh?

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, només sobre l'esmena i intentaré, a més a més, fer-ho molt breument, per intentar compensar el temps de més que he esmerçat abans.

Jo he de començar agraït al senyor Reguant la seva esmena, que, des del nostre punt de vista, té dues parts; en realitat podrien ser dos punts, aquesta esmena.

El primer apartat de l'esmena és el que fa referència a «treballar per la creació a Catalunya d'un marc de relacions laborals propi». Bé, nosaltres, aquest punt, l'acceptarem, perquè pensem que en els termes que està formulat realment avançar en aquest sentit, dins naturalment d'altres marcs –fins i tot el marc europeu– cada vegada més amplis que ens condicionen, però en qualsevol cas aquesta primera part de l'esmena nosaltres l'acceptarem.

La segona part de l'esmena, tot i l'explicació que ha fet el senyor Reguant, jo sincerament no em veig amb possibilitats d'acceptar-la-hi, perquè admet, des del meu punt de vista, diverses interpretacions. Vostè l'ha explicat, l'ha explicat molt bé, però vostè diu aquí: «així com per avançar en la direcció de disposar de la suficiència econòmica que permeti al país una sortida de la crisi de signe el menys dependent possible de les estructures que ens condicionen de manera essencial». Això, des del meu punt de vista –hi insisteixo–, es pot interpretar de moltes maneres: pot ser un millor finançament, pot ser un marc diferent del comunitari europeu, pot ser una economia autàrquica. No ho sé, potser jo ho interpreto malament, però a part de les seves paraules el text de l'esmena, des del meu modest punt de vista, admet diverses interpretacions.

Per això, sentint-ho molt, jo acceptaré la primera part de l'esmena i no la segona.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Votarem naturalment separadament, el primer i tercer punts de la Moció.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Si...

El Sr. CURTO I CASADÓ: A la seua dreta.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Tal com ha dit la presidència, votació separada...

El Sr. PRESIDENT: Dels dos punts que queden, primer i segon. Dintre del primer, també vol...?

El Sr. CURTO I CASADÓ: També.

El Sr. PRESIDENT: Doncs digui.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, de la part de l'esmena una votació conjuntament amb lo punt 3, i després lo punt 1 una altra votació. (*Remor de veus. El senyor Rañé demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Si, nosaltres voldríem una votació separada del punt primer, excepte l'esmena que ha acceptat el senyor Roc Fuentes, de l'esmena que ha acceptat el senyor Roc Fuentes i el punt tercer; és a dir, cada una de les coses per separat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en primer lloc, es vota el punt primer amb l'esmena que ha acceptat (*remor de veus*), bé, sense l'esmena.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest primer punt, sense l'esmena, ha quedat rebutjat per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Ara es vota amb l'esmena. L'esmena: és d'addició...

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'esmena ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota el tercer punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 7 vots a favor, 62 en contra i 23 abstencions.

Fins demà a les 10 del matí, se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de nou del vespre i tres minuts.*)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19. ...

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per. núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament*

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

